

စောင်ပျဉ်းကြီးသိန်းဝင်းနှင့်ပျဉ်းစွန်း

ပြောဆိုသူ

အသားစားလွှာဝတ်စုံကြီးများ

အစားပြားအောင်ဆုအားရသေဝတ္ထုတိုများ

စောင်ပျဉ်းကြီးသိန်းဝင်းမှ စတင်စာ၊ ငရပျဉ်းကျင်း၊ စိုးငဝ၊ စိကြင်အင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၅၂၀၈၁၁
 အမုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၃၈၁၀၁၁

စီစဉ်သူ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၁၂ ဖေဖော်ဝါရီလ
 အုပ်စု ၅၀၀
 မျက်နှာပုံ မြတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာစီ Maw Maw
 အတွင်းဖလင် Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမှူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)
 အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း။
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ)(၀၄၂၀၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

၀၀၈ . ၀၃

ကလောင်စုံ
 ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့် သူရိန်ထွန်းစီစဉ်သော အသားစားညောင်ပင်
 ကြီးပျားအပါအဝင် အကူညီထောက် သုတေသနပစ္စည်းတို့များ /
 ကလောင်စုံ - ရန်ကုန်၊
 သူရိန်စာပေ ၂၀၁၂။
 ၂၅၅- စာ ၁၂ စင်တီ x ၁၈ စင်တီ။
 ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့် သူရိန်ထွန်းစီစဉ်သော အသားစားညောင်ပင်
 ကြီးပျားအပါအဝင် အကူညီထောက် သုတေသနပစ္စည်းတို့များ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	အသားစားညောင်ပင်ကြီးပျား ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၁
၂။	ချစ်ခြင်းဖြင့် လွမ်းစေသော လေယျာပင်ချွန်	၃၇
၃။	နဂါးတွန့်တံခါးဝက်ပါ ဝဟိုစော	၁၀၅
၄။	ဝိညာဉ်ဝင်စား ကျားအလား စိုးဝေ	၁၆၀
၅။	ထောင်မင်းသား အံ့ပွားကျောက်စား ဝိပြာအောင်	၂၂၃

ଉତ୍କଳ
ରାଜ୍ୟ
ସମ୍ମୁଖ
ବିପ୍ଳବ

တော့ မဟုတ်တော့။ ထောင်အတွင်း၌ အကျဉ်းဦးစီးဌာန၊ ရုံးချုပ်နှင့် နှစ်ထပ်အိပ်ဆောင်ကြီးနှစ်လုံးသာ ကျန်တော့သည်။

ကနဦးက ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းဘက်တွင် ထောင်ဘူးဝ ကြီးရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင် ဘူးဝမှာ ရေနံရုံးချုပ်ဘက်သို့ မှက်နှာမှုထားပြီး အတွင်းအိပ်ဆောင်နှစ်ဆောင်အား ဆူးကြိုးဝင်းအဖြစ် ကာရံထားသည်။ အခြားအဆောင်များ၊ တိုက်ခန်းများအား ဖျက်သိမ်းပြီး ခြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့တာဝန် ထမ်းဆောင်သောအချိန်တွင် ရန်ကုန် ထောင်ကြီးဆိုသည်မှာ ရုံးထွက်များထားသော ယာယီအချုပ်စောင့်သာ ဖြစ်တော့သည်။

တာဝန်ခံအနေဖြင့် ဒုတိယထောင်ပိုင် ဦးတင်စိန်က အုပ်ချုပ် ပြီး ထောင်မှူးများအနေဖြင့် ဦးစောလှိုင်၊ စာရေးဆရာ ဝဟိုစောခေါ် ပီတာမြဦးနှင့် ဦးစိုးသိန်း (စာရေးဆရာ စိုးဝေခေါ် စာကလေးစိုးသိန်း) တို့ဖြစ်ကြသည်။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့အတွင်းဖြစ်၍ အသွားအလာ လွယ်ကူပြီး ပျော်စရာတော့ အလွန်ကောင်းသည်။ ပြည်လမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲဘက်၌ ထိုအချိန်က စိန်ဂျွန်းမှောင်ခိုရေးကြီးကရှိပြီး လူသုံး ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည်။

လက်ယာဘက်တွင် ဖျက်သိမ်းဆဲ ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်း ကြီးက တည်ရှိနေသည်။ ယခုမှသာ ဂျပန်ဆေးရုံသစ်ကြီးနှင့် သူနာပြု တက္ကသိုလ်တို့ ပေါ်ထွန်းလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တော့လည်း ရှေးဟောင်း ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်းကြီးနှင့် ရန်ကုန်မြို့တော်မှာ တင့်တယ် လိုက်ဖက်မှု မရှိပါ။

၁၈၈၉ ခုနှစ်ကတည်းက စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သော အင်းစိန် ဝဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးမှာ ယခု ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် (၁၂၁) နှစ် သက်တမ်းရှိလေပြီ။ တစ်ချိန်က အရှေ့တောင်အာရှတွင် အကြီးဆုံး ထောင်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က စနစ်တကျ အချိန်ယူ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သော ထောင်ကြီးဖြစ်၍ နှစ်သက်တမ်းတစ်ရာကျော်သော် လည်း ဒိုင်ခန့်ကောင်းမွန်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ (၁၈၆၁) ခုနှစ်က စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သော ရန်ကုန် ထောင်ကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မိလိုက်ပါသေးသည်။ အပြည့်အစုံ

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အင်းစိန်ထောင်အချုပ်မှူး၌ ထောင်မှူးကြီး ဦးတင်ထွန်းနှင့် တွဲဖက်တာဝန်ကျနေသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး အပြန်လမ်း တောစခန်းမှပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်မှာ မကြာသေး၍ အလုပ်အကိုင်မှာ အခြေမကျသေး။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်းစိန်ထောင်အချုပ်မှူးတွင် တာဝန်ပေးထားသော်ငြား လိုအပ်သောနေရာများကို ဖြည့်ဆည်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်ထောင်အပြင် ကင်းလုံခြုံရေးအတွက် အင်းစိန်ထောင်တာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်တော်ကို ကင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးသည်။ လက်ထောက်ကင်းမှူးမှာ တပ်ကြပ်ဦးထွန်းမောင်ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်ဦးထွန်းမောင်မှာ တာဝန်ကို အလွန်လေးစား၍ ဖင်မြဲသူလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နေ့အချိန်တာဝန်မှ အားလပ်သည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ အသိပိတ်ဆွေများထံ လည်ပတ်ခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင်ထိုင်ခြင်း၊ ရွှေတိဂုံတုရားနှင့် ဆူးလေဘုရားများသို့ သွားရောက်ပူဇော်ခြင်းအမှုများကို ပြုနိုင်သည်။

အဝေးသို့မသွားသော နေ့များတွင် ပြည်လမ်းမကြီးကိုကူး၍ စိန်ကျွန်းဈေးအတွင်း လည်ပတ်၍ ပစ္စည်းဝယ်ခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တာဝန်မှာ ညပိုင်းလုံခြုံရေးကိုသာ ဦးစားပေးရသောကြောင့် နေ့အချိန်တွင် တာဝန်ကပေါ့ပြီး အားလပ်နေပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရန်ကုန်ထောင်အတွင်းဝင်၍ ထောင်မှူးအပတ်စဉ်တူ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ဦးစောလှိုင်နှင့် ဦးစိုးသိန်းတို့နှင့် စကားစမြည် ပြောကြပြီးတော့လည်း လက္ခဏာ၊ ဗေဒင် အလွန်

ဝါသနာပါသော ဒုတိယထောင်ပိုင်ဦးတင်စိန်နှင့် လက္ခဏာ၊ ဗေဒင်မေးခွန်း၊ စကားကောင်းကြသည်။ ဆရာဦးတင်စိန်မှာ လက္ခဏာ၊ ဗေဒင်ပညာကို ဝါသနာကြီးသလို မှန်လည်းမှန်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန် ယာယီအချုပ်ဆောင် ထောင်ဘူးဝထောင်ပိုင်မှူးမှာ လက္ခဏာ၊ ဗေဒင် မေးသူများနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။ အချုပ်ထောင်ဖြစ်၍ အချုပ်သားများ မှူးထုတ်ပြီးသည်နှင့် နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် အလုပ်မရှိ အားလပ်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်လမ်းမပေါ်မှ ယာဉ်များအသွားအလာနှင့် စိန်ဂွမ်းဈေးမှ ဈေးဝယ်
ရေးသည်များကိုလည်း ကြည့်၍ အပန်းဖြေနိုင်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် တပ်ကြပ်ဦးထွန်းမောင်တို့ ညောင်
ပင်ကြီးအရိပ်အောက် ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ထိုင်ကြရင်း လက်ဖက်သုပ်
နှင့် ရေခဲခဲကြမ်းကို မြည်းကြရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

“ဒီညောင်ပင်ကြီးအရိပ်က အေးမြလိုက်တာ ဦးထွန်းမောင်
ရယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးကိုဖျက်ပြီး ဆေးရုံသစ်ကြီးတွေ
ဆောက်ရင်တော့ ဒီညောင်ပင်ကြီးလည်း အခုတ်ခံ၊ အရှင်းခံရတော့မှာ
ပဲနော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ ဒီညောင်ပင်ကြီးကို နှမြော
သချာ”

“ဆရာရေ ... ညောင်ပင်ဆိုတာဟာ မြို့လယ်ကောင်မှာ မရှိ
သင့်တော့ပါဘူး။ သူက အလွန်ကြီးမားနေရာယူပြီး အခြားအပင်ကို
မျှိုးပြီးမှ အပင်ကြီးဖြစ်တာ။ အခုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဒီညောင်ပင်ကြီး
က အပင်ကြီးတစ်ပင်နဲ့ အုတ်တံတိုင်းကိုမျှိုးပြီး ဖြစ်ထွန်းကြီးထွားလာ
တာ။

ညောင်ပင်ခွဲ သဘောပင်ဆိုတာက အုတ်တံ၊ အင်္ဂတေတို့ကို
အလွန်ကြိုက်တာ။ သူတို့အတွက် အစားအစာနဲ့ အားဆေးတွေပေး
သူချည်းဆို အပင်ကြီးထွားနှုန်းက သာမန်ပါပဲ။ ဆရာလည်း ဇိုးမ
တောထဲကပြန်လာတာ သိမှာပါ။ တောထဲက ညောင်ပင်တွေဟာ အများ
အားဖြင့် ကြီးထွားနှုန်း နေးကြပါတယ်။

မြန်မာတွေအယူအဆကလည်း ညောင်ပင်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ
အစောင့်ရှောက်စိုးရှိတယ်ဆိုပြီး မခုတ်ရဲကြတော့ဘူး။ ညောင်ပင်ခွဲပတ်
သက်လို့ ဆရာကို ထူးဆန်းအံ့သြစရာ ပြောပြဦးမယ်။ အင်းစိန်ဆောင်

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကင်းရဲရှေ့တွင် ညောင်ပင်ဆိတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
ရှိသည်။ ရန်ကုန်ထောင်အရှေ့ဘက်၊ ပြည်လမ်းမကြီး၏လက်ယာဘက်
ကားလမ်းဘေး၌ဖြစ်သည်။ ပင်စည်မှာ လူကြီးသုံးလေးဖက်စာခန့်ရှိပြီး
ဝေဆာစည်ကား၍ အရိပ်အလွန်ကောင်းသည်။ ညောင်ပင်ကြီးကွယ်နေ
သဖြင့် ကားလမ်းမပေါ်မှကြည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့၏ကင်းရဲကို ရုတ်
တရက် မမြင်နိုင်ပါ။

ညောင်ပင်ကြီးအရိပ်အောက်၌လည်း ခုံတန်းလျားများ ရိုက်
ထားသဖြင့် နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်တွင် ထိုင်ခုံအနားယူကြရင်း ရေခဲခဲ
ကြမ်းသောက်ပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့ရသည်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။

အဆောင် (၄) အောက် (၄) ခန်းနားက ညောင်ပင်ကြီးအကြောင်းပါ ဆရာ”

“အခုညာဆန်းလို့လည်း ဦးထွန်းမောင်၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်

အခြေစိုက်ရေးဦးစီးဌာနက အဖြစ်အပျက်တွေ ထင်

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ အင်းစိန်ထောင်က ရိုးမစခန်း ဆွက်သွားပြီးမှ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တာဝန်ကျတဲ့ အိပ်ဆောင်အမှတ် (၄)အောက် (၄) ခန်းခေ့မှာ ဒီလိုပဲ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ တယ်ဆရာ။ ဒီအပင်ကြီးလောက်တော့ မကြီးပါဘူး။

သရက်ပင်ကြီးကို မျိုထားလို့ လူနှစ်ဖက်စာလောက်တော့ရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစောင့်ရှိတယ် ဆရာ။ ရုက္ခစိုက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သရဲ လား။ သဘက်လားပဲ။ သူက ကြမ်းတယ်ဆရာ။ ဟင်းလင်းခိုးစားတတ် လို့ ပြဿနာ မကြာခဏ ပေါ်တတ်တယ်”

“ဘယ်လိုပြဿနာ ပေါ်တတ်တာလဲ ဦးထွန်းမောင်”

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ အဲ့ဒီညောင်ပင်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန် တော်တို့ (၄) ဆောင် တောင့်ယာခင်းရှိတယ်။ ရာသီပေါ်သီးနှံတွေကို စိုက်တာပါ။ ရေချိုးကန်ကြီးနဲ့လည်းနီးတော့ ရေလောင်းဖို့လည်း အဆင် ပြေတယ်။ အဆောင်ပြောက်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ တောင်ယာနဲ့ မိလ္လာ ချောင်ရှိတယ်ဆရာ။

ဆရာက (၄) ဆောင်ကို မအုပ်ချုပ်ဖူးပေမဲ့ ရောက်တော့ ရောက်ဖူးမှာပါ။ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးက (၄)ဆောင်၊ အောက် (၄) ခန်း တည့်တည့် အတွင်းအုတ်ရိုးအနီးမှာ ကပ်ပေါက်နေတာ။ အိပ်ဆောင် လုံခြုံရေးအရ ညောင်ပင်ကြီးရှိနေတာ အန္တရာယ်ရှိပေမဲ့ အဆောင်မှူး

အဆက်ဆက် ထောင်ပိုင်အဆက်ဆက် ညောင်ပင်ကြီးကို မခုတ်ချကြ ဘူး။ ဒါကြောင့် ညောင်ပင်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာက မကြာခဏ ဖြစ်တတ်တယ်။ ငါ့ခြောက်၊ အမဲခြောက်၊ အသားဟင်းဆီရင် အဲ့ဒီ ညောင်ပင်အစောင့်က ခိုးစားတတ်တယ် ဆရာ”

“ဘယ်လိုခိုးစားတတ်တာလဲ ဦးထွန်းမောင်”

“ဒီလိုပါ ဆရာ . . . ။ တစ်နေ့မှာ အဆောင်တောင်ယာလုပ် နေကြတဲ့ အုန်းမြင့်နဲ့မြမောင်တို့ ပြဿနာဖြစ်ကြတယ်။ အဖြစ်အပျက် က စားစရာက စတာပဲ။ အဲ့ဒီတောင်ယာလုပ်တဲ့အဖွဲ့မှာ အုန်းမြင့်က ဘုတ်ကိုင်။ သူ့အဖွဲ့မှာ အကျဉ်းသား (၁၀) ဦးရှိတယ်။ သူက အကျဉ်း သား (၉) ဦးကို မြေပေါက်၊ မြောင်းဖော်ခိုင်းထားပြီး မြမောင်ကိုတော့ မြက်ရှင်းခိုင်းထားတယ်”

အုန်းမြင့်ကလည်း ဘုတ်ကိုင်ဆိုတော့ ပါဝါအာဏာသုံးပြီး ဆဲ
ဆဲထိုးကြိတ်တော့တာပေါ့။ မြမောင်လည်း ပတ်လက်လန်လဲကျသွားပြီး
အုန်းမှာ သူ့ချထားတဲ့ပေါက်တူးကို စမ်းမိတာနဲ့ ပြန်ခုတ်တာ ဘုတ်ကိုင်
အုန်းမြင့် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ ပွဲချင်းပြီးသေးဆုံးတယ်။”

“ဟာဗျာ ... အစားကလေးတစ်လုတ်အတွက် ရက်ရက်
စက်စက် သတ်ရတယ်လို့ အတော်ဆိုးတဲ့ အကောင်တွေပဲ။”

“ဆရာရယ် ... အုန်းမြင့်တို့၊ မြမောင်ဆိုတာ စားခုတ်မှု၊
ရန်ဖြစ်မှုတွေနဲ့ ခကြာခဏ ထောင်ကျနေကြတာ လက်တွေ့က ယဉ်ပြီး
သားပဲ။ ထစ်ခနဲဆို ရိုက်ကြနက်ကြ၊ ထိုးကြခုတ်ကြဖို့ ဝန်လေးတဲ့သူ
တွေမှ မဟုတ်ကြပဲ။ အရင်ရောက်တဲ့သူက စီနီယာဆိုတော့ ဘုတ်ကိုင်
ဖြစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ထောင်မရောက်မှု၊ သေးတဲ့သူတွေလို ဘုတ်ကိုင်
ကို အထင်မကြီးကြ၊ မလေးစားကြဘူး။”

“နောက်ဆုံးစာရင်းချုပ်တော့ ဘုတ်ကိုင်အုန်းမြင့်သေတယ်၊
မြမောင် ကြီးတိုက်ထဲမှာ လူသတ်မှုနဲ့ တရာစွဲပြီး အချုပ်ခံနေရတယ်။
နောက်ဆုံး အောက် (၄)ခန်းက အကျဉ်းသားတွေ ပြောကြတာကတော့
ငါ့ခြောက်ဖတ်တွေကို မြမောင်ခိုးစားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ညောင်ပင်
စောင့်သရဲက ခိုးစားတာလို့ ပြောနေကြတယ်။”

“ဘာကြောင့် ညောင်ပင်စောင့်သရဲက ခိုးစားတာလို့ ပြော
နိုင်ကြတာလဲ ဦးထွန်းမောင်၊ သူတို့မြင်လို့လား။”

“သူတို့တော့ မမြင်ပါဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အဆောင် (၄)
ခန်းက အသားငါးကင်တွေကို မကြာခဏ အခိုးခံရလို့ သိနေကြတာ
လို့ ပြောကြတယ်။ ညဘက်ဟင်းပျောက်ရင် နောက်တစ်နေ့မနက်သွား
ကြည့် ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ အရိုးကို ပုံနေတာပဲတဲ့။ မကြာခဏ

| ၃ |

“အုန်းမြင့်ကတော့ သူ့အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာပေးထားတဲ့
ငါးခြောက်နဲ့ အဆောင်တောင်ယာကတွက်တဲ့ ကိုက်လံကိရိယာနဲ့ ညောင်ပင်
ကြီးအောက်မှာ ကြော်တာဆရာ။ အဲဒါ ကျက်တော့ ဖိုပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း
ထားခဲ့ပြီး အုတ်ရေကန်မှာ ရေသွားခပ်တယ်။

သူပြန်လာတော့ ဒယ်အိုးထဲမှာ ငါးခြောက်ဖတ်တွေ တစ်ဖတ်
မှမရှိတော့ဘူး။ ကိုက်လံရွက်တွေသာ ကျန်တော့တယ်။ အုန်းမှာလည်း
မြမောင်က ပေါက်တူးဘေးချိုပြီး ထိုင်နားနေတာမို့ မြမောင်ကို ဟင်း
သူခိုးဆိုပြီး စွပ်စွဲတော့တာပေါ့။ မြမောင်ကလည်း သူမဟုတ်ကြောင်း
ငြင်းတယ်။

ကြီးရတော့ သူတို့လည်း သိနေတယ်ပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့လည်း ထောင်ဝင်စာက အသားဟင်းသွင်းလာတာနဲ့ နေ့ဦးညစာမချန်ဘဲ အပြတ်စားပစ်ရတယ်တဲ့လေ”

“အေးဗျာ ... ဦးထွန်းမောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့ ထောင်ကျဆောင်တွေဘက် အရောက်အပေါက်နည်းတော့ တစ်ထောင်တည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပေမဲ့ လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ မသိပါဘူးဗျာ”

“ဆရာက အပြန်လမ်း တောထဲတောင်ထဲမှာ တာဝန်ကျနေချိန်က ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီထောင်ထဲမှာတော့ မသိသူမရှိပါဘူးဆရာ။ ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူး ဆရာရဲ့။ နောက်တစ်ယောက်က တင်မောင်းအုန်းပြင်နေရာကို အစားထိုးပြီး ဘုတ်ကိုင်လုပ်ရတဲ့သူပေါ့။

သူကလည်း ခေသူမဟုတ်ဘူး။ ဓားပြလူသတ်မှုနဲ့ ထောင် (၁၅) နှစ်ကျသူပဲ။ သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာက အေးမောင်။ အေးမောင်ကတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ပါ။ ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်ကျတယ်။ ဆရာသိပါတယ်။ ဇော်ကြီးတို့အုပ်စုပေါ့။

ထောင်ထဲရောက်တာတောင် အုပ်စုဖွဲ့ပြီးကျယ်နေလို့ အုပ်စုခွဲထားရတာ။ သူတို့အုပ်စုက သူများအပေါ်မကောင်းပေမဲ့ သူတို့အချင်းချင်းကြတော့ သူတော်ချင်းချင်း။ သတင်းလေ့လွေ ပေါင်းဖက်တွေဆိုတဲ့စကားပုံလို အလွန်အနစ်နာခံပြီး ညီညွတ်ကြတယ် ဆရာရေ။

တင်မောင်နဲ့အေးမောင် ပြဿနာဖြစ်ကြတာကတော့ ပုံစံဝက်သားဟင်းကိစ္စဆရာ။ ထောင်က တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ကျွေးတဲ့ ဝက်သားဟင်းကို ခရမ်းသီးနဲ့ ချက်စားရာက ဝက်သားတုံးပျောက်တယ်။ ရန်ဖြစ်စကားများကြတယ်။

အဲဒါနဲ့ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ထိုးကြကြိတ်ကြ၊ နပန်းလုံးကြတာ ဘုတ်ကိုင်တင်မောင် နောက်ပြန်အလဲမှာ ရေမြောင်းပေါင်အုတ်ခုံနဲ့ ခေါင်းတိုက်မိပြီး တင်မောင်လည်း ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးတယ်။

အေးမောင်ကတော့ လူသတ်မှုနဲ့ တိုက်ထဲရောက်တယ်။ အပြင်ပြန်ထွက်လာရင်လည်း တင်မောင်ရဲ့တပည့် ဓားပြ၊ လူသတ်သမားတွေက ကလဲ့စားချေဖို့ ချောင်းနေကြတာနဲ့ အေးမောင်လည်း လူသတ်မှုက လူသေမှုပုဒ်မပြောင်းပြီး ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ်ကျလို့ တိုက်ကနေ အိပ်ဆောင် ပြောင်းခွင့်ရပေမဲ့ အိပ်ဆောင်ပြန်မလာခဲ့တော့ဘဲ တိုက်မှာပဲနေဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုလျှောက်ပြီး လွတ်တဲ့အထိ နေသွားရတယ်။ ဒါတွေဟာလည်း ညောင်ပင်ကြီးရဲ့ပြဿနာပဲ ထင်ပါရဲ့ ဆရာရယ်”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ စစ်ကား ဆရာ၊ ဆရာသိမှာ ပါ။ ကတ္တရာတို့ ဖောက်ထွင်းသူခိုးအဖွဲ့ကပဲ။ သူ့ကိုလည်း သေဆုံးသွား တဲ့ တင်မောင့်နေရာမှာ (၄) ဆောင် တောင်ယာဘုတ်ကိုင်ခန့်တယ်။ သူက ဖောက်ထွင်းသူခိုးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပေမဲ့ အတော်အလုပ်လုပ်နိုင်တယ် ဆရာ။

သူ့လက်ထက်မှာ (၄)ဆောင် တောင်ယာဟာ ဟင်းသီးဟင်း ရွက်တွေ အတော်ထွက်တယ်။ သူက ဘုတ်ကိုအုပ်ချုပ်တာလည်း အတော် ကောင်းတယ်။ အစောပိုင်းကပြောခဲ့သလို အကြံအစန့်ဟင်းချက်ရာ မှာလည်း စစ်ကားက တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ဘူး။ သူ့ဘုတ်အတွက် သူက ခိုင်ခံ့ချက်ပေးတယ်။

သူ့လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် (၄) ဆောင်တောင်ယာက အသီး အနံ့တွေ ပေါ့ပေါ့များများထွက်ပြီး ပိုကြီးသွင်း၊ ဝန်ထမ်းတွေပါ ဝေခိုင် တာကြောင့် (၄) ဆောင် အဆောင်မှူးကလည်း စစ်ကားကို ပ၊စား ပေးထားတယ်။ (၄) ဆောင်တောင်ယာက ထွက်သမျှသီးနှံဟာ စစ်ကား လက်၊ စစ်ကားခြေပဲ။

ဒါကြောင့် သူ့တောင်ယာဘုတ်ကလည်း ဘုတ်ကိုင်စစ်ကား ကို အတော်လေးစားချစ်ခင်ကြတယ်။ စစ်ကားသေတာကျတော့ တစ်မျိုး ဆရာ။ ရန်ဖြစ်လို့သေတာမဟုတ်ဘူး။ သူက ညောင်ပင်ကြီးကို ပြဿနာ ရှာရာကနေ ပြဿနာဖြစ်တာ”

“ဘယ်လိုပြဿနာဖြစ်တာလည်း ဦးထွန်းမောင်၊ လင်းစမ်း ပါဦး”

“စစ်ကားက အရင် အုန်းမြင့်ခွဲတင်မောင် ဘုတ်ကိုင်နှစ် ယောက်သေတာဟာ ဒီညောင်ပင်က အစောင့်သရဲကြောင့်လို့ တရား သေစွဲပြီး မှတ်ထားတယ်။

ဒါကြောင့် ညောင်ပင်ခြေရင်းကို သေးခွဲ နေ့တိုင်းပန်းတယ်။ ညောင်ပင်အောက်မှာလည်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်စောင့် နေပြီး ညောင်ပင်ကြီးအစောင့်ကို ဆဲဆိုစိန်ခေါ်တယ်။ လူကြမ်းတော့ နတ်ကြမ်းမခံနိုင်ဆိုတဲ့ စကားပုံလိုထင်ပါရဲ့။ စစ်ကားကျတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။

ဒါကြောင့် စစ်ကားက အရစ်တက်ပြီး ညောင်ပင်ကြီးပင်စည် ကို ပတ်လည် ဓားနှံထစ်ပြီး သင်းသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ညောင် ပင်ကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း အရွက်တွေကြွေပြီး ဝါထိန်လာတယ်။

အဲဒါကိုပဲ ကြာလို့ဆိုပြီး စစ်ကားက အဆောင်မှူးကို သတင်း
ပို့ အကိုင်တွေကို ခေးခွဲတက်ချိုင့်တာ။ ဓားလွတ်ကျပြီး ဓားကမြေကြီး
ပေါ်မှာ မတ်တတ်ထောင်နေသတဲ့။ စစ်ကားလည်း ဓားလွတ်ကျပြီး
မရှေးမနှောင်း 'အား' ခနဲ ပြုတ်ကျလာတာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ထောင်နေတဲ့ဓားပေါ် ပြုတ်ကျတော့ ဓားကရင်ခွဲသလို ထိုးစိုက်ခွဲပစ်
လိုက်တာတဲ့။ ကဲ ... ဘယ်လောက် ထူးဆန်းအံ့သြစရာလဲ ဆရာ
ရယ်။ စစ်ကားလည်း နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးပဲ”

“အေးဗျာ ... အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ အံ့သြစရာလည်း
ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ (၁၂) လလောက်အတွင်း ညောင်ပင်
ကြီးကြောင့် လူ (၃) ယောက်တောင် သေရတာ။ အလွန်အံ့သြစရာ
ကောင်းပါတယ်”

“နောက် ညောင်ပင်ကြီး ခြောက်ပြီးသေသွားရောလား ဦးထွန်း
မောင်”

“မသေဘူး ဆရာ။ စစ်ကားက သင်းသတ်သွားတော့ အရွက်
တွေကြွေပြီး ဝါထိန်သွားပေမဲ့ မိုးဦးကျရောက်တော့ သင်းသတ်ထား
တဲ့နေရာက အစေးနီနီတွေထွက်လာပြီး ကျီးပေါင်းတက်လို့ မြန်ခွင်
သွားတယ်။ ညောင်ပင်ဆိုတာဟာ ကြီးလာတာနဲ့အမျှ အသက်အလွန်
ပြင်းတယ်ဆရာ”

“ဒါဆို အဲဒီညောင်ပင်ကြီးက အခုထက်ထိ အသက်ရှင်လျက်
ရှိတုန်းပေါ့။ ဟုတ်သလား”

“အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူးဆရာရယ်။ နောက်ပြောင်းလာတဲ့
ထောင်ပိုင်ကြီးက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အင်ဂလိုအင်ဒီးယန်းကြီးဆို

တော့ ဝရလောကို အယုံအကြည်မရှိဘူးလေ။ ထောင်အုတ်တံတိုင်း
ညှင်းရိုးနားမှာ သစ်ပင်ကြီးရှိတာဟာ ထောင်လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်နိုင်
တယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့မှာ အပြင်က ကျွမ်းကျင်တဲ့ သစ်ခုတ်သမားအဖွဲ့ကို
ငှားပြီး သူကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ခုတ်ခိုင်းတာ ဆရာရယ်။ ညောင်ပင်က
ထွက်တဲ့ ညောင်စေးဆိုတာ ဆရာလည်းမြင်ဖူးမှာပါ။ ဖြူရော်ရော်အစေး
ပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီညောင်ပင်ကြီးကထွက်တဲ့ အစေးကတော့ သွေး
ရောင်ပါ ဆံရား ပျစ်ခွဲလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရေလို အနီရောင်အရည်
တွေ ဒလဟော ပန်းထွက်လာတာ။ မထူးဆန်းဘူးလား ဆရာရယ်”

“အေးဗျာ ...။ ညောင်စေးဆိုတာက ပျစ်ခွဲခွဲ အဖြူရောင်
အစေးတွေပဲ။ ခြောက်သွားမှ နီညိုရောင်ပြောင်းသွားတာ။ ဒါနဲ့ ထောင်
ပိုင်ကြီးရော ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်အာဏာပိုင် အကြီးဆုံးပဲဆရာရယ်။
မင်းမိန့်နဲ့လုပ်တာ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ညောင်ပင်စောင့်ဆိုတာကလည်း
အကွင်းသားသေလို့ ဖြစ်တာနေမှာပါ။ ထောင်အာဏာပိုင်အရာရှိကိုတော့
ကြောက်မှာပေါ့။ ညောင်ပင်ကြီးကိုလည်း လွှဲနဲ့ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ပြီး
အကွင်းထောင်ဖိုကြီးမှာ ထင်းဆိုက်ပစ်လိုက်တာ အစအနတောင် မရှိ
တော့ပါဘူး ဆရာရယ်။ ညောင်ပင်စောင့်သရဲလည်း ဘယ်ဆီပြေးတယ်
မဆိုနိုင်တော့ပါဘူး။

အခုထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ အလွန်ရှင်းတယ် ဆရာရေ။ ထောင်
ထဲမှာ ရာသီပေါ်သီးနှံပင်လွှဲပြီး ဘာအပင်ကြီးမျိုးမှ မစိုက်ဘူးဘူး။
ပိုပြီးသား အပင်ကြီးမှန်သမျှကိုလည်း ခုတ်ခိုင်းတော့တာပဲ။ ထောင်ထဲ
မှာ သဘောပင်၊ ငှက်ပျောပင်တောင် မစိုက်ရဘူး။ လှေကားသေပြီး

အုတ်ရိုးကျော်ပြေးမှာ စိုးလို့တဲ့လေး။ ထောင်လုံခြုံရေးအရ မလိုအပ်ဘူးလို့လည်း ပြောတယ်”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်ဗျ။ တွဲတက်ထောင်(ANNEX Jail) မှာတုန်းက တစ်ခါ ကျွန်တော်ကြုံဖူးတယ်။ ထောင်ထဲက တိုက်ခန်းဘေးမှာ သင်္ဘောပင်ကြီးတွေစိုက်ထားတာ နှစ်ချို့နေတော့ အပင်ကြီးတွေက ပေ (၂၀) လောက်မြင့်ပြီး အသီးသီးတယ်။

တစ်ညမှာ မူဂျာကုလားလေးယောက် သင်္ဘောပင်ကြီးကို ပုံစံသံပန်းကန်ပြားကို သွေးထားတဲ့ ဓားနှဲ့လှီးဖြတ်ပြီး ရက်စောင်နဲ့ချည်၊ အုတ်ရိုးကိုကျော်ပြေးကြလို့ ကျွန်တော်တို့ မနည်းလိုက်ဖမ်းရတယ်။

မြန်မာစကားလည်းမတတ်တော့ ထောင်ထုတ်စုံနဲ့ပြေးကြရင်း ထောက်ကြံ့ဂိတ်မှာ မြန်ဖမ်းမိတာ ကံကောင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်ထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ မစိုက်ခိုင်းဘဲ ရှိတဲ့ အပင်တွေကိုလည်း ခုတ်ပစ်ခိုင်းတာနေမှာပါ။

ထောင်ထဲရောက်ကြတဲ့ ပြစ်မှုမျိုးစုံနဲ့ လူအတော်များများဟာ ထောင်ထဲကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ နေ့စဉ် ဆင်ကြံကြံနေကြတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် အိပ်ဆောင်ဝင်းအတွင်းမှာတော့ သစ်ပင်ကြီးတွေ မရှိတာ မစိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွေရာသီဆိုရင်တော့ လူများပြီး ကျပ်ညင်နေတဲ့ထောင်ထဲမှာ အလွန်ပူတာပဲဗျီး။

‘သစ်တစ်ပင်ကောင်းတော့ ငှက်တစ်သောင်းနားရတယ်’ ဆိုတဲ့စကားပုံဟာ ထောင်ထဲမှာတော့ မမှန်တော့ဘူးပေါ့။ အခုကြည့်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့နားခိုနေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးအရိပ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင် အေးမြလိုက်သလဲလို့။

ဒါပေမဲ့ ဒီညောင်ပင်ကြီးဟာလည်း တာရှည်ခံပယ်မထင်ပါဘူး။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးကို အကုန်ဖျက်သိမ်းပြီး ဆေးရုံသစ်ကြီးတွေ ဆောက်တာနဲ့ ညောင်ပင်ကြီးလည်း အလုံးစုံရတော့မှာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ ဆရာရယ်”

“ကဲ ... ဦးထွန်းမောင်ရဲ့ ညောင်ပင်ကြီးအတွေ့အကြုံ ပြောပြပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြုံဖူးတဲ့ ရိုးမတောထဲက ညောင်ပင်ကြီးပုံပြင်ကို ပြောပြပါဦးမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး ဆရာရယ်”

ဒါကြောင့်လည်း စကားကောင်းကြတာ ည (၉)နာရီထိုးလို့ ဦးစက်ကြီးပိတ်ခါနီးမှာ ကံဆိုးချင်တော့ ရှေ့တန်းက ဆက်သားအဖွဲ့ အရေးပေါ်ရောက်လာကြတယ်။

“ဟော ... ရှေ့တန်းက စခန်းသစ်ရှာအဖွဲ့ထင်တယ်။ ဘာ အရေးပေါ်လာလို့လဲ။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလွင်ရော ဘယ်ကျွန်ခွဲသလဲ”

စခန်းတာဝန်ခံထောင်ပိုင်ကြီး ဦးအုန်းကျော်ကမေးရာ ရဲဘက် တပ်စိတ်ခေါင်းဆောင်း ဝန်ထမ်းညိုသစ်က ...

“ထောင်ပိုင်ကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဗိုလ်ကြီးထွန်းလွင် တို့ အဖွဲ့ရှေ့တန်းမှာ စခန်းသစ်ရှာဖို့ အတူသွားကြတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ကျွန်းတစ်စုံစခန်းအကျော် နတ်ရေတွင်းစခန်း နားက ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ယာယီစခန်းချမှားခဲ့ပြီး ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးကျော်စိန်ပါ (၅) ဦးအဖွဲ့က တစ်နေ့က ညနေကတည်း က အမဲပစ်ဖို့ထွက်သွားကြတာ ဒီနေ့မနက်အထိ ပြန်မလာကြဘူး။

ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ညလုံး၊ တစ်မနက်လုံး မီးပုံကြီးပို ပြီး စောင့်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျားသံ၊ ဆင်သံ၊ တောကောင်သံတွေ က ပိုင်းနေတာမို့ ကနေ့ နေ့လယ်မှ ကျွန်တော်တို့ နီးစပ်ရာရှာဖွေကြ ရင်း မတွေ့လို့ ပြန်ပြေးလာကြတာပါ”

“ဪ ... ဒီလိုဆိုရင် ဗိုလ်ကြီးထွန်းလွင်တို့တော့ ဒုက္ခတွေ့ နေကြပြီထင်တယ်။ လက်နက်တွေကော ပါသွားကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဗိုလ်ကြီးမှာ တစ်လက်၊ တပ်ကြပ်ကြီးမှာတစ်လက် နှစ်လက် ပါပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး။ ကျွန်တို့ရဲဘက် (၃) ယောက်ကတော့ တုတ် ခားလောက်ပဲ ပါကြပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို ဦးသိန်းဝင်းရေ၊ စိတ်တော့မရှိခဲ့လို့။ ဒီစခန်း

၁၉၇၇ ခုနှစ်လောက်ကပေါ့။ ကျွန်တော် အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်း ထောင်ကနေ ရန်ကုန်-မန္တလေး အပြန်လမ်းစခန်းကို ပြောင်းရတယ်။ မင်းကုန်းစခန်းမှာ ညနေပိုင်းရောက်ပြီး သတင်းပို့ ညနေစာ ထောင်ပိုင် ကြီးတွေနဲ့အတူ ညစာစား။ စခန်းတွေအကြောင်း တွေ့ထွေရာရာတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုတာကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက တောတောင် နဲ့မှဆိုးအလုပ်ကို ဝါသနာပါတော့ သူတို့ပြောတဲ့ စခန်းမဖွင့်မီ မင်းကုန်း ဝေရနက်ကြီး၏ လျှော်တုန်းစခန်းဖွင့်စဉ်က အခြေအနေတွေအကြောင်း ပြောပြတာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။

မှာ ခင်ဗျားက အသက်အငယ်ဆုံးအရာရှိပဲ။ ခင်ဗျားကို ဒီခခန်းမှာပဲ ထားဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ထားပေမဲ့ အရေးပေါ်အခြေအနေအရ ခင်ဗျား ညတွင်းချင်းလိုက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဝိုလ်ကြီးထွန်းလွင်တို့အဖွဲ့ အန္တရာယ်တွေနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဒီက ဝန်ထမ်းငါးဦးနဲ့ ခဲဘက်ကြီး (၁၀) ဦးဆိုတော့ ခဲဘက်ကြီး က (၂၀) ဝန်ထမ်းက (၆) ဦး၊ လက်နက်ကလည်း (၆) လက်ဆိုတော့ အင်အားတောင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့။ ဓမ္မတန်းတစ်စိတ်ကို ညစာကျွေးနေရင်း အရေးပေါ်လူခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ညအိပ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထား သော အိပ်ရာနှင့်ခြင်ထောင်ကို အမြန်ဆုံးသိမ်းဆည်းပြီး ယူနီဖောင်း ဖိစုံတော့သည်။ ကျွန်တော်တွင် သေနတ်မပါပါ။ ထောင်ပိုင်ကြီးများက လည်း တုတ်မပေးပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း လေးလံသော ရိုင်ဖယ်သေနက် ကြီးကို မထမ်းလိုပါ။

အမှန်တော့ ဤလိုစွဲမှာ ညတွင်းချင်း အရေးပေါ် တောထဲတွင် ရှာရန် လိုမည်မထင်ပါ။ ရှာရစေဦးတော့ တောဆင်ရိုင်းများ၊ ကျားများ ထောင်းကျွန်းသော ရိုးမတောကြီးအတွင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရှာရန် မလို။ လက်နက်အင်အားနှင့် တောကျွမ်းသော မုဆိုးအဖွဲ့သာ ပြင်သာ ထင်သာ နေ့ပိုင်းတွင်သာ ရှာရန်သင့်ပေသည်။

ကျွန်တော် မကျေနပ်ပါ။ သို့သော် ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး ယူနီဖောင်း ဝတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အထက်အမိန့်ကိုတော့ နှာခံရပေမည်။ သူ့ထန်စား ခဲရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကံဆိုး ဝိုးပျော်အဖွဲ့ ညဉ့် (၁၀) နာရီခန့်တွင် မီးတုတ်များထွန်းညှိ၍ တောထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တွင် ဘာလက်နက်မှ မပါပါ။ လက်နိပ်မီးကလေး တစ်လက်သာပါသည်။ ခဲဘက်ကြီးများမှာ ကျွန်တော်အဝတ်သေတ္တာ ကြီးနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တစ်လှည့်စီ ထမ်းရရှာ သည်။ ကျွန်တော်အား လူပျောက်ကို အရေးပေါ် ရှာဖွေပိုင်းခြင်းထက် သုံးတန်ကျားဟူသော စခန်းသစ်ကို မတွေ့မချင်းရှာဖွေရန် ဓမ္မတန်းသို့ အပြီးအပိုင် စေလွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရတော့သည်။

ခဲဘက်သစ်ကြီး (၁၀) ဦးမှာလည်း လက်လွတ်သွားကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ အရေးပေါ်သုံးရန်၊ ပိုးရန်၊ ပိုးကာဖျင်တုတ်ကြီး နှစ်တုတ်နှင့် ဆိုးမွက်ပန်းကန် ရိက္ခာပစ္စည်းတို့ကို တစ်လှည့်စီထမ်းကြရသည်။ ဓမ္မနှင့် နောက်ကတော့ မီးတုတ်ကို ခဲဘက်ကြီးနှစ်ဦးက လမ်းပြနေကြသည်။

ခဲဘက်ဆိုသည်မှာ ပြစ်ဒဏ်ကြောင့် ထောင်ကျလာကြခြင်း ဖြစ်သည့် လူဆိုးလူမိုက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့လက်ထဲ၌လည်း တုတ်များမားများ ကိုင်ဆောင်ထားကြသေးသည်။ အချိန်အခါကလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်။

သို့သော် သူတို့ အလွန်သစ္စာရှိကြသည်။ ခဲရင်ကြသည်။ တော ထဲထောင်ထဲဖြစ်လို့လားမသိ။ အလွန်လည်း စည်းရုံးကြသည်။ ရေနက် ကြီးစခန်းကျော်တော့ မီးတုတ်များ ငြိမ်းကျန်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းများတွင်ပါကြသော လက်နိပ်မီးအလင်းရောင်နှင့်သာ တောတိုး ကြရတော့သည်။

အောက်တိုတာလဖြစ်သော်လည်း ရိုးမခိုးက အပြီးတကြီး ရွာ လာပါသည်။ ခိုနားစရာမရှိ။ မီးတုတ်များကောင်းလျှင်လည်း မီးထွန်းရ မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် သစ်ကိုင်းနှင့်ရိုက်ပိခြင်း၊ ခြေချော်လဲခြင်းစာ ကြာခဏဖြစ်ကြသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ တောနက်ကြီးထဲဝင်လာ

၂၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သော်လည်း တောကောင်းများအသံ မကြားရ၊ မတွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ လူအင်အားကောင်းသဖြင့် တောကောင်းများ ရှောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ယခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျားလိုဆင်လို၊ ဝက်ဝံလို အင်အားကြီးသတ္တဝါရိုင်းမျိုးနှင့်သာ တွေ့ရှိရင်ဆိုင်ရပါက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ချောင်မည်မထင်ပေ။

တော်ပါသေးသည်။ လမ်းပြရဲဘက်ကြီးများလည်း တောကျွန်းသဖြင့် မနက် (၄) နာရီခန့်တွင် ကျွန်းတစ်စို့ဟူသော ရဲဘက်စခန်းလေးသို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသည်။ ထိုစခန်းလေး၌ ထောင်မှူးကြီး ဦးထွန်းစိန်နှင့် ထောင်မှူးကြီး ဦးသိန်းမြင့်တို့ ရှိနေကြသည်။ တောစခန်းလေးဖြစ်၍ ဆူးကြိုးဝင်းလည်းမရှိ။ ယာယီတဲဇယ်ကလေးများဆောက်၍ အရာရှိဝန်ထမ်း ရဲဘက် ဖြစ်သလိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းတွင်းရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့က အသံပြုရသည်။

- “ဗျို ... ဆရာဦးသိန်းမြင့်၊ ဆရာဦးထွန်းစိန်”
- “ဟေ ... ဘယ်သူတွေလဲ”
- “ကျွန်တော် ထောင်မှူးသိန်းဝင်းနှင့်အဖွဲ့ပါ”
- “ဟာ ... လာကြဗျို။ စောစောစီးစီးပါလား။ ဘာအရေးပေါ်လာကြလို့လဲ”

“သုံးတန်ကျားစခန်းရှာတဲ့ ဝိုလ်ကြီးထွန်းလွင်နဲ့အဖွဲ့ တောထဲမှာ ပျောက်သွားလို့တဲ့ ဆရာတို့ဈေး အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ညတွင်းချင်း တောနင်းပြီး ရှာခိုင်းတာပါ”

“ဦးသိန်းဝင်းဈေး ... ခင်ဗျားကိုတော့ မင်းကုန်းကထောင်ပိုင်ကြီးတွေ ပညာပေးလိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရှာလို့တွေ့မယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ ကံကြီးလို့ တောကောင်အုပ်နဲ့မတိုးတာ။

ဒီရိုးမတောက အလွန်ကြမ်းသဗျာ။

ည မဆိုထားနဲ့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်တောင် လက်နက်နဲ့ ထူးအင်အားရှိပေမဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လမ်းပြကောင်းကောင်းမပါဘဲ သွားရကြတာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

ထောင်မှူးကြီးဦးထွန်းစိန်က ပြောလာရာ ကျွန်တော်အထင်နှင့် တထပ်တည်းကျနေတော့သည်။ ထိုစဉ် ထောင်မှူးကြီး ဦးသိန်းမြင့်က ...

“အဲပါဗျာ ... အဆင်ပြေသလိုနေကြပါ။ နေတတ်ရင် ကျေနပ်ရောပါ။ ဘဝတူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလိုပဲ ခံခဲ့ကြရတာပါ။ အထိုင်ကျသွားတော့လည်း တောထဲမှာ နားအေးပါးအေး နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ဒီရိုးမတောထဲမှာ အစားအစာကလည်း ပေါ့ပါတယ်။ သစ်ခွပျိုးစုံနဲ့ ဆေးပင်ဝါးပင်လည်း ပေါ့ပါတယ်။ Breakfast ဝေးပြီး မိုးလင်းတာနဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ရှာကြစေ့ကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း စခန်းကညစ်ခံသော လုံးတီးထမင်းခဲကြော် ပူပူနွေးနွေးနှင့် တောကောင်သားဟင်းလျာများကို စတင်စားရတော့သည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက တစ်ဖွဲ့၊ ထောင်မှူးကြီး ဦးထွန်းစိန်တို့ကတစ်ဖွဲ့ တောတိုး၍ ရှာကြရတော့သည်။ ဆုံရပ်မှာ ကညင်နှစ်ပင်စခန်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်အဖွဲ့မှ ရဲဘက်ကြီးများက လမ်းကျွမ်းသည်။ ကျွန်းတစ်စို့စခန်းလွန်တော့ ဝါးတောကြီး၊ ဝါးတောကြီးလွန်တော့ နတ်ခေတွင်းစခန်းလွန်သော် ရဲဘက်ကြီးများ စခန်းချခဲ့ကြသော ညောင်မှတ်ဆိတ်စခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

တွဲလွဲကျနေရာ အဝေးကကြည့်လျှင် ညောင်ပင်စည်ကြီးမှာ လွန်စွာ ကြီးပားသယောင်ပင်။ အချို့သစ်ဖြစ်များမှာ ကိုင်းမကြီးများပေါ်မှ တွဲရ ခွဲကျနေရာ လုံးပတ်မှာ လူတစ်ကိုယ်နီးပါးရှိသည်။ ညောင်ပင်ကြီးပတ် ဝန်းကျင်မှာ ကွက်လပ်ကြီးဖြစ်နေ၍ တောကောင်များအသွားအလာကို လည်း ကြိုတင်မြင်နိုင်ပေသည်။

“မောင်ညိုသစ်ရေ ... မင်းတို့ရွေးထားတဲ့ နေရာကတော့ နေရာကောင်းပဲကွ။ ညောင်ပင်ကြီးအရိပ်လည်းရတယ်။ မြေကွက်လပ် ကျယ်ကျယ်လည်းရှိတော့ ငါ့ဆိုရင် ဘယ်မှာနေမှန်းမသိတဲ့ သုံးတန်ကူး ဝေန်းဆိုတာကို မရှာတော့ဘဲ ဒီနေရာမှာပဲ ခဲဘက်စခန်းဆောက်လိုက် ချင်တော့တယ်ကွာ”

“ဒီနေရာ ရေခဲလည်းနီးတော့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း စခန်း ဆောက်မယ်လို့ ရွေးကြမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာက မြေမသန့်ဘူးထင် တယ်ဆရာ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ရွာသချိုင်းအဟောင်းဖြစ်ပုံရတယ်။ ဒီတဲတွေကို ဗိုလ်ကြီးက ဆောက်ခိုင်းတုန်းက မြေတူးတာမှာ လူအစိုးနဲ့ လူဦးခေါင်းခွံတွေ ထွက်လာပါတယ်။ နောက်ပြီး ညောင်ပင်ကြီးပင်စည် မှာလည်း ကပ်ရိုက်ထားတဲ့ နတ်စင်ပျက်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသေး တယ်”

“ငါကလည်း သဘောပြောတာပါကွာ။ အထက်လူကြီးတွေ က သုံးတန်ကူးဆိုတော့လည်း သုံးတန်ကူးစခန်းဟောင်းကိုပဲ ရှာရမှာ ပေါ့။ အမိန့်က အမိန့်ပဲလေ။ ဒါနဲ့ တို့ဆိုရင် ကညင်နစ်ပင်ဆေး ဒီကနေ အတော်ဝေးသေးသလား”

“မဝေးတော့ပါဘူး ဆရာ။ ရှေ့က ရိုးပတောင်စွယ်ပေါ်သော်”

သုံးတန်ကူးစခန်းသစ်ရာရန် ယာယီတံထိုးထားသော်လည်း လူ အင်အားများသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးထွန်းလွင်တို့အဖွဲ့က အရာရှိတဲနှင့် ငါး စားပွဲခုံများ၊ ဝန်ထမ်းတဲနှင့် လူ (၂၀)ခန့်ဆုံ ခဲဘက်တဲကြီးတစ်လုံးကို လည်း ဆောက်ထားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် အတော်လုံခြုံမှုရှိပါသည်။ နတ်ရေတွင်းနှင့်လည်း မဝေးလှသဖြင့် သောက်သုံးရန်ရေအတွက်လည်း အဆင်ပြေလှသည်။

စခန်းတဲကို ညောင်ပတ်ဆိတ်ပင်ကြီးက အုပ်ဖုံးထားသဖြင့် လွန်စွာအေးမြလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တနားကြသည်။ ညောင်ပတ် ဆိတ်ပင်ကြီးမှာ ယောက်ျားကြီး (၄) ဖက်စာခန့်ရှိသည်။ မြစ်ပျဉ်းများ

ပြီး ပြန်ဆင်းရင် တောင်ခြေမှာရှိပါတယ်။ စခန်းက မုဆိုးတစ်ဖက်ရပ်
တဲကလေးနဲ့ ကညင်ပင်ကြီးနှစ်ပင်သာရှိတာပါ”

“ကဲ ... အဟောပြေရင်လည်း ကညင်နှစ်ပင်စခန်းကို လှမ်း
လိုက်ကြည့်စို့။ ညကျ ငါတို့အဖွဲ့ ဒီညောင်ညိုပင်စခန်းမှာပဲ စခန်းပြန်
ရကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ခဲဘက်ကြီးတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်
ဒီစခန်းမှာပဲ ညနေစာချက်ပြုတ်ရင်း နေခဲ့ကြတော့။ အထုပ်အပိုးတွေ
ပါထားခဲ့မယ်။ ခဲဘက်ကြီးတွေလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ညကလည်း မအိပ်
ကြရသေးဘူး။”

ညိုသစ်ခေါင်းဆောင်ပြီး ဝန်ထမ်း (၄) ယောက်နဲ့ ခဲဘက်သစ်
(၅) ယောက်၊ ငါရယ်၊ ကညင်နှစ်ပင်စခန်းကို သွားကြမယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့
ရဲဘော်နှစ်ယောက်လည်း အစောင့်ကျန်ခဲ့။ သေနတ်ကြီးတစ်လက်ကို
တော့ ငါ့ကိုပေးလိုက်။ မိကွာလည်း တစ်နှစ်စာ နည်းနည်းယူခဲ့။ ငါတို့
ကတော့ ကြုံတဲ့နေရာမှာ ကြုံသလို နေ့လယ်စာ ချက်ပြုတ်စားကြတာ
ပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ တောစာ ကောင်စာ
လေးတွေတွေကို ရှာဖွေပြီး ညနေစာ ချက်ထားပါမယ်”

“အေး ... အေးကောင်းပြီ။ ကဲ ... ညိုသစ်က ဦးဆောင်
လမ်းပြပေးတော့။ သွက်သွက်ကလေး ယွန်းလိုက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အနောက်အရပ်ကို ဦးတည်၍ တောတန်း
ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး ရိုးမတောင်စွယ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ခြေ
မှာ ဝါးတောနှင့် တံမြက်စည်းပင်များက ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

မုဆိုးလမ်းကလေးရှိ၍ တော်ပါသေးသည်။ သို့သော် တောင်
ဘက်လမ်းဖြစ်၍ အတက်ကြမ်းကြမ်း။ အဆင်းခက်ခဲနေရာမျိုးပင်။ အချို့
နေရာများမှာ မတ်စောက်လွန်း၍ နီးရာအပင်ကလေးများကို ဆွဲခို၍
တက်ရသည်။ တောင်ပေါ်တောထဲ၌ မျောက်အုပ်ကြီးအသံက ဆူညံ
နေသည်။

တပ်သားညိုသစ်က လမ်းပြဖြစ်၍ ရှေ့ကတက်သည်။ ဒုတိယ
ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော့်နောက်တွင် လက်နက်ကို ဝန်ထမ်း (၄) ဦးနှင့်
ခဲဘက်ကြီးများ။ တောင်ထိပ်စောင်းသို့ အရောက်တွင် လမ်းပြတပ်သား
ညိုသစ်က လက်ထောင်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဆရာ ... ဟိုရှေ့က စားပင်အောက်မှာ ချိုကားကားနဲ့
ဘာကောင်လဲမလိဘူး။ သစ်ပင်ပင်စည်တွေ ကွယ်နေလို့ ကောင်းကောင်း
မမြင်ရဘူးဆရာ”

“မှန်းစမ်း ... ငါရှေ့ကတက်မယ်။ အလို ... ဆတ်ဖားကြီး
ပါလားကွ။ မင်းတို့ အသံမထွက်စေနဲ့။ မလှုပ်နဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

“ဟုတ် ဆရာ”

ကိုက် (၁၀၀) ခန့်ဝေးသော ရိုးမတောင်ကြော စားပင်အောက်
မှ အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဒသမ - ၃၀၃
အမေရိကန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကို မောင်းကြိုတ်တင်၍ အနီးသို့သစ်ပင်
ပင်စည်များကို ကွယ်၍ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ ဆတ်ဖားကြီးမှာ ငင်ငြိမ်း
အကြွေများ ကောက်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။

အစာကိုခဲနေသဖြင့် ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း တိုးလာ
သည်ကို မြင်ဟန်မတူပါ။ ကိုက် (၅၀) ခန့် အကွာအဝေးအောက်တွင်
မြင်ကွင်းရှင်းသည်နှင့် ကျွန်တော်ဆတ်ဖားကြီး၏ လက်ပြင်နောက်သို့

အသေအချာချိန်လိုက်သည်။ ပထမမောင်း ခလုတ်ကိုဆွဲပြီး ဒုတိယမောင်းခလုတ်ကို အသက်အောင်၍ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆွဲလိုက်သည်။

‘ဒိုင်း’ဟူသော ပြင်းထန်လှသည့် ကော်ခိုက်ယမ်းအား ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဆတ်ဟားကြီး တစ်ပတ်လည်၍ လဲကျသွားပြီး သစ်ပင်များပေါ်မှ ပုန်းအောင်းနေသော မျောက်ညှိအုပ်စု တကိုကွဲအော်ပြီးပြောကြတော့သည်။ ဤသည်မှာ ရိုးမတောအရောက်တွင် ပထမဆုံး ပစ်ခတ်ရရှိသော တောကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ... ထိတယ်မဟုတ်လား။ သေနတ်သံက တိုပြီးပြတ်တယ်”

“အေး ... ဟိုစားပင်အောက်မှာ လဲနေပြီ ညှိသစ်ရေ”

“ကျွန်တော်တို့မှာ အသားဟင်းမရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ ဆရာရေ”

ဆတ်ဟားကြီးမှာ အချိန်(၁၀၀) ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ခြောက်စထောင် ဦးချိုကာကြီးနှင့် လွန်စွာဝပြုံးသည်။ ညှိသစ်မှာ တောထုံးစံအတိုင်း ဆတ်ဟားကြီး၏ နားရွက်များ၊ ဦးချိုဖျားများကိုဖြတ်၍ ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး အနီးရှိ ကညင်ဖြူပင်ကြီးပင်ခြေတွင် ပူဇော်ပသနေသည်။ ကျန်ဝန်ထမ်းနှင့် ခဲဘက်များက ဆတ်ဟားကြီးအား သယ်ဆောင်ရန် နွယ်ကြီးနှင့် ဝါးများ ခုတ်နေကြသည်။

“ညှိသစ်ရေ ... ဒီကနေ ကညင်နှစ်ပင်စခန်းက ဝေးသေးလားကွ”

“မဝေးတော့ပါဘူး ဆရာ။ ဒီတောင်ခြေမှာပါပဲ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ရအောင်၊ ဦးထွန်းဇီတို့အဖွဲ့လည်း ငါ့သေနတ်သံကိုကြားမှာပဲ မင်းနဲ့ သေနတ်ကိုင်ခဲ့ဘော်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွား။

ဦးထွန်းဇီတို့အဖွဲ့ကို ဒီခေါ်လာခဲ့။ ဒီဆတ်ဟားကြီးကို အောက်သယ်လိုက်အပေါ်ထမ်းတင်လိုက်နဲ့ ပင်ပန်းလှတယ်ကွာ။ ငါတို့ဒီရိုးမကြောပေါ်မှာ နေလယ်စာ ချက်ပြုတ်ရင်း စောင့်နေမယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ညှိသစ်တို့ဆင်းသွားတော့ ကျွန်တော်ခဲဘက်အဖွဲ့ကို ဆတ်ဟားကြီးအား စနစ်တစ်ကျမျက်စေသည်။ အားနေသော ခဲဘက်နှစ်ဦးအား စင်ပြုမ်းသီးခူးခိုင်းသည်။ လိုနေသည်က ရေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခဲဘက်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအား ရေရှာခိုင်းရပြန်သည်။

ဆတ်ဟားကြီးအားဖျက်ပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရေရှာသူများ ဝါဆစ်တူးနှင့်ရေသယ်၍ ပြန်တက်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထင်းခြောက်ရှာသူ၊ မီးဖွေးသူ၊ ထမင်းဟင်းချက်သူများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

ခဲဘက်တစ်စိပ်က ရောက်လေရာနေရာတွင် ချက်ပြုတ်စားနိုင်ရန် အိုးများပါလာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သောက်ရန်ရေခွေးအတွက် တော့ ကြသောင်းဝါးအဆစ်ထဲ ရေထည့်၍ မီးပြရာ လွန်စွာဖွေးကြိုင်သော ရေခွေးကို ရရှိသည်။

မကြာပါ။ ကညင်နှစ်ပင်စခန်းဘက်မှ လူသံများကြားရပြီး ညှိသစ်ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က ထောင်မှူးကြီး ဦးထွန်းဇီတို့အဖွဲ့အား ခေါ်လာသည်။

“ဟာ ... တောထဲတောင်ထဲ ဘယ်ကမဆလာရလို့လဲ ဦးသိန်းဝင်းရဲ့”

“လာ ... ဆရာဦးထွန်းဇီ၊ မဆလာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဟိုနားသည်နား ရှာရင်းဖွေရင်း ကရဝေးပင်တွေလို့ ဆတ်

သားက ညှိမှာစိုးတာနဲ့ ကရဝေးရွက်ခြောက်တွေ ကောက်ပြီးထည့်ထားတာပါ”

“ဦးသိန်းဝင်းရေ ... ခင်ဗျားက တောနဲ့တောင်နဲ့ ဓာတ်တည့်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် တောထဲရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီ။ ကရဝေးပင်ဆိုတာ ဘယ်လိုအပင်မှန်းတောင့် မသိဘူး”

“ရောမရောက်တော့လည်း ရောမသားလို ကျင့်ရမှာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆတ်သားဟင်းတင်မကပါဘူး စင်ပြွမ်းသီးနဲ့ ဆတ်သားဟင်းလည်း ချက်ထားပါသေးတယ်”

“ကောင်းဗျား ... မောမောပန်းပန်းနဲ့ ထမင်းတော့ ဒုလ္လဘမြိန်တော့မှာပဲ”

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာကို လတ်ဆတ်သော ဆတ်သားဟင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု မြိန်ရှက်စွာ အဝစားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့စားသောက်နေကြစဉ် တောင်ခြေမှ လူသံကြား၍ အချက်ပေးခေါ်ရာ ဦးသိန်းမြင့်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လာ ... ဆရာဦးသိန်းမြင့်၊ ဆတ်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းဝင်စားပါလား”

“ကျွန်တော်တို့စားပြီးမှ ကျွန်းတစ်စိုစခန်းက ထွက်လာကြတာပါဗျား။ ဗိုလ်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို ရှာတွေ့ပြီဗျ။ ဗိုလ်ကြီးငှက်ဖျားမိလို့ စခန်းကို စောင့်ပုခက်ကြီးနဲ့ ထမ်းလာကြတယ်။ အခု မင်းကုန်းက နောက်တန်းဆေးရုံကို ခေါ်သွားကြပြီ။ ကိုသိန်းဝင်းကတော့ သုံးတန်ကူးစခန်းကို ဆက်ရှာဖို့ မှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာစခန်းချပြီး ရှာကြမှာလဲ”

“ညောင်ပင်ကြီးစခန်းမှာပဲ။ တဲတွေပါ အဆင်သင့်ရှိတော့ အဲဒီမှာ စခန်းချမယ်ဆရာ။ ဆရာတို့ ကျွန်းတစ်စိုစခန်းနဲ့လည်း မဝေးလှတော့ အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းဗျား ... ဒါနဲ့ ဆတ်က ဘယ်သူပစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ပစ်တာပါပဲ ဆရာ။ ပွဲဦးထွက် လက်ရာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့စားသောက်ပြီး စခန်းချရာနေရာဆိုသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးထွန်းရီနှင့် ဦးသိန်းမြင့်တို့အပြန်တွင် ကျွန်တော်က ဆတ်သားများကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့ ညောင်ပင်ကြီးစခန်းတွင် ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်များအားလုံးအား ဆတ်သားဟင်းနှင့် ထမင်းအဝကျွေးနိုင်သည်။ ပိုလှုံ့နေသော ဆတ်သားများအား မီးကင်၍ ကျွတ်တိုက်ထားလိုက်ပါသည်။

ည (၉)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာဝင်ကြ၍ ကျွန်တော်မှ လုံခြုံရေးအတွက် မီးဖိုကြီးဖိုခိုင်းပြီး ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်နှစ်ယောက်တစ်တွဲတင်းစောင့်စေသည်။ တစ်တွဲကို နှစ်နာရီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပင်ပန်းလွန်း၍ အိပ်ပျော်သွားရာ ညသန်းခေါင် (၁၂) နာရီခန့်တွင် တာဝန်ကျဝန်ထမ်းက ကျွန်တော့်အား နှိုးတော့သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ ... ထပါဦး”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထမင်းချက်ဖိုဘက်မှာ အသံကြားပြီး အရိပ်ပြင်လို့ ကျွန်တော်ထကြည့်တာ မည်းမည်းအကောင်ကြီးတစ်ကောင် ဆတ်သားကောင်တင်တွေကို ခိုးသွားတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ချိန်ချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး။ မြန်လိုက်တာဆရာရယ်”

“မျောက်ဝဲလား၊ လှုပ်လားဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ စားချင်လို့ခိုးတာ ခိုးပါစေ၊ ငါတို့ကိုရန်မရှာရင် ပြီးတာပါပဲ။ သတိနဲ့တော့ စောင့်ကြည့် ကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ထိုညက ကျွန်တော် မနက်လင်းမှ တစ်ရေခန်းတော့သည်။ အနောက်အယုက်မရှိပါ။ မနက်ခင်းထမင်းကြော်စားရာတွင်တော့ ဆတ် သားကျပ်တိုက်များ တစ်စမျှမရှိတော့၍ ညကဟင်းကျွန်ဖြင့်သာ စားရ သည်။ ထိုစဉ် တပ်သားညိုသစ် တဲအနောက်ဘက်ဘေးမှ ထွက်လာ ပြီး ...

“ဆရာရေ ... ဆတ်သားခြောက်ခိုးတဲ့ တရားခံကတော့ ညောင်ပင်ကြီးအပေါ်မှာ နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ညောင်ပင်စည်အောက်ခြေ မှာ ဆတ်ရိုးတွေကို ပုံနေတာပဲ။ ပေါင်ရိုးတွေရော နံရိုးတွေပါပုံနေတာပဲ ဆရာရေ”

“ဟေ ... ဟုတ်သလား။ ငါအခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ ဝက်ဝံ မျောက်ဝဲဆိုတာတွေက အသီးအနှံပဲစားတာ အသားမစားဘူး။ မင်းတို့ ညကတွေ့တယ်ဆိုတာက ...”

“ဘာကောင်လဲ ဆရာ”

“တစ္ဆေသရဲပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... ဟင် ...”

ထိုနေ့က ပြေးနှိကွင်းရွာမှ မုဆိုးလမ်းပြ ကိုနီအား ထောင်မှူး ကြီးဦးသိန်းမြင့်က ခေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သုံးတန်ကူးမုဆိုး ခန်းကို ရွာမွေကြရာ အလွယ်တကူ တွေ့ကြရသည်။ သုံးတန်ကူး မုဆိုးစခန်းလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ္တစခန်းချရာ ညောင်ပင်ကြီး ခန်းနှင့် မဝေးလှ။

ကညင်နှစ်ပင်စခန်းနှင့်လည်း ဓားလွယ်ခုတ်လောက်တွင် ရှိနေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တပည့်များနှင့်တိုင်ပင်ပြီး သဘောထား တို့ မေးမြန်းရာ သရဲတစ္ဆေကြောက်တတ်သော တပည့်များ၏ဆန္ဒအရ ကျွန်တော်တို့ ညနေခင်းတွင် သုံးတန်ကူးစခန်းတောင်သို့ရွေ့ကြပြီး ယာ မိတ်ဆောက်ကြသည်။ စခန်းနေရာသစ်မှာ သစ်တောကြီးပိုင်းနေပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏တပည့်များမှာ ကြောက် ရောညောင်ပင်ကြီးနှင့် ဝေးသဖြင့် ပျော်ကြပါသည်။

□

“ကဲ... ဦးထွန်းမောင်ရေ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ ညောင်ပင်ကြီးပုံပြင်ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒီမှာ ညောင်ပင်ကြီးနစ်ပင်လုံးက အသားရိုးစားတာတော့ တူနေတယ်။ ညောင်ပင်ကြီးရင် ရုက္ခစိုးရှိတယ် လို့ ယုံကြည်ကြတာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အယူအဆပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ညောင်ပင်စောင့်ရုက္ခစိုးကြီးရဲ့ လက်အောက်မှာ အမြွေအရံ သရဲတစ္ဆေတွေ လည်း ရှိနေနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဆရာရယ်”

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အားလေသလောမသိ။ လက်လက်ထနေသည်။ နှစ်ဖက်သောနားသယ်စ နှင့် နဖူးဆံစတို့မှာလည်း ဆီတွေကတံဝင်းဝင်း။ ခွေးတွေလော၊ ဆီတွေ လော မသေချာသည့် စီးကြောင်းရာကြီးတွေက အစင်းအစင်း။

မျက်နှာကို သနပ်ခါးရည်ခပ်ကျဲကျဲကလေး ပွတ်ထားပေမင့် လည်း ယခုတစ်လောကလေး၌ ထောင်ထဲမှာ ရောဂါထ၊ ရောဂါသည်း နေကြသည့် မျက်နှာအသားချော့၊ အသားလှသည် လူပြောသူပြော ခပ်များများ 'ခွေးလပြတ်မြစ်' တွေကို ခိုးလိမ်းထားပြန်ပြီထင်သည်။ (အမှန်တော့ 'ခွေးလှေးယား' ပင်၏အမြစ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ပင် ခြစ်လည်း ထောင်ထဲမှာတော့ 'ခွေးလပြတ်မြစ်' ဟူသည့် မထော်မနန်း အကြားဝှံမနာသာ နာမည်သိုးကြီးတစ်လုံးကသာ အသုံးတွင် အဖတ် ထင်နေလေတော့၏ ... တဲ့။) သူ့မျက်နှာကြီးတစ်ပြင်လုံး ပွစုတ်စုတ် ခဲတွတ်တွတ်။

ပြီးလျှင် ငါးသေကောင်က အကြေးခွံတွေ လန်ကျကျကျနေ သလို သင်းမျက်နှာမှာ အရေခွံတွေ ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက် လန် လို့ ကွာလို့ ကွတ်လို့၊ လူအရေခွံလဲနေသည်သို့ အဟုတ်ဖြစ်နေ၏။

ပုံစံပုဆိုးနှင့်အင်္ကျီက 'ဘူးသီးပိတ်' ဟု ထောင်ထဲတွင် အရာ ဝင်အရောင်တောက်နေလေသည့် ၁/၃၀ ချည်ချောအဖြူကို ထောင် တွင်းအလုပ်ရုံ (Workyard) စက်ချုပ်တုတ်၌ ကိုယ်တိုင်းပေး၍ စပါယ်ရှယ် အော်ဒါဖြင့်ချုပ်ထားသည့် 'ရှယ်ထက်ရှယ်' ဖြစ်သည်။

(ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်သည်ကား မန္တလေးပဟိုအကျဉ်းထောင် စက်မှုလက်မှုဌာနကြီး၏ တာဝန်ခံ အလုပ်ရုံမှူး (Workyard Jailor) ခြစ်နေပေရာ သိတော်မူကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လက်ရင်းတပည့် ကျော် 'ထောင်ကြီးပျော်' တစ်စုမှာ 'ရေများရာမိုးရွာ' ဆိုဘိသို့ အလုပ်

[၁]

□

“ဆရာ”

“ဟေ ... ဘာတုံး”

အလွဲကွယ်။ 'အရောင်တွေ မိတ်မိတ်လက်လက်တောက်လို့ ပါကော'။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် တပည့်ကျော် ဖြေပေးသိန်းမောင် ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြုံးမိရတော့၏။ ဟုတ်၏လေ။ သင်းလုပ်လာသည် ကိုလည်း ကြည့်ဘိဦး။

'ရှေ့တစ်လက်မနောက်ပြောင်' ထက် နည်းနည်းကလေးသာ သည်ဆိုရုံမျှ တိုနဲ့နဲ့နက်မှောင်မှောင် သူ့ဘိုက တစ်ပွေးနှစ်ပွေးကို အုန်း ဆီလော၊ ခေါင်းလိမ်းသည့် 'မြရတနာ' လို ဆီပွေးတစ်မျိုးမျိုးကိုပဲ သ၊

ရုံအတွင်း ထင်သလို ပွဲတော်ကြီးတွေနေကြပုံရ၏။ သို့ပေသော်လည်း မသိသလိုမမြင်သလို ဘာသိဘာသာ နေပေးရ၏။

နေ့ ... အကျဉ်းသား (၁၀၀၀)ကျော် နိစ္စရူဝ လုပ်ငန်းခွင် သုံး လက်နက်ပစ္စည်း။ 'စူးဆောက်' ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေပစ္စည်း နှင့် လုပ်ကြကိုင်ကြရသည့် အလုပ်ရုံကြီးကို ဘေးမသိရန်မခ အေးရာ အေးကြောင်းဖြင့် နေ့စဉ်အလုပ်ကိုသာ (Quota) တွေ ပြည့်ပြည့်မီ ပြီးအောင် ချော့တန်ချော့၊ ခြောက်တန်ခြောက်၊ ပျော့လိုက်မှာလိုက် 'ဆယ့်နှစ်ကြီးကဝေဇာတ်' ခင်းနေရရာသည်မှာ သင်းတို့တစ်သင်းပင် မဟုတ်တုံလော။ သို့မို့ကြောင့် နှာစေးထား ... နှာစေးထား။)

"ဘာကြည့်တာတုံး ... ဆရာရဲ့"

မြေပွေးတစ်ကောင် သူ့ဘာသာ မလုံမလဲ၊ ရယ်ဖြဖြ၊ ရှိုးတိုး ရှုန်တန် ရှက်အမ်းအမ်း မဖြစ်စပူး အဖြစ်ထူးဖြစ်လို့။ သည်ထောင် ကြီးအတွင်း၌ အရပ်ခြောက်ပေခန့်၊ ကျွဲပေါက်ကြီးတစ်ကောင်နယ် မဲမဲ သဲသဲ။ အဲ ... ပြီးတော့ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကုန်ကုန်၊ ခေါင်း တည်မောင်းတည် ဘာမသိကြီးက ၁၅ နှစ်၊ ၁၆ နှစ်သား လူပျိုပေါက် ကလေးလို့။ ဘယ်နှယ် 'ပြတည်တည်' ဖြစ်နေရပါချိမ့်၊ ရင်ထဲ သိပ် မလင်းလှ။

"ရော် ... ဘာကြည့်တာတုံး ... ဟုတ်စ။ အေး ... အေး သိအောင်ပြရသေးတာပ။ ကံလှရေ ... ဟေ့ ... ကံလှ"

"ခင်ဗျား ... ဆရာ"

"တို့စက်ချုပ်ဘုတ်ထဲမှာ ယူနီဖောင်းလာချုပ်တဲ့ ဆရာတွေ အစမ်းဝတ်ကြည့်ပြီးရင် အိုကေ၊မကေ' ကြည့်ဖို့ထားတဲ့ ဟို' ကိုယ်လုံး ပေါ်' မှန်ကြီး ရှိရဲ့မဟုတ်လား"

"ဟုတ်"

"အေး ... အဲဒါကြီးကို မြတ်ပြီး ယူလာခဲ့စမ်းဟ"

"ဟင် ... ဘာ ... လုပ်ဖို့ ..."

"ဟ ... ဘာလုပ်ရမလဲဟ။ ဒီမှာ မိုးတောင်မလင်းလိုက်ရ သေးဘူး။ ငါ့ရုံးခန်းထဲကို 'ပြည်တည်တည်၊ စပ်ဖြဖြ၊ ပြူးတီပြူးကြောင်' နဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် မခေါ်ပင့်ချေ ဇွတ်တက်လာလို့တော့။ ပြီးတော့ သူကပဲ တစ်ပြန်စီး 'ဘာကြည့်တာတုံး' လို့ ပဟေဠိ အဖြေညှိနေသေး ခဲ့။ အဲဒါ သူသိချင်တဲ့အဖြေကို သူ့မျက်စိကြီးနှစ်လုံးပြူးနဲ့ တုံတိုးကြီး မြင်သွားရအောင် ဟကောင်ရ"

"ဪ ... ဂလိုကိုး။ ဟဲ ... ဟဲ .. ဟဲ"

"ဟာ ... ဆရာကလည်း ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...

ဟီး"

"ဆရာရေ ... ဒီကနေတော့ 'ထီ' သာ ပြေးထိုးပေတော့။ ဆရာဗြိတ္တာကြီးက ဟီနေဗြီ၊ 'ဗြိတ္တာမြူးရင် လာဘ်ဦးဝင်' ဆိုလား .. ဘာဆိုလား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"ဟာ ... ခွေးမသား ကံလှ၊ 'ခွင်' ပေါ်တုန်း အချောင်ဝင် 'ဆွမ်းကြီးလောင်း' နေပြန်ပါဦ"

မြေပွေးသိန်းမောင်ကြီး မကြီးပငယ်ဖြင့် 'တဟီးဟီး' ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ရှက်ရမ်းရမ်းနေလေ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်တစ်သိုက် မှာ ဝေပပြက်လုံးကြီးတွေလျက် ပတ်တုပ်မနိုင် 'ဟိုးဟိုးဟားဟား' ပင်ဆောင့်ရယ်နေရလေ။

“ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်နေတာ ဆရာရေ၊ ဆရာထူပည့်ကြီးက ငါးဆယ်နားနီမှ ကံပေါ်ပြီး ‘ရည်းစား’ တွေဘာတွေ ရနေပြီနဲ့ ဘာမှတ်လို့လဲ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ ‘ဘယ်သူနဲ့တုံး’ လို့လည်း မေးဦးလေဆရာရေ။ ကိုင်းပေါလေ ... ဆရာမမေးလည်း မပြောရမနေနိုင် အလကားမတ်တင်းစဲပြောလိုက်ပါတော့မယ်။ လျှာယားလွန်းလို့”

“အေး ... အေး ... လုပ်စမ်းပါဦး”

“ ‘ခင်မဲ့’ နဲ့လေ ဆရာရေ ‘ခင်မဲ့’ နဲ့”

“အလိုလေး ... မြတ်စွာဘုရား”

“ဆရာသိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းတဲ ... အီကင်းဘက်က ‘တို့ဆေး’ ဂိုဏ်းရဲ့ဘုရင်မ ‘ခင်မဲ့’ ကိုလေး လောလောဆယ် မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ငြိပြီး အချုပ်နဲ့ရောက်နေတာ။ ဝရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ အချုပ်ဆောင်တန်းစီးမ ‘ကျားခင်စိန်’ ကို ထမင်းထမ်းတံပိုးနဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တာ ရှစ်ချက်၊ ကိုးချက်လောက် ‘အစိမ်းချုပ်’ ချုပ်လိုက်ရပါရောလား။ အဲ ... အဲဒီ ခင်မဲ့လေး။

လောလောဆယ် ‘အချုပ်’ မို့ ‘ဘာယား တန်းစီး စည်းကမ်းထိန်း’ ပေးမရလို့သာ ထားရပေတဲ့ ‘ထမင်း၊ ဟင်း’ ဘုတ်ကိုင်း၊ ‘ထမင်းထမ်းဘုတ်ကိုင်း’ တဲ့ ဆရာရေ။ အဲ ... မိန်းကလေးဆိုပေတဲ့ သူကလည်း ‘ခေသုမဟုတ်’ ထဲကပဲနော်။ ‘ကျားခင်စိန်’ ကို ရိုက်ခွဲပြီးကတည်းက ပိန်းမဆောင်မှာ ‘ခင်မဲ့’ တဲ့ဟေ့ဆိုရင် ‘ငြိမ်’ ပဲ”

“အင်း ...”

ကံလှကြီးက ‘ပစ်ပစ်’ မြင့် သူ့ပါးစပ်ကြီး တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ပြောတော့ ပြောနေသေးသည်။ ကံလှကြီးက သို့ပေမည် ကျွန်တော် မကြားတော့။

‘မြွေပွေးသိန်းမောင်ကြီးနဲ့ခင်မဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေကြပတဲ့’ ဟူသည့်သတင်းက မီးကင်းတဲမှ မီးလှန်သံချောင်းမွှေသံ ‘ဒေါင်းဒင် ... ဒေါင်းဒင်’ ချောက်ချောက်ချားချားကြီးတွေလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အပြင်းစား အမွှေကြီး မွှေနေတော့သည်။ သွေးရိုးသားရိုး၊ မြစ်ရိုးမြစ်စဉ် မဟုတ်လေသည် ထိုသတင်း။ ထိုမြစ်စဉ်၏ နောက်ကွယ်၌ အကုသိုလ်တွေ ဘစ်ဖြူကြီး တစ်ထွေးတစ်လုံး ကပ်ပါလာလေတော့မည်မှာ ဂောနိုး မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

ဘယ်နှယ်ခင်ဗျား။ အမျိုးသား ‘ထောင်ကျ’ ‘အချုပ်’ ကိုကို ပုရိသများနှင့် အမျိုးသမီး ‘ထောင်ကျ’ ‘အချုပ်’ ကုမ္ပာရီမဝတို့ ဆိုသည်က ရုံးထုတ်/ရုံးပြန် ဘူးတံခါးကြီး၌ အဝင်အထွက် ဆုံမိကြသည် ကလွဲ၌ ကျန်အချိန်များ၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြရဖို့ဟူသည် ဝေးစွဲခြောက်ပါ။ ဝရာမ ခုလ္လဘကြီး။

သို့ပင်ဖြစ်ပါလျက် ...

မြွေပွေးနှင့်ခင်မဲ့ ဘယ်နှယ်တွေ့၊ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ရည်းစားတွေ ဖြစ်ကြရပြန်ပါချိန်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုပဲ။ သေချာသည်။

‘အကုသိုလ်ဇော်’၊ ‘တိုက်ဇော်’၊ ‘ပီအီး၊ ဒီအီးဇော်’ တွေက

ဖြင့် တထောင်းထောင်းထနေလေပြီ။

“ကံလှရေ ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ”

“ဟိုကောင်ကာလနာ မြွေပွေးကြီးကို လိုက်ရှာပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့စမ်း”

“ဈာ ... ဆရာ”

“မြွေပွေးသိန်းမောင်ကို မရအရလိုက်ရှာခေါ်ခဲ့လို့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မန္တလေးနေသည် ‘ဘွား’ ခနဲ ပေါ်လာလိုက်သည်နှင့် ‘စူး’ ခနဲ ပြင်းချင်၊ ပူချင်သည်။

အပျော်နံနက်ခင်းကလေးပင် သူ့နေရောင် ဝင်းဝင်းတောက်တောက်ကြီးထဲမှာ တွန့်လိမ်လို့။

| J |

တချို့က ထင်ကြသည်။

ထောင်နံရံတုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်မည်းမည်းကြီး၏ နောက်ကွယ်က အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတစ်တွေသည် ပြင်ပပြင်လွင် ရွာကလေးတွေ၌ နေကြထိုင်ကြသလို သူ့အိမ်ဆောင် (Ward) ကလေးတွေနှင့်သူ နေကြထိုင်ကြ၊ စားကြသောက်ကြ၊ ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟို တိုးလျှိုပေါက် ဥဒဟို ကူးကလန်ခတ်၍ ဖိတ်တိုင်းကျဝင်ကြ၊ ထွက်ကြ၊ ပျော်စရာကြီး။

သည်လိုပဲ တွေးကြသည်။ သည်လိုပဲ ထင်ကြသည်။

တကယ့်တကယ်တမ်းဆိုလျှင်ပူ ထောင်တွေ၊ ထောင်တွေထဲမှာ ဘယ်သည်လိုဟုတ်ရပေ၊ ပိန္နဲသီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ သလဲသီးများ သူ့

အကန့်တွေနှင့်သူ ရှိနေကြသလို ထောင်ထဲ၌လည်း ထောင်ကျွဲက ထောင် ကျွဲ အချုပ်ကျအချုပ်၊ ယောက်ျား၊ ယောက်ျားသပ်သပ်၊ မိန်းမ၊ မိန်းမ သပ်သပ် စနစ်တကျ ကန့်သတ်ခွဲခြားထားရသည်။

သည်ထက်သည် အနစ်တိတ်ကလေး ပြောကြကြေးဆိုလျှင် ယောက်ျား၊ ယောက်ျားချင်းတောင်မှ အသက်(၁၆)နှစ်အောက် လူငယ် တွေက လူငယ်ဆောင်မှာ သပ်သပ်။ (အဲ ... အသက် (၁၆)နှစ်အောက် 'ကလေးသူငယ်' များကိုဖြင့် ထောင်တွေမှာ လက်မခံပါခင်ဗျာ။ လူမှု ဝန်ထမ်းဦးစီး ဌာနအောက်က 'လူငယ်သင်တန်းကျောင်း' တွေမှာသာ တိုက်ရိုက်ပို့အပ်ရပါသည် ... တဲ့)။

'ထောင်လက်ကောက်' တွေ၊ 'ထောင်ပြေး'၊ 'ရဲဘက်ပြေး' တွေက သပ်သပ်။ ထောင်အပြင်ကိုထွက်၍ တောင်ယာ၊ သန့်ရှင်းရေး၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ရသည့် အပြင်ဘုတ် အကျဉ်း သားတွေက သပ်သပ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ နာလန်ထလူမမာတွေ၊ အားအင်ချည့်ခဲ့သူ 'ဝိ' တွေက သပ်သပ်။ ထိုသို့ထိုပုံနှယ် ခွဲခြားထိန်း သိမ်းထားကြရပါ၏။

အဲ ... ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း၊ ပြစ်မှုအမျိုးအစားချင်းအလိုက် လည်း ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာမရှိရလေအောင် 'ဘေးဆီးရန်ကာ' တိုက်ခန်း (Cell) သီးသန့်ဖြင့် ခွဲခြားထားရပါ၏။ ခဲတို့၊ တရားသူကြီး တို့များ ကံကွက်ကျား၍ ထောင်ကို ခြေချော်လက်ချော်ရောက်လာခဲ့ လျှင် ဘုမသိဘမသိနှင့် အခြောက်တိုက် မျက်မှန်းအကျိုးကြီးကျိုးကာ ဗလာချီဘလိုင်ကြီး ပြဿနာထရှာလျက် ဝိုင်း၍ဝိုင်း၍ 'ဆွမ်းကြီး လောင်း' တတ်ကြလွန်းသဖြင့် တံခါးမကြီး (ဘူးကြီး) ကနေ တန်းဖို့ ပေရေခွဲ သီးခြားတိုက်ကို။

နောက် 'မိန်းမလျာ'၊ 'အခြောက်'၊ 'ဂန်ခူး' စသည့် 'ဖုန်း ကညာတစ်ပါး လုံးရာပြား' ရျာလေသူ မောင်မစ္စကတို့၊ ပြစ်မှုကြီး များ၌ ကိုယ်တိုင်ဖြောင့်ချက် (confession) ပေးသည့် 'ဖြောင့်ချက် တရားခံ' တို့၊ 'ဘိန်းစားချင်းအတူတူ ပြောင်းတစ်လုံးပိုရှုချင်' တတ် သည့် ပြစ်မှုအတူတူ ကျူးလွန်သူချင်းထဲမှ လူလည်လူနပ်လုပ်ကာ 'အစိုးရ ဆက်သေ (state's evidence)'၊ 'ဖော်ကောင် (approver)' လုပ်သူ အချုပ်တရားခံတို့ကိုလည်း သီးခြားခွဲထားစေသည်။ နောက် ... နောက် သီးသန့်အကျဉ်းသား (detainee) များကိုလည်း တစ်ဆောင်တစ်ခန်း ထစ်ဝင်း ခြားခြားနားနားနေရာပေး။ အဲသလို ... အဲသလိုပါခင်ဗျာ။ ယုတ်စွအဆို။

တချို့တလေသော သီးသီးသန့်သန့်ထားပေးရန် လိုအပ်သည့် အကျဉ်းသားလူတန်းစားများအတွက်လည်း 'သီးသန့်ထောင်' ဆိုသည် တွေပင် ခွဲခြားသတ်မှတ်ပေးထားလိုက်ရသေး၏။ 'လူငယ်'၊ 'ကလေး သူငယ်' အကျဉ်းသားများအတွက် မိတ္တီလာအကျဉ်းထောင်၊ 'ကိုယ်ရေ ခြားရောဂါသည်' အကျဉ်းသား 'လက်ပါး (leper)' များကို စနစ်တကျ တူသစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ညောင်ဦးအကျဉ်းထောင်၊ အဆုတ် ရောဂါသည် အကျဉ်းသား 'တီဘီ' သမားများကို မြင်းခြံအကျဉ်းထောင် စသည် စသည်။ (ကဲ ... စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စေ့စေ့စပ်စပ် မရှိလိုက်ပေလား ခင်ဗျာ။)

ထိုသည့်နှယ် ... ယောက်ျားဘာသား 'မောင်မောင်၊ ဘာဘာ' အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများပင်လျှင် ကိုယ့်ကိုနေရာချထားပေးသည့် အိပ်ဆောင် (ward)၊ တိုက်ခန်း (cell)၊ ဝင်း (compound) ထဲမှ မလို အပ်ဘဲ အခြားနေရာတွေကို ကိုးကုန်းကိုးကွင်း 'ခြေဗွေပေါက်' သစေ

ထိုးချင်၍မရ။ အဆောင်မှူး (Ward's Jailer) ၏ သွားလာခွင့်လက်မှတ် (Gate pass ticket)နှင့် အကြောင်းကြားစာ၊ စာအုပ် (chip book) မပါဘဲ အဆောင်ကူးအတွင်းခြားရိုး (separation wall) အနားကပ်မလာသီမလာလေနှင့်။ တံခါးဝတွင်ပင် စစ်ဟုဆေးဟုနှင့်တိုးလျက် 'ကြွပေရော့' ပြစ်ဒုဏ်တိုက်ထဲ 'ကား' ခနဲ။ သည်လိုသည်ပုံ ကန့်ထားချုပ်ထားရသည်ကိုပင် 'ထောင်' ဟု ခေါ်ပေ၏တဲ့ခင်ဗျ။

"ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် အဲသလောက်စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ထိန်းချုပ်ထားတဲ့အထဲက ယောက်ျားထောင်ဘက်က 'မြွေပွေး' သိန်းမောင်ကြီးနဲ့ မိန်းမထောင်ဘက်က 'အာဂဇော်ဂနီမ' ခင်မဲ့တို့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သမီးရည်းစားဖြစ်ကြရသတဲ့တုံး ... ကိုင်း"

သည်သို့ ဘုဂလန်တိုက်၍ ကန့်လန့်ဖြတ် မေးလာငြားအံ့။ ဟုတ်ကဲ့ ...။ ကျွန်တော်သည်ပဲ ထိုသည်မေးခွန်း၏အဖြေကို ဝကန်ဝကသိချင်နေလိုက်သည်မှာ တစ်ပိုင်းသေလုပတတ်ပါခင်ဗျား။ ဘယ်နှယ်ခင်ဗျား။

မိန်းမထောင်ဝင်း (Female wards & compound) ထဲကို 'မြွေပွေး' လို ငတီမျိုးမပြောနှင့်။ ဤသည်ထောင်၌ သူ့ထက်ကြီးသည်သူမှာ ဆင်ပဲရှိတော့သည် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိကြီး (superintendent of Jail) ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးသန်းစိန် (ကုလားကြီး) သည်ပင်လျှင် 'ဟေ့ ငါ့ရှင်ဘုရင်၊ ငါ့ဘာသာ ဘယ်နှစ်ပတ်၊ ပတ်ပတ်' လုပ်၍ ဝင်ချင်တိုင်းဝင်ထွက်ချင်တိုင်းထွက် 'ဝင်ခလုတ်ထွက်ခလုတ်' လုပ်ချင်၍မရ။ အကြောင်းကိုစွဲ အရေးအခင်းကြီးငယ်မရှိပဲ ဝင်၍မရ။

မိန်းမထောင်ထဲ ဝင်ဖို့အရေး အကြောင်းကဖြင့် ရှိလာပါပြီတဲ့။

'ဗွေးတုတ်ရေ ... လာဟေ့၊ လာဟေ့ ... သွားကြစို့။ ရွာချောက်ပေးက ကောက်ရိုးပုံ' ဆိုသလို လွယ်လွယ် 'ပြီးကပစ်' လုပ်ချင်၍မရ။ အမျိုးသားထောင်က တာဝန်မှူး (Duty officer) လာခဲ့ဦး။ မိန်းမထောင်ဘက်တာဝန်ခံ ထောင်ပိုင် (သို့မဟုတ်)ထောင်မှူးကြီး (အဲ ... ညဘက်ဆိုလျှင်တော့ မိန်းမထောင်၏ တာဝန်မှူး၊ ထောင်မှူးမမပ၊ ဆင်ချာ) ထံကို တရားဝင်အကြောင်းကြားပေရော့။

'မိန်းမထောင်ထဲကို ထောင်ပိုင်ကြီး ဝင်စစ်မည်'။ တာဝန်မှူးက အမျိုးသမီးထောင်အုပ်ချုပ်သည့် အကြီးအကဲနှင့်အတူ အမျိုးသမီးထောင်ထဲ(တပ်ပွဲဝင်) ၃-ဦး အနည်းဆုံးရှိပြီး အိပ်ဆောင်က 'မအုဂ၊ မအုဂ' အကျ၊ အချုပ်မိန်းမတွေကို အိပ်ဆောင်ထဲ တိုက်ခန်းထဲ ချင်း ခနစ်တကျ တန်းစီပြီးပြီဆိုလေမှ ကိုရွှေထောင်ပိုင်ကြီး ကြွချီ၍ လာတော့သည်။ ဒါတောင် 'နောက်တော်ပါ အပါးတော်မြဲ (Followers) ခု-ယောက်မပါဘဲ မိန်းမထောင်အတွင်း မဝင်ရ' တဲ့ခင်ဗျ။ ကဲ ... ခက်ပေလား။

သို့ကလိုဖြစ်ပါလျက် သူ့ကောင်းသား မြွေပွေးအာပေါင်နီထောင်က ခင်မဲ့တို့ 'တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်း' ကို ဘယ်လို 'အချစ်ရွှေကြာ' ဖြစ်တော်မူခဲ့ပဲ။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါကာလကများ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ချုပ်ကွပ်ခြင်း' က ထ,လိုက်ပ။

ပြီးတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းကပေမယ့် အဆန်းချင်သာ။ ခုနစ်စဉ်အမျှင်တန်း၍ ဆီလိုအပေါက်ရှာ ဝင်လာနိုင်သည့် အဆုတ်တွေ တစ်ပိုက်တစ်ပွေကြီးကို မျက်စပစ်, လက်ယပ်ခေါ်နေသလိုဖြစ်သည်။

ကြည့်ဦးလေ ...။ သည်ကိစ္စကြီးကို ညှိမြဲလုပ်၍ 'စလုံးရေဝ'

သူမှာ ခင်မဲ့တော့ဖြင့် ဘယ်လိုမျှမဖြစ်နိုင်၊ မဟိုဒင်းက မိန်းမထောင်ထဲမှ ဘယ်လိုအတောင်ပေါက်၍ ထွက်နိုင်ရမည်နည်း။ မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်နိုင်၊ မိန်းမထောင်တာဝန်ခံ ဆရာမကြီး ဒေါ်စုစုဝင်း(ဦးစီးအရာရှိ)တို့ အချစ်ဆောင်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီး ဒေါ်တင့်တင့်သန်းတို့ဆိုတာက သူ့ 'မအတု' 'မဟိုဒင်း' သူ့သမီးတော်တွေကိုများဖြင့် မျက်တောင်မဝတ် မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတတ်ကြတာဖြစ်၏။

နောက် ... ကျားခင်စိန်။
ခင်မဲ့၏ အမိပတ် ရန်သူတော်ကြီး။

သူကလည်း အပွဲခွဲခွဲလေသမျှ ခင်မဲ့နှင့်ကျွန်မ 'ထိ' ခဲ့ကွဲခဲ့ရသည်ကလွဲပြီး တကယ့်ဓရာနန္ဒ 'ဟောလောကျန်းဒေါမ' ဖြစ်ချေ၏။ နည်းနည်းကလေးသာ ခင်မဲ့တိမ်းရဲတိမ်းကြည့်၊ ယိမ်းရဲယိမ်းကြည့်၊ 'ဒိန်းခနဲ အလဲတိုးပွဲသိမ်းမလှဲနိုင်က ကျားခင်စိန်ပါတဲ့။ ဘယ်နှယ်မိန်းမထောင်မှာ ထင်ကို အလဲတူနိုင်ပ။

လင်းတက အသေကောင်၊ မသာကောင်ကို ချောင်းသလိုချိုး 'တစ်ကွက်အမှား' ကို အပိုင်စောင့်နေချောင်းနေသည်ကို။ ဤသည်ကိုလည်း ခင်မဲ့တို့ 'ရိပ်' ၏။ 'ပေါက်' ၏။ ဒုစရိုက်တောမှာ အချစ်ဆေးခဲ့သူပေ။ ဘယ်ခေလိမ့်မည်လဲ။ သိလိုက်သမှ 'သိသိ၊ သိသိ' နှင့် တောင် နေလိုက်သေးသည်။

"အင်း ... ဒါ ... ဒါဆို ... 'ရွှေသမင်ဘယ်ကထွက်၊ မင်းကြီးတာကထွက်' ဆိုသလို အဓိကလက်သည်တရားခံက ကာလနာကောင် မြွေပွေးပဲ။ သင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သင်းကြီးဟိုတစ်နေ့က လူပျိုပေါက်စနလေးလိုလို ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ နှဲ့ပြန်တော့ဟာ 'မပြေးသော် ကန်ရာရှိ' ပဲပေါ့။

ကြည့်စမ်း ... ရွေးမသား မြွေပွေး။ 'ငါ့သမီးလေး တော်လှတော်လှနဲ့၊ သည်တစ်ခါပဲ မှားမိပါရဲ့အမေရယ်။ အဲဒါကလည်း ရွာအိမ်ညောင်ပင်ရိပ်က လှည်းသားငါးရာနဲ့ပါ' ဆိုတာလို ဒီတစ်ချိန်တည်း နဲ့ ငါ့ကို ငုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဒုက္ခပေးဦးတော့မှာပါကလား။"

ချက်ချင်းပင် ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်သလို ပူလှ၍လာသည်။ အညှစ်ရင်းခြာ 'မြွေပွေးကြီး' ကိုလည်း စိတ်ထဲက နည်းနည်း 'မျက်ခွင်းသလိုလို။

"နေပါဦး ...။ သင်းကြီးကလည်း ထောင်အပြင်ကိုထွက်ဆွဲ အပြင်ဘုတ်စာရင်း မဝင်ပါဘူး။ ကျန်ရန် ကျန်ကာလချည်းပဲ (၄) နှစ်နီးပါး ကျန်နေသေးတဲ့ဟာ။ သင်းက မိန်းမထောင်ကို ဘယ်လိုချင်း ခြေထောက်ပေါက် ရောက်ရပြန်တာလဲ။ ကံ ..."

အကြောင်းရှာရင်း ခေါင်မှာ ချာချာလည်၍လာ၏။ အဖြေကား မတွေ့။

"ဟင် ... ဒုက္ခပဲ။ ဒီမသာကြီး အပြင်ဘုတ်တစ်ခုခုမှာ လူစားအိမ်ပဲပြီး တံခါးအဖွဲ့ကို မျက်လှည့်ပြထွက်သွားတာများလား။ ထမင်းပုံးအဖွဲ့ဘုတ်နဲ့လား။ မိလ္လာထုတ်တဲ့ ဘုတ်နဲ့လား။ အဲ ... အဲဒါဆိုရင် ဘာ့ ပိုးမီးလောင်ပြီ။ ငါ့မိ စက်ကွင်းလွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းပဲ ... ငါ့လူ့ရာ။ သေချင်းဆိုကြီး။"

ဒေါသတွေ အလိပ်အလိပ်ထလာ၍ အသက်ရှူမဝချင်း။

"လာပစေဦး ... လာပစေဦး။ 'မြွေပွေး' အစုတ်ပလုတ်။ ကျွန်ကြသေးတာပေါ့လကွာ"

မျက်လုံးကလေး ပေကလတ်ပေကလတ်ဖြင့် ချက်ချင်း
ထက်ငင်း အသတ်ခံရတော့မည် မျောက်မောင်းမမျက်နှာနယ်၊ ခပ်အူအူ၊
ခပ်ထူထူပုံအင်းထားသည် 'မြွေမွေ့ကြီး'က လက်ခါခါမြွေခါခါ၊ လက်ကား
မြွေကားရားဖြင့် ဇွတ်တရွတ်ကြီး ကြက်တွန့်တက်တော့သည်။

ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်ဦးလစွန်ကျီလာအံ့မျက်နှာကို တစ်ချက်
ကြည့်၍ စာဖတ်လိုက်အံ့။ ဦးလစွန်မျက်နှာက ဧဝေဧဝါ။

“အလုပ်ရုံကနေ ဘယ်လိုမှမသွားတာကတော့ သေချာပါတယ်
နဲ့လဲကြီး။ ကိုသိန်းမောင်က ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပိုပြီး အနေများ
ပဲတယ်။ အချစ် အကျ လုပ်အားပေးဝင်တဲ့ တောက်ဆင်းတွေ တအား
များလို့ သူ့ကို ရက်ကန်းရုံအဖွင့်အပိတ်၊ လူဝင်လူထွက်စစ်ဆေးဖို့ တာဝန်
ပေးထားတာပါ။ အလုပ်သိမ်းရင်လည်း ထောင်ပိတ်အမီ အိပ်ဆောင်ကို
ဆန်းပြန်ကြရတာဆိုတော့ ...”

စည်းကမ်းထိန်းဘုတ်ကိုင် ကိုစိုးတင့်ကြီးက မမျှော်မလင့်ဝင်၍
ထောက်ခံချက်ပေးနေသည်။ ကျားသားမိုးကြိုးပေပ။

ကိုစိုးတင့်ကိုဖြင့် ယုံသည်။

သူ့ဇနီးကို သူ့သတ်မှုကြောင့် သေဒဏ်ကျလာခဲ့သည့် ပုသိမ်
ဦး ဝေရ (၁၁၆) မှ တပ်ကြပ်ကြီး။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်
(၄/၈၉)အရ တစ်သက်တစ်ကျွန်း အပြစ်ဒဏ်သို့ ပြောင်းခဲ့သူ။ ရိုးသည်။
အေးသည်။ တည်ကြည်မြောင့်မတ်သည်။

တစ်ခွန်းပြောလျှင် တစ်ခွန်းဆိုသလောက် စကားအဖတ်တင်
တတ်သူ။ ရယ်ခဲပြုံးခဲ အပြောင်အပြက်ပြုခဲ့သူမို့ 'သီလဝ' အမည်တွင်
သူ။ သူမို့ပါးစပ်ဟလျှင် ယုံသာယုံလိုက်ပေရောဟူသည့် လူစားမျိုး။

“အဲ ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ကိုစိုးတင့်ကြီး ပြောမိ-

သူရိန်စာပေ

“မှန်တာပြောရင် ချမ်းသာပရစေ ဆရာရယ်။ ဘုရားပေးပေး
ကျွမ်းပေးပေးပါ။ တပည့် ဟောဒီအလုပ်ရုံနဲ့ ဟောဟိုထောင်ကျဆောင်
(၂)ပိုဒ်၊ (၆)ခန်းကလွဲရင် ဘယ်ကိုမှ ခြေတစ်လှမ်းမရှုပ်ခဲ့မိတာ အမှန်
ပါဗျာ။ ဒီရက်ပိုင်း ရဲဘက်စခန်းတွေ ထုတ်တာများလွန်းလို့ ပုံစံလုံခြုံညီ
အင်္ကျီတွေ 'အော်ဒါ' ကျနေတယ်လေ ဆရာရဲ့။

ရက်ကန်းဘက်မှာလည်း 'ကိုတာ'အပြင် စင်တစ်စင်ကို လေး
ကိုက်နှုန်းတိုးပြီး ရက်နေကြရသလို၊ စက်ချုပ်ဘက်မှာလည်း မနားကြ
ရဘူး။ တပည့်တို့ဆိုတာကတော့ ပြောမနေခဲ့တော့၊ ကိုယ့်ပင်တောင်
ကိုယ်ယားလို့မှ မကုတ်နိုင်ခဲ့တာကြာပေါ့။ နေ့ ... အဘဦးလစွန်”

သူရိန်စာပေ

ပါဠိ ဆရာကို”

“မင်းအသာကလေး ငြိမ်ငြိမ်နေပြီး ငါမေးတာကိုပဲ မှန်မှန် ပြောစမ်းပါဦး မြွေပွေးရာ ... တစ်ဆိတ်”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

သင်းပျက်နာက စပ်ဖြဖြ၊ အဝိုးမကျိုးချင်း ‘ကယ်တင်ခွင့် တွေ့ပြီ’ ဆိုသည့် ပုံစံမျိုး။

“မင်း ... တို့အလုပ်မှပာပဲ ခြေငြိမ်လက်ငြိမ် ကျောက်ချနေ ခဲ့တာ အမှန်ပဲလား မြွေပွေး”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ‘ဘုရားစူး ဝိုးကြီးပစ်’ ဝေခဲ ရဲ့”

“တကယ်နော် ...”

“တကယ်ပေါ့ ဆရာရဲ့။ တပည့်က ကိုယ့်ဆရာကိုကိုယ် လိမ် ပြောရဦးမှာတဲ့လား”

“အပိုဆာဒါတွေ မပါစမ်းနဲ့ကွာ။ မေးတာကိုပဲ ရိုးရိုးဖြေ”

“ဟုတ်”

“မင်း ဟိုပိန်းမဆောင်က ‘ခော်ဂနီပ’ ခင်ပွဲနဲ့ ကြိုက်နေကြ တယ်ဆိုကွာ။ ဟုတ်လား”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“မဗျာနဲ့လေ ... နင်နဲ့ခင်ပွဲ ကြိုက်နေကြသလားလို့”

“အဲ ... အဲဒါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အဟီး ...”

“ပြောချင်သလိုသာပြော မှန်ရင်ပြီးရော။ တို့ထောင်တောင် ယာနွားခြံက ‘ဘိုးငြိမ်းကြီး’ ရဲ့ နွားအိုပိုင်ကျိုး ‘ပြီးလိမ်ဖင်စောင်း’ ကြီးတွေလိုသာ ပြီးပြီးပြီးပြီး လုပ်ပြမနေနဲ့”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း”

“ကဲ ... ပြော ... ငါမေးထားတဲ့ အဖြေ”

“အဲဒါလေး ... ဟို ... ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ပြောရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်က မဟုတ်ဘူးဆရာရဲ့။ အဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“တယ် ... ဒီပျောက်လောင်။ ကတ်သီးကတ်သတ် ဗမာ ကားကိုပဲ မရွပ်ရွပ်အောင်လုပ်ပြီး ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရဲ့။ တပည့်က အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောနေ တာပါ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူးလို့”

“အင် ... ဘာလဲကွာ။ မင်းစကားက ...”

“ဟို ... ဒီလိုလေ ... ဆရာရဲ့ ... အဟီး”

“ပြောမှာသာ ပြန်ပြန်ပြောစမ်းကွာ။ အရေးထဲ ပါးစပ်အသွား ခြီး မက်လာယူနေပြန်ပါပြီ”

“အရာ ... ဆရာရယ် ... ဟိုဒင်း ...”

“တယ် ... ဒီမသားတော့ ... သေတော့မယ်”

“အင်း ... ဟိုဒင်း ... ခင်ပွဲနဲ့ ကျွန်တော်က စာပေးစာယူ နဲ့ ကြိုက်နေကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဟီး ... ဟီး”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ဟိုလေ ... သူနဲ့ကျွန်တော် အပြန်အလှန် စာတွေရေးပြီး ကြိုက်နေကြတာကတော့ အမှန်ပဲဆရာ”

“အင်း ... ဆက်ပြော”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော်မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဆည်း သူမမြင်ဖူးဘူး ဆရာရဲ့”

“ဟေ ... ကောင်းရောလကွာ။ မင်းဟာက ‘ပျက်မခြင်’ နဲ့

'အကန်း' ရင်းသန်းမှန်းသန်း ကြိုက်ကြသလိုကြီး ဖြစ်နေပြီကော ... ဟောကောင်ရဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရဲ့။ ဒီလောက် ထောင်အုတ်ရိုးအဖြင့် ကြီး ခြားထားတဲ့ဟာကြီးကို။ မိန်းမထောင်နဲ့ ယောက်ျားထောင်ဟာ အဲဒီအုတ်ရိုးမည်းမည်းကြီးတစ်ချပ်ပဲ ခြားထားလို့ နီးနီးကလေးလို့ ထင် မယ်ဆို ထင်ရပေတဲ့ တစ်ဘဝတစ်ကမ္ဘာစီ ခြားနေတာကို ဆရာလည်း အသိသာပဲဟာ။ ဘယ်လိုလုပ် ခင်မဲ့နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က တွေ့ဖြစ်ကြမှာ တဲ့တုံး။ အခုချိန်အထိ ခင်မဲ့ ဖြူသလား၊ မည်းသလား။ ပိန်သလား၊ ဝလလား။ မုသလား၊ ရှည်သလားတောင် မသိဘူး။ ကဲ ..."

"ဟင်း ... 'သေလိုက်ပါတော့ အရပ်ထဲကလူကြီးတွေ' ဆို တာလို ကျနေပါရောလား 'မြေပွေး' ရာ။ နင့်ဟာကြီးက 'လေမင်း ပါးတန်းချည်' နေရတာကြီးပါလားဟ"

"ဟီး ... ဟီး ... ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ ဒါစေ တဲ့ ... အဲဒါကလေးကိုက အရသာတစ်မျိုးကိုး။ အချစ်ဆိုတာ တကယ် တမ်းက သူများအပေါ် ကိုယ်ကချစ်နေရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ အဲ ... အဲဒီ တစ်ပါးသူဆိုတဲ့ သူများအပေါ်ချစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အချစ် ကိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာပြန်ချစ်နေတာ။ ပြန်စွဲလမ်းနေတာ။ ငြိတွယ်နေတာ။ အဲ ... အဲဒါကမှ တကယ်အချစ်ကိုး ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မဲ့တဲ့ အခုချစ်နေကြသလိုမျိုးပေါ့။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး"

"သောက်ပေါ"

"အရူး"

"ရူးဟေ့ ... ရူးဟာ ... ကိုယ့်ဘာသာ ရူးချင်လို့ ရူးနေတာ။ ဘယ်သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးရတာမှတ်လို့"

ကံလှတို့၊ မြတ်ကိုဦးတို့၊ မင်းမင်းတို့ လူငယ်တစ်သိုက်က ပိုင်း အံ့၍ အားရပါးရ ဩဘာပေးနေကြ၏။ 'မြေပွေးသိန်းမောင်ကြီး'ကား မှုန်နာထူပေပျစ် နိတာခဲကြီးဖြင့် တပဟီးဟီး သွားမြဲပြနေသည်။

ကျွန်တော်က သင်းအဖြစ်ကို ရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်မိသော် ထည်း။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်ရလောက်အောင်ကား မဖြေရက်၊ မမြို့ချင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကသည်ပင် 'အချစ်ဟူသည် ရယ်သွမ်း သွေးချင်စရာ အရာမဟုတ်' ဟု လက်ခံမှတ်ယူချင်သည့်သူဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ သူ့ခံစားချက်နှင့်ပွဲ သူ့ဘာသာ ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် ကလေး ပြောဖြစ်သွားသော်ငြား။ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ရင်ကို ဆူးတစ် ဆောင်း ဝင်ငြိစေခဲ့ပြီ။

"ကဲ ... နေစမ်းပါဦး ... နင်တို့ အပြန်အလှန်ပေးနေကြ ခဲ့ စာတွေကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ပေးကြကမ်းကြ အသွားအလာ လုပ်နေ ကြသတဲ့ ... လူလွန်မသားရဲ့။ တစ်ဆိတ် မိန့်တော်မူစမ်းပါဦး"

"ဟီး ... ဟီး ... မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရင် ဆရာက ဘယ် နယ်လုပ်မှာတုံး။ တပည့်ကို 'တိုက်ပိတ်' မှာလား။ 'မြေချင်းခတ်' မှာ လား"

"ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ 'မိကျောင်းမသား'ရယ်။ ထောင်ဆို တာ နံရံတွေမှာ နားတွေရှိတယ်။ တိုင်တွေတန်းတွေမှာ မျက်စိတွေရှိ တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ 'ဘူးတစ်ပေါက်ပဲ ပိတ်လို့ရတာ။ ပါးစပ် တစ်ပေါက်ပိတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး' တဲ့။

'ကြမ်းကြားလေကြား' နင်တို့သောက်ကြောင်းတွေက 'ပွ့ထ' ကုန်ရင် အကုန် ဖယ်ရှားရှစ်ကုန်ဦးတော့မယ်။ တာဝန်ပျားတွေရော၊ တံခါး ရော၊ အဆောင်ပျားရုံးရော၊ မိန်းကျေးလ်ရော၊ နောက်ဆုံး နင့်ဆရာ ငါ

တောင် စက်ကွင်းလွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး မျောက်လောင်းရဲ့။ စောစော ကြိုသိထားတော့ ဖုံးတန်တာဖုံး၊ မိတန်တာမိ ...”

“တပည့်ကို တကယ်မနိုင်ကွပ်ဘူးနော် ... ဆရာ”

“ရော် ... သေတော့မှာပဲ။ ဒီ ကာလနာ ခြွေပွေးကိုက်ခဲ့ တော့”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်လည်း ပြောပြီဆရာ။ နောက်မှနောက် မြစ်ချင်ရာမြစ် လျှောက်လျှားပဲ”

“ပြော ... ပြော ... မြန်မြန်ပြော”

“မိန်းမထောင်ကို ‘ထမင်းပိုး၊ ဟင်းပိုး’ တဲ့ ‘သာမောင်ကြီး’ တို့နဲ့ချိတ်ပြီး ထမင်းပုံးအောက်ခြေမှာ တိပ်နဲ့ကပ်ပို့တာလေ။ ဆရာ”

“ဟေ ...”

“ပြီးတော့ ...”

“အင်း ...”

“ဟို ‘မိုးကျရွှေကိုယ်’ ရဲ့တပည့် ‘ညှပ်စလီ’ တို့ရဲ့ ထောင် အပြင် မိလ္လာဘုတ်ရဲ့ ချေးအိုး၊ သေးအိုး၊ ‘စဉ်အိုး’ ဖင်မှာ တိပ်နဲ့ကပ် ပြီး ထုတ်သွားရော။ မိန်းမထောင်က ချေးအိုး၊ သေးအိုးသွန်တဲ့ ဘုတ်နဲ့ ‘ချိတ်’ ထားတဲ့နေရာမှာ သွားထားခဲ့။ သူတို့ဘာသာ လာယူပြီး သွင်း သွားရောတဲ့”

“ဟဲ့ ... ကောင်ရဲ့၊ တံခါးကြီးကရှာတော့ တွေ့မကုန်ပေဘူး လာ။ နင်တို့ဟာ ...”

“ဘယ်ကလာ တွေ့မှာတုံးဆရာရဲ့။ ကြဲကြီးစည်ရာ မတွေ့ ပါဘူး”

“အဲမယ် ... သေချာလှချေကလာ။ မင့်ဟာ အပ်ကျမတ်ကျ

ဦး”

“ဩ ... သေချာဆို ဆရာကလည်း တပည့်စီစဉ်ပေးထား ပုံက နေရာကျတာကိုး”

“အင်း ... ‘တယ်ဆိုတဲ့စာ’ ပါကလားဟေ့။ ကဲ ... လုပ် မင်းပါဦး။ ဘယ်လိုတွေများ ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ထားပြန်သတဲ့”

“ဒီလိုလေ ...။ တပည့်ရဲ့စာကို ပလတ်စတစ်နဲ့ သေချာပတ် ပြီး လိပ်လိုက်။ ထမင်းပုံးအတွင်းထဲက ဖင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ချေးအိုး၊ သေးအိုး ‘စဉ်အိုး’ ရဲ့ ဖင်မှာဖြစ်ဖြစ် တိပ်နဲ့ကပ်။ ပြီးမှ အပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ဆည့်သွားတာကိုး”

“ကောင်းကွာ ... ဟိုကျ တယ်လိုယူသတဲ့တုံး”

“ထမင်းပုံးကတော့ ဒီအတိုင်းတိုင်း မိန်းမထောင်ထဲ ထမ်း ဝင်သွားတာပဲလေဆရာ။ ပြီးတော့ ခင်မဲ့က ဘုတ်ကိုင်လေ ပြီးပြီပေါ့။ ချိတ်နေပြီပဲ”

“ကဲ ... ချေးအိုး၊ သေးအိုးထဲက စာတွေကရောကွာ”

“ဒါလည်း ဘာခက်တုံး ဆရာရယ်။ ချေးတွေသေးတွေသွန် ပြီးရင် စဉ်အိုးကို ပြောင်နေအောင် ရေဆေးလိုက်။ တိပ်ကိုခွာပြီး ပလတ် စတစ်အိတ်ထဲကစာကို ထုတ်ယူလိုက်ပေါ့။ ကဲ ... ပြောနေရတာက တောင် ကြာသေး”

“ဟုတ်ပေ့ကွာ။ မင်းတီးလုံးနဲ့ မင်းအကနဲ့ကတော့ဖြင့် ကွက် ထံကို ကျလို့။ နို့ပေတဲ့ ... မင်းတို့ အချစ်ဟာက ‘ချေးစော်၊ သေးစော်’ နဲ့လွန်းလှသကွာ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဒါတော့လည်း တတ်နိုင်ဘူးလေဆရာ။ ဒီနည်းပဲရှိတော့တာပဲဟာ။ ချိုးစော်နံနံ၊ သေးစော်နံနံ ကျွန်တော်နှာခေါင်း

ထဲမှာတော့ဖြင့် အချစ်ဇာတ်၊ အလွမ်းဇာတ်တွေနဲ့ သင်းနေပွေးနေတာ ပါပဲ ဆရာရယ်။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“လဲသာသေလိုက်တော့ကွာ”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ချီးတရား (အဲလေ)အချစ်တရား နှာနေကြလေသူ သူကောင်း သားတစ်သိုက် တဟီးဟီး တဟားဟား နှလုံးခွေနေကြလေတော့သည်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ရင်တနင့်နင့်။

နှုတ်ကမ္မာပုံပြောပီသည့်တိုင် ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’ဟု ထိထိခိုက် ခိုက်ဖြစ်၍ မဆုံး။ ဘယ်တုန်းကမျှ မကြုံဖူးခဲ့၊ မတွေးမကြံမိခဲ့သော အချစ်၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို စိတ်မောရင်မော စာနာ၍မဆုံး။ ‘မြေပွေးကြီး ရယ်’ ဟုသာ ဆွတ်ဆွတ်ကျင်ကျင်၊ သည်းသည်းနင့်နင့်။

“နေဦးဟ ... ငါတစ်ခုမေးလိုက်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင်ကြီးကလည်း ဟိုဘက်ကမဟိုဒင်းကို ယောင်လို့မှမမြင် ဖူး။ နင့်ရှုပ်ပြာမ ‘မောလောကျန်းဒေါ’ ကလည်း နင့်အခွက်ကြီးကို ပိန် လား၊ ခွက်လား။ ညှိလား၊ မည်းလားတောင် မတွေ့ဖူးတဲ့ဟား။ နင်တို့ က ဘယ်လိုကဘယ်လို ရင်ကျော်ရွာခြား ... အဲ ... အဲလေ ... ထောင်အုတ်ရိုးကြီးတစ်ခုလုံး ခြားထားတာကိုကျော်ပြီး ရွှေမေတ္တာကြီး က သွယ်မိရပြန်တာတဲ့လဲ မသာကြီးရဲ့။ ပြောစမ်းပါဦး”

“အင်း ... အဲဒါက ... အငှာလေ ... ဟိုဒင်း ... ဟီး ဟီး”

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီကောင် ...”

“အဲ ... အဲ ... ‘ရေစက်’ပေါ့ဆရာ ... ‘ရေစက်’”

“ဘာ ... ရေစက် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာ။ ‘ရှေးရေစက်’ ဆိုတာလေ”

“ဖွဲ့ ... လာလာချည်သေးတော့ကွာ။ နင့်လို သင်္ချိုင်းမြေကို မြေတစ်ဖက်ချထားပြီးသား သက်ကျားကြီးကများ။ ‘ကလေးကလား’ ‘ရေစက်’ တွေ၊ ‘ရေခွက်’ တွေ လျှောက်ပြောလို့။ ကိုင်း ... ကိုယ်တော်၊ နေရာကိုသာ မြန်မြန်ပြော့ ငါအချိန်မရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာရဲ့။ တကယ့်ကိုထင်မထားတဲ့ ‘ရှေး ရေစက်’ သက်သက်ပါ”

“အေး ... အေး ... မင်းဉာဏ်သွားသလောက် ‘ရွှီး’စမ်း ပါဦးကွာ။ ငါ နားထောင်ပေးပါမယ်”

“အတည်ပြောတာပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ဆရာကို မညှာပါ ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အစက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ အပျော်အပြက် သဘော ဆားခဲ့တာဆရာ။ ဆရာလဲည်း သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ဉာဏ်ကို စေတေးပြီး ဖီးနဲ့ကစားရတဲ့ လုပ်ကွက်လုပ်ပေါက်မျိုးကိုဆိုရင် ထောင်ပုံစံ သက်သားဟင်းထက် ပိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ။ အခုလည်း လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နဲ့ အသည်းတယားယား ဉာဏ်ကစားရတဲ့ ပျော်စရာကစားပွဲတစ်ခုလို့ မတ်ခဲ့တာပဲဆရာ။ အဲ ... နောက်တော့မှ ...”

“အင်း ... ဘာဖြစ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဆရာရဲ့။ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကြီးက ဘယ်လို ကဘယ်လို ရင်ထဲကို စိန်ဝင်လာခဲ့သလဲ မသိပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ တွယ် ‘ဟ ... ငါဘာဖြစ်နေပါလိမ့်မလဲ’ လို့ သတိထားလိုက်မိတဲ့ အချိန် လည်း ရောက်ကရော အဲဒီ ‘အချစ်’ ဆိုတာကြီးကိုလား ခင်မဲ့ကိုလား။

နှစ်ခုစလုံးကိုလား ကွဲကွဲပြားပြားမသိဘဲ ဘိန်းစွဲဆေးစွဲသလို စွဲခဲ့ရော ဆရာရေ။ မခက်ပေဘူးလား”

“အင်း ...”

“အခုတော့ဖြင့် မိန်းမထောင်ကို ‘ထမင်းဟင်း’ ပို့ရတဲ့ ‘သာမောင်’ တို့၊ ဘုတ်နဲ့ ညွှက်စလီတို့ရဲ့ ‘ဒိုးဘုတ်’ ဟာဖြင့် နိစ္စဉူဝပုံ မှန်ဖောက်သည်ကြီးကို ဖြစ်နေကရော။ ကုန်လိုက်တာလည်း သောက်သောက်လဲ။ အပြင်မှာ လက်ဝှေ့ထိုးစားပြီး လက်ဖျားငွေသီးနေတုန်းကတောင် ဒီလောက်အရှူးအမှူး ငွေကို မရချင်မလိုချင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ‘ခမျာ’ လည်း ဒီလိုရှိရမှာပဲ။ တစ်နေ့ကို စာရွက်အပိုင်းအစကလေး လက်တစ်ပါးစာကို မမြင်ရရင်တောင် အိပ်မပျော်စားမဝင် ...”

“သေလိုက်ပါလား ... မသားကြီးရဲ့။ ကဲ ... ပြော ... ဘယ်ကဘယ်လို ဇာတ်လမ်းစမြစ်ကြတာလဲ”

“ကျားခင်စိန်က ...”

“ဟေ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ကျားခင်စိန်လေဆရာ ကျားခင်စိန်။ ဟို ‘မ’ အချုပ်ဆောင် တန်းစီးမ ကျားခင်စိန်”

“ဟေး ... ရှုပ်ကုန်ပြီကွာ”

ဟုတ်သည် ...။ သည်ကနေ့ မှတ်ဉာဏ်အတွင်း၊ နှလုံးသားအတွင်း၊ ဇွတ်အတင်းကြီး ကျူးကျော်ချဉ်းနင်း၍ ထွင်းထွင်းဖောက်ဖောက် ဝင်ရောက်လာလေသည့် အရာတွေက များလှပြီ။ သူ့နေရာနှင့် သူ စနစ်တကျ ပြန်၍ နေရာချကြည့်ရဦးမည်။

ဘာတဲ့ ...။ ‘ကျားခင်စိန်’ တဲ့လား။

“ပြောင်း ...”

“အား ...”

“အံ့မယ်လေး ...”

ကြောက်လန့်တကြား အော်သံတွေ တစ်ပြိုင်တည်း ပြိုဆင်း

တစ်

‘ပြောင်း’ခနဲ သူ့လက်မှန်းတန်းရာကို ဒါရိုက်ဟစ်ပစ်၍ ‘ထိ’ သံတွေနှင့်အတူ စီးစီးနှင့်နှင့် တုံ့ခနဲအတွေ့တွေက လက်ဆုပ်မှသည် အရိုးရင်းတိုင်အောင် မြှုပ်ကြည်း စီးဝင်လာသည်။

သူမ၏ချိုစောင်းကို လက်ဖြင့် ဘာသာအုပ်လျက် ‘ခင်စိန်’ ခုခနဲ လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့လက်အုပ်အတွင်းမှာ သွေး ... သွေးတွေ၊ ထိန်းမရနိုင်အောင်ပင် လျှံထွက်စီးကျ။

“ခင်မဲ့ ... ခင်မဲ့ နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... ဟင်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကြည့်ကြပါဦး ... ကြည့်ကြပါဦး ... ဆေး
ပါပြီဟယ်။ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားတော့မသိဘူး။ ဟဲ့ ... အမာတင်
တို့၊ သူ့ဇာတို့၊ ဝိုင်းကြည့်မတို့ ... လုပ်ကြပါဦးဟဲ့”

“ထောင်မှူးမမကို ပြေးခေါ် ... ပြေးခေါ်”

“ဆေးအကူ ... ဆေးအကူ ... ဟဲ့ ‘ဆေးအကူ’ ကောင်မ
‘အဝင်း’ တစ်ယောက်ရော ... အေး ... အပေါ်ထပ်မှာဆိုရင်လည်း
ပြေးခေါ်ချေစမ်း။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ဟက်တင်းဘုတ်နား
မှာပဲရှိမယ်။ အဲဒီက ဘုတ်ကိုင် ‘ခင်ထားရီ’ အနားကိုကပ်ပြီး အားအား
ယားယား အီးရှူနေတတ်တဲ့ ‘ပြားသလိုလို လုံးသလိုလို’ ကောင်မဟာ
ကို။ ရှာပြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့”

“ဟဲ့ ... လူတွေ ဝိုင်းမနေကြစမ်းနဲ့။ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်နေကြစမ်း။ ဆရာမကြီးတို့ရောက်လာရင်
အလကား ပွတ်လောလန်နေဦးမယ်”

“ပုံစံ ...”

“ပုံစံထိုင်ထား ... ပုံစံထိုင်ထား”

“ဟဲ့ ... ခင်မဲ့ ... နင်လက်ထဲကဟာကြီးကို ပစ်ချပြီး ပုံစံ
ထိုင်ထားစမ်း။ သောက်ကောင်မ ... အကြောက မာကမာသနဲ့။ ဒီက
နေ့မှ ထောင်ကိုဝင်လာတဲ့ ‘ချုပ်သစ်’ တဲ့။ ‘ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နဲ့
ထွင်း’၊ ‘ဝ’ တွေ ‘ခြေသည်းလက်သည်း’ တွေက ချက်ချင်း ထုတ်ပြ
ချင်နေပြီ ထိုင်စမ်း။ ဟဲ့ကောင်မ ... ထိုင်စမ်းပြောနေတာကို။ အောင်
မယ် ... ထုံနပေ ကတ်တတ်တတ်နဲ့။ နာချင်ပြီထင်တယ်”

“ခင်မဲ့ ... ခင်မဲ့ ...”

အသံတွေကို ကြားနေရသည်။ တစ်ဝီ ... တစ်ဝီ။

မည်သူက သူ့လက်ထဲမှ ဝိတောက်နှစ်သား ‘လေး x နှစ်’
ဆင်းထမ်းတံပိုးကြီးကို တွန်းတွန်းဖယ်ဖယ် ဆွဲယူသွားလေမှန်း။ သူ
ကို လူကိုယ်ချင်းပူးလျက် ကုပ်ကို ဇွတ်ဖိနှိပ်ကာ ‘ပုံစံ’ ထိုင်ခိုင်းထား
ထိက်လေမှန်း ခင်မဲ့မသိ။

သတိက ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိနေသေးသည်တိုင် ယခုအထိ
သားတွေ တဆိုးဆိုးတဆတ်ဆတ် တုန်ချင်နေသေးသည်။ သွေးတွေ
ကချွက်ကချွက်ဆူပွက်နေတုန်း။

“ပုံစံ ...”

“ပုံစံထိုင်ထား”

ထောင်ပိုင်ဆရာမကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးမမတို့ ဝင်လာကြ
ခြင်း ပြစ်မည်။ နံပါတ်တုတ်တွေ ကိုင်ထားသည့် အမျိုးသားဝန်ထမ်း
တွေ တဖြုန်းဖြုန်း ပြေးဝင်လာနေကြဆဲ။

သည်မှာဖြင့် ပွဲက ပြီးနေ၊ ပြတ်နေပြီ။

“ဒေါ်အေးကြည် ... ဒေါ်အေးကြည် ...”

“ရှန် ... ဆရာမကြီး”

သံစည်ပိုင်းကြီးလို ဝမ်းပူပူ၊ ဝိုက်စုစု တပ်ကြပ်ကြီးမ ‘ဆရာ
မကြီး ဒေါ်အေးကြည်’ ခမျာ လိပ်လိပ်၊ လိပ်လိပ်နှင့် ပြေးလာနေရရှာ
သည်။ ခင်မဲ့နှင့်ကားခင်စိန်တို့ ပြဿနာတက်ပြီး ထိပ်တိုက်တိုးကြတုန်း
ဆရာမဝဝကြီး အနားမှာပဲရှိ။

အချစ်ဆောင်နောက်သက် မိလ္လာခုံကြီးအနီးမှ ‘ခွက်စီနောက်’
ဆောင်ယာရှင်ဂလယ်လေးထဲမှာ မီးကိုခိုးမွှေးလျက် တို့စရာ အသီး
အရွက်ပြုတ်၊ သူများဟင်းစွေးပေး လုပ်နေကြသည် အေမီထွန်းတို့။

ကုန်ပစ္စည်း နှင်းဆီဖြူတို့ ညှိနှိုင်းတို့ထိကို ရောက်နေဟန်တူသည်။ အဲသည် ဘက်က ဆရာမကြီး၏အသံကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“တယ်သူနဲ့ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်ကြတာတဲ့တုံး”

“ဟို ... အဲဒါ ... ဟိုလေ ... မမ ...”

“အချုပ်လူသစ် ခင်မဲ့က တန်းစီးမခင်စိန်ကို ထမင်းထမ်း တဲ့တံပိုးနဲ့ ရိုက်ပစ်လိုက်တာပဲ မမ။ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲတော့ သမီး လည်း သေချာမသိဘူး။ သမီးက တိုက်မှာ ထာဝန်ကျနေတာ”

ပိုးဟပ်ဖြူလို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ ရှည်နဲ့နဲ့၊ ဖြူစုတ်စုတ် ဆရာမလေးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြနေသည်။ လက်မောင်းမှာ အရစ်တစ်ရစ်နှင့်။ ခင်မဲ့တို့ (၄) နယ်မြေ ရုံးပြန်ကားတွေအပင် ‘မ’ အကူအချုပ်တွေကို လက်ခံစဉ်တုန်းက ထောင်မှူးမမနှင့်အတူ သည်ဆရာမကလေးကို တွေ့မိခဲ့ရသေးသည်။

“အေး ... သင်းသင်းဆွေ၊ ညည်းတို့ထောင်မှူး ဆရာမ ‘မဖြူ’ကရာ ဘယ်မလဲ။ နေဦး ... အရိုက်ခံရတဲ့ ခင်စိန်ကို ဘယ်မှာ ထားကြတာတဲ့။ ဘယ်လို လုပ်ပေးထားကြတဲ့။ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတဲ့။ အဲ ... အဲ ... ခင်စိန်ကိုရိုက်တဲ့ ချုပ်သစ် ‘စွာစိလန်’မက ဘယ်သူတဲ့။ ဘယ်မှာတဲ့”

သာမန်အချိန်မျိုးဆို ‘ဒီ’ခနဲ ခင်မဲ့ရယ်မိဦးမည်။

ယခုဖြင့် မျက်နှာကြောတောင် မပြင်ချဲ မလျော့ချဲ။

ဒေါ်တင့်တင့်သန်းဆိုသည် သည်ထောင်မှူးကြီးမမက လူရုံဖြူဖြူချောချော၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရှုံးလောက်သည် ရုပ်ရှည်နှင့်ပေးမိ ဟိုတစ်လောလေးတုန်းက ယောက်ျားထောင် ‘အဝတ်တိုက်’မှာ သူတို့ကို ‘ပြန်ပေးဆွဲ’ဖို့ ကြိုးပမ်းသည် ဒေါင်းတည်မောင်းတည် ယောက်ျား

ထောင်ကလေးကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ဝက်ချုပ်ကတ်ကြေးနှင့် လေးတီးပစ်ခဲ့ရာ ‘ကကောင်လို့မသေ၊ သံချောင်းတို့အဖေ’ ဖြစ်သည်တဲ့။ ဆေးရုံပေါ်မှာ (၂) လလောက် တက်လိုက်ရပြီး ၁၃-၄ ချုပ်လိုက်ရသည် ... တဲ့။ ဖြူချင်စရာကြီး။

ယခုပင်လျှင်ကြည့် သူမေးခွန်းတွေက စက်သေနတ်ပစ်သလို ဖယ်ဆက်နေတော့သည်။ သိမ်းငှက်စွန်ရဲ့လို သူ့မျက်လုံးရဲ့ရဲ့ တင်းတင်းတွေက ခင်မဲ့တို့တစ်ဦးချင်း ကိုယ်ထဲသို့ ထွင်းဖောက်သွား

ခင်စိန်က ရုံးခန်းထဲမှာ မမ။ မဖြူနဲ့ ဖြူဖြာတို့ မူယာတို့ တွေ့ခဲ့အတူ ဆေးအကူအဝင်းက ဆေးထည့်ပေးနေတယ်။ သွေး

ထိန်းလို့မရသေးဘူးတဲ့။ ချိုစောင်းမှာ ဟက်တက်ဟက်ပြ အကြီးကြီးရယ်။ တံပိုးစောင်းနဲ့ တည့်တည့်ထိသွားပုံရတယ် မမ” ဘုတ်အီးကုလားမတစ်ကောင်က ရှင်းပြနေသည်။ သင်းကို

ခင်မဲ့ အပြင်မှာကတည်းက သိသား။ ‘ချောကလျာ’ ဆိုလား။ ‘အလကား အပျက်မ’၊ ‘ကြေးစားမ’၊ မင်းကဲ-အီးကင်း ဖောင် ‘ခိမ်ခေါင်း’ လုပ်စားနေတဲ့ဟာ။ ပုံကိုက ကြည့်ပါလား။ ထောင်

မမကို ဖော်လံစားနေလိုက်တာများ ပျာယာကိုခတ်လို့၊ အပြီး ခင်မဲ့နဲ့ ကောင်စုတ်မ’၊ ရင်ထဲက အခုအခံတွေ မကျေချင်သေး။ ခင်မဲ့နှင့်ကျားခင်စိန်တို့ သူတင်ကိုယ်တင်ဖြစ်ပြီး ကျားခင်စိန် လျှောက်လမ်းဘေးမှာ ထောင်စီထားသည် အုတ်ခဲပိုင်းကို ကုန်းဆွဲ

အင်းအင်းကြီးဖြစ်လျက် ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသွားသူ 'ကြောင်
ချေးပါမ' ဖြစ်သည်။ ယခုမှ ...

ကုလားမ 'ချောကလျာ' က ထောင်မှူးကြီးမမကို အဆစ်
ဘီးတပ်လျက် ကုန်းတိုက်နေသည်။

'ရှိစဉ်။ နောက်တစ်ခါ နင်းအလှည့်ပဲ' ခင်မဲ့ရင်ထဲက ထေး
ထားလိုက်၏။ ရင်တခိုင်းခိုင်းတွေက မသက်မငြိမ်း။

"ခင်မဲ့ ... ခင်မဲ့ ... ခင်မဲ့ဆိုတာ ဘယ်ကောင်မလဲ"

အသံက တကယ် ဩဇာသံပါသည့် စူးစူးဩဩ။

ခင်မဲ့ ကျောင်းသူကလေးလို လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်၍ ဖျတ်
ခနဲ ရှိရှိကူးကူး ထရင်လိုက်သည်။

မြေတွေက မနိုင်းချင်သေး။ ဓမ္မခနဲ လိတော့ဗြူတော့မယောင်
ကတိမ်းကယ်မ်း ဖြစ်ချင်လိုက်သေးသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေ့
မနည်းကြီး စိတ်ကိုတင်းလျက် ရင်နေရသည်။ မျက်နှာကို အောင်
စိုက်၊ ခေါင်းကိုပိုက်။

"အင်း ... ပုံစံကတော့ 'ကက်ကက်လန်၊ ဇန်ဇန်ကြ' ပုံစံ
မင်းတဲ-အီကင်းတက်၊ (၄) နယ်မြေကဆိုမှတော့ ဘယ်ခေလိမ့်မတုံး
ခေါ်အေးကြည် ..."

"ရှန် ..."

"ရှန် 'စိုက်ကာမ' ကို ပြစ်ဒဏ်တိုက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်။ ကျား
ခင်စိန်အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ သူ့ကိုစစ်မယ်။ ထောင်ဝင်စာတစ်ပထ
ပိတ်ထားလိုက်။ ရေချိုးသုံးရက် မချွေး၊ ကြားလား"

"ဟဲ့ .. မမ တိုက်ခန်းတွေက မအားဘူး။ ပေါင်းထားလိုက်
ရမလား"

"မထားနဲ့။ သူ့တစ်ယောက်တည်းပဲထား။ ၁-ခန်းက တချို့ကတည်း
အသစ်အယူဖော်ကောင် 'မကျောရာ' ကို ၃-ခန်းက 'ဘောဘီ' နဲ့ ခဏ
ခေါင်းထည့်ထားပေးလိုက်။ 'ဝုံ' ဖြစ်မနေအောင် မနေ့က 'ကစ်ပုံ' ထဲ
သူများတကာရဲ့မှန်ထုပ်ကို ခိုးစားမစ်တဲ့ ဟိုကောင်မလေး 'ထူးထူး'
နဲ့ ခဏထည့်ထားပေးလိုက်။ ညနေတိုက်ခန်းစာရင်း (cell list) တင်
နဲ့ တစ်မျိုးတစ်ပုံ ကြည့်ပြီး လူလဲပေးတော့မယ်။ ဟုတ်လား ...
အဲဒါအေးကြည်"

"ဟုတ် .. မမ"

"နေပါဦး။ သူက ဘာကြောင့်မို့ ကျားခင်စိန်လို တန်းစီးမ
နဲ့ သေကောင်ပေါင်းလဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ရတာတဲ့လဲ။ ဒီနေ့မှစင်တဲ့ ချွပ်
ခင်မဟုတ်လား။ စွာလှချောကလား။ ဘာတုံး 'မောင်းတော်လုံခတဲ့
မောင်းတော်ကရန်စ' တွေတဲ့လား"

"မဟုတ်ဘူး မမ။ အချုပ်ကားပေါ်ကတည်းက ယောက်ျား
ထောင်မှာ နာမည်ကြီး 'မြေပွေး' ဆိုလား၊ 'မြေဟောက်' ဆိုလား ...
အဲဒါ ... အဲဒီထောင်သားကို စုံစမ်းနေတာတဲ့။ ဒီဘက်အထောင်ဖျောက်
ပြန်တော့လည်း ဟိုဟိုဒီဒီ မေးတုန်းပြန်တုန်း ... တဲ့။

အစောလေးက ထမင်းဝေရင်း အပြင်ဘုတ်မိလ္လာတစ်ပတ်တဲ့
သန်းရင်မတို့၊ ပိပိတို့၊ နော်စေးဖောတို့၊ မနွဲ့တို့နဲ့ နှုတ်ခမ်းချင်းလိပ်ပြီး
တွတ်တိုးနေလို့ 'မသူကြနဲ့၊ ထမင်းကောင်းကောင်းခံကြ' လို့ ပြောတာ
တို ကက်ကက်လန်ခံပြောရင်းက ဖြစ်ကြတာတဲ့ မမ"

"ဟေ့ ... ကုလားမ၊ 'ကြက်ခေါင်းမ'။ ဘားမဟုတ်တာတွေ
ဘို ယလိမ့်ချောက်ချက် ကုန်းချောနေရပြန်တာလဲ။ နင်းအပေးမယား ခင်စိန်

က 'ဟေ့ကောင်မ ... နင့်လင်မြေပွေးအကြောင်း ကရွတ်ကင်းလျှော့
နေတာ မရပ်သေးဘူးလား။ အပြင်ကပါလာတဲ့ လင်တရားပိုးက ထောင့်
ထဲရောက်မှ တော်တော် ထ,နေပါလား။ ကျားခင်စိန်ရဲ့လက်က ပါးမထွေး
ဘူးနော်' လို့ သောက်မှန်းကမ်းလမ်းမသိ ဝင်အာဏာပါဝါပြနေတာကို
ကျတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား ... ဟင်။ အီးဘောလောမ ...
ရဲ့။"

ခင်မဲ့က မျက်ဝန်းတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လျက် ကုန်းအော်
သည်။ ချောကလျှောက် ကျားမတစ်ကောင်လို ခုန်အုပ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေ
လည်း ဆရာမဝတ်ကြီးနှင့် ဘာယာမသုံး,လေးယောက် မနိုင်မနင်း ဝိုင်း
ဆွဲထားကြရ၏။ သွေးတွေက ဆူရုံမက မီးတောက်တွေလိုတောက်လျက်
အခိုးအငွေ့တွေပင် ပျံတက်ကုန်ပြီထင်သည်။

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စမ်းပစေတော့။ စိတ်တုံးတုံး ချထားပြီးဖြစ်
ကြောက်သွေး တစ်စက်မျှမရှိ။

"ကောင်မ ... တယ်အကြောထောင်နေပါလား။ ကဲ ..."

"ဖြောင်း ..."

"မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့"

ထောင်ပျူးကြီးမမ၏ တားမြစ်သံကို ကြားရုံပဲ ကြားလိုက်ရ
သည်။ ပြင်းထန်လွန်သည့် လက်ပြန်ရိုက်ချက်က သူ့ဝဲဘက်မျက်နှာထစ်
ခြမ်းအပေါ် အဟုန်ကြီးစွာ ဗြူးနိုးခနဲကျလာ၏။ ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ဝေးစွာ
တုတ်တုတ်ခဲခဲ ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် လက်မောင်းမှာ နှစ်ရစ်နှင့် ညိုညိုမောင်း
မောင်းဆရာမ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းပင် ခင်မဲ့မသိလိုက်။

အသိ သတိဝင်လာချိန်မှာ ခင်မဲ့တစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ်
တစောင်းရွေရွေကလေး လဲနေပြီး အရိုက်ခံလိုက်ရသည့် မျက်နှာထစ်

ခြမ်းမှာ ချက်ချင်း ရောင်ကိုင်နီရဲ၍လာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးတွေ
ပြည့်လို့။

သွားနှစ်ချောင်းသုံးချောင်းဖြင့် အနည်းငယ်လေး ယိုင်သွား၊
ခွဲသွားခွဲသွားဦးမည် မုချ။ 'ပြင်းလိုက်တဲ့ရိုက်ချက်'၊ စိတ်ထဲကပဲ တန့်န့်
ဆွေးနေပီ၏။ အမေ့ကို ရုတ်တရက် ပြေးသတိရလိုက်မိလေ၍ ယခုမှပင်
မျက်စည်တို့က ဝဲခနဲ အိုင်ချင်ဥချင်လာတော့သည်။

"ဥဗ္ဗာတင်ရယ် ... နင့်လက်ကလည်း မြန်လိုက်တာဟယ်။
အိတားနေတာကို ရပ်ဆို ရပ်လိုက်ပါဦးတော့လား။ အခုဟာ ဘယ်သူ
အာယ်သူ မှန်မှန်းမသိ၊ မှားမှန်းမသိ၊ စစ်ရမေးဦးမဲ့ဟာကို"

"ဟာ ... အစ်မတို့က တစ်သိတ်ရှိ ရှေ့ကြောင်းတွေ၊ နောက်
ကြောင်းတွေနဲ့၊ ဒါကြောင့် အစ်မတို့ အချုပ်ဆောင်ကဟာမတွေ ဖြစ်
ချင်တိုင်းဖြစ်ပြီး သောင်းကျန်းနေ 'ဗွက်ပေါက်'နေကြတာ။ ကျွန်တော်
တို့ထောင်ကျဆောင်ကို လာကြည့်လှည့်စမ်း။ အီးတောင် အသံကြား
ဆောင် မြည်မြည်မပေါက်ခဲ့ဘူး"

"ဟဲ့ ... ဒါက အချုပ်ဟဲ့ ... အချုပ်"

"ဒါတော့ဒါပေါ့ အစ်မရာ။ ဒါပေသိ ... ဒီကောင်မလိုဟာ
မျိုးတော့ ကျောင်းမှန်းကန်းမှန်းသိအောင် ကိုင်ဖြုတ်ထားဦးမှ ဖြစ်မှာ
ပေါ့"

ဗုဒ္ဓေါ့ ...။ အချုပ်ကားပေါ်မှာ သူများတွေ ပြောပြောနေ
ကြသည့် ယောက်ျားလျှာတပ်ကြပ် 'ဥဗ္ဗာတင်' ဆိုသည်ပါကလား။

'တိမ်ကြားမင်းခေါင်, တိမ်ကြားမင်းခေါင်နှင့် ထွက်လာမယ့်
ထွက်လာတော့ ချုံထဲက' ကိန်းပင်။ 'ဥဗ္ဗာတင်' ကို မြင်းဖူးချင်လွန်း
လှ၍ တစ်ညနေလုံး လည်တဆန့်ဆန့်၊ ခေါင်းတဟေ့ဟေ့။ တွေ့ပည့်

တွေ့တော့ သည်လိုပုံကြီးနှင့်နဲ့မှ။

“ကဲ ... ထ ... ထ။ ညည်းကလည်း ညည်းပဲ။ တကယ် စိတ်ကလေးမှာနီကလေးများလည်း တစ်ပတ်လျှော့ဦးမှပေါ့အေရဲ့။ ဒါ ထောင်ဟဲ့ ... မချောရဲ့ ... ထောင်။ အရပ်ထဲစာတ်ထဲကလို ပြာလဲ့၊ စာလဲ့လို့ ရတာမျိုးလားဟဲ့။

အရိပ်အကဲ၊ အထူအပါးကလေးများလည်း နားလည်မှအဖို့ ‘အရိပ်သုံးပါးနားမလည် ချေသူငယ်ကျားစာဖြစ်’ ဆိုတာ အဲဒါ ‘ထောင်’ မှာမှ ကွက်တိ ... ဒက်ထိ။ ကဲ ... ထတော်မူပါ။ ဟိုမှာ ... သေ မလား ရှင်မလား မသိတဲ့ကောင်မကို ဆေးရုံပို့ချင် ပို့နေရဦးမှာ”

ဆရာမကြီး၊ ဝဝက တဖျစ်တောက်တောက်။

ခင်မဲ့ကို သူ့လက်ချောင်းတုတ်တုတ်ကြီးတွေနှင့် မွဲထူရှာသည်။ ခင်မဲ့က ပါးစပ်တစ်ခုလုံးပြည့်နေသည့် သွေးတွေကို ထွေးထုတ်ပစ်နေ ဖမ်း။

သွေးကိုမြင်မှ ဟို ‘ဂန်ကျယ်မ’ တန်းစီးအစုတ်ပလုတ်ကို သတိရလိုက်သည်။ အသက်မှ ရှင်ပါဦးတော့မလား။

‘ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား’။

ခင်မဲ့သွားလေ၊ ရောက်လေရာရာသို့ ကြမ္မာမိုးက အငြိုးနှင့် မြိုင်မြိုင်ရွာနေလေရာသလား။ ရွာပဲ ရွာနိုင်လွန်းသည်။ ငြိုးပဲ ငြိုးရက် နိုင်လွန်းသည်။

“မို့ ...”

ခင်မဲ့က ကုန်းထလိုက်ရင် ခင်မဲ့မဲ့ပြုံး လိုက်မိဖမ်း။ နေနှင့်ဦး ဟဲ့ လောကဓံ။

“နေပါဦး ...။ ကိုရင်နဲ့ ကိုရင်ရဲ့ခင်မဲ့က အပြင်မှာတုန်း အတည်းက စာတ်လမ်းရှိခဲ့ကြတာလား။ အဲဒီလိုလား”

“ဟာ ... ဆရာကလည်း ရှာရှာပေါက်ပေါက်”

“စာတ်လမ်းမရှိခဲ့ရင်တောင် ဖြူလား မည်းလားလောက်တော့ ဖြစ်ဖြစ် သိခဲ့ရယ်ကွာ။ ကဲ ...”

“ဟောဗျာ ... စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ။ ဘယ်လိုမှကို မဘယ်လိုခဲ့ရူးပါ ဘူး ဆရာရယ်။ တကယ်ပါ။ တပည့်ကြီးကို ယုံလိုက်စမ်းပါ”

“ဟာ ... အဲဒါဆို မင်းရဲ့ ဖိုက်တာမက မင်းရဲ့နာမည်ကြီး တမ်းတမ်းစွဲပြုံး ဘာလို့ လိုက်မေးပြန်းနေရတာတဲ့တဲ့။ အဲဒါအတွက်နဲ့

ဖဲ ကျားခင်စိန်ခွဲတောင် နောက်ကိုန်ပလေးပြီး ထောင်ရောက်ရောက်ခွင် တိုက်ပိတ်ခံခဲ့ရတာတို့ဟာ။ ဘာလဲ ... အပြင်မှာ သောက်ကြွေးမေ့ ထူလပျစ်ထားခဲ့လို့မို့ 'ရှင်မောဂ္ဂလာန်' ငရဲမီးလိုက်သလို ထောင်ထဲအထိ အကြွေးတောင်းဖို့ လိုက်လာခဲ့တာတို့လား။

" နိုး ... နိုး ... ဆရာကလည်း ဖတ်တော့လည်း ဦးစံနာ တို့၊ စုံထောက်ကြီးရှားဟော့ဟမ်းတို့၊ ပြီးတော့ စာရင်းချုပ်လိုက်ရင် 'မှားတဲ့အခါလည်း မှားပေမပေါ့' ချည်းပဲ။ ကဲ ... အခုလည်းကြည့်ဦး ဘာပြောပြော တစ်ခုမှ အပေါက်အလမ်း မတည့်ချင်သေးဘူး။"

"အဲဒါကတော့ နှင့်ဆရာကိုဟဲ့ မျောက်မသားရဲ့။"

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး။"

"ကဲပါ ... နှင့်နဲ့ နှင့်ခင်မဲ့က ဘယ်လိုအဆက်အစပ်ရှိ"

"အဟမ်း ... အဟမ်း။ ဒါက ဒီလိုလေဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် မန္တလေးနဲ့ အထက်မြန်မာပြည်တစ်ခွင်မှာ 'မြွေပွေးသိန်းမောင်' ရယ်တဲ့ နာမည်တစ်လုံး ဟိန်းထွက်လာတော့ ကျွန်တော်နဲ့လက်ရည်တူ အပြိုင် အဆိုင် ကြိတ်ကြိတ်နယ်နယ် ယှဉ်နိုင်တာဆိုလို့ 'တိုက်ငမန်း' ရယ် 'စစ်ကိုင်းကျောင်းသား' ရယ်၊ 'ရိုးရိုးလေး' ရယ်၊ 'ကံကြီးမောင်' ရယ် အဲ ... အဲဒါတွေပဲရှိတယ်။

ပွဲတိုင်းမှာ ခိုင်နယ်ရောက်ရင် သူတို့ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ အလံလှကြရတာ ထုံးစံကိုဖြစ်လို့။ အဲ ... ကံကြီးမောင်က ဆုရတာ အများဆုံးပဲ။ ကောင်းလည်းကောင်းတယ်။ ငလကြီးက 'တွေ' နေတဲ့ အပြင် သတ်လုံးသတ်ပေါက်ကလည်း တကယ်လှတဲ့ကောင်။

အကျောမာတာနဲ့ တစ်ချီကောင်း၊ 'ပွဲသိမ်း'အကွက်ကလေး တွေမှာ နည်းနည်းကလေးသာသွားလို့သာ ကျွန်တော်က 'မြွေပွေး' ရယ်

ချီ ဖြစ်နေရတာလေ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်ကံကြီးမောင်က ကျွန်တော့် ထောင့်တိုင်ပေး၊ ထိုးပေးထိုးပက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။"

"ကဲ ... ဟော့ကောင်မြွေပွေး၊ နှင့် ကံကြီးမောင်တရားက ပြီးမှားမှာလား။ ငါပေးနေတာ ခင်မဲ့နဲ့ နှင့်အကြောင်းလေ။ ဘယ်က ကံကြီးမောင်က အဆံ့ချောင်ပြီး ကပ်ပါလာပြန်တာလဲ။ မင်း မဝေခွဲ မဝတ်ခွဲနော်"

"ရော် ... ဆရာမေးနေတာကိုပဲ ပြောနေတာလေ"

"ဘယ်လို ..."

"ဩ ... ခက်ပဲ။ ကံကြီးမောင်ဆိုတာ ခင်မဲ့ရဲ့ အစ်ကိုအရင်း လေ ဆရာရဲ့။ ဆရာကလည်း ဒေါ်နုချည်းပဲ။"

"အေးပါ ... အေးပါ။ ငါမှားသွားပါတယ် ထားပါ။ ချိုကိုင်း ဦး တောင်းပန်ရဦးမလား ... ဟင် ... ဟဲ့အကောင်"

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး။"

"ကဲ ... ပြောပါဦး ... ကံကြီးမောင်ရဲ့ညီမက ဘာတဲ့တုံး"

"ဟီး ... ဟီး ... ဟီး။"

"ရော ... ပြီးတာက တွန်နေပြန်ပါပြီ။ နေပါဦး။ နှင့်ဟာက ခယ်နေတာလား။ ငိုနေတာလား။ နှင့်ရှုပ်က ငိုသလား ရယ်သလား။ ခွဲ မေ့တဲ့ 'အာဠာဝက' ဝမ်းချုပ်ပြီး လေထိုးလေအောင်ဖြစ်နေတဲ့ ရှုပ် ဦး"

"ဩ ... ဆရာရယ်။ ဟီး ... ဟီး ... အသံကြားတိုင်း ခယ်နေတယ်လို့ထင်ရင် မှားတော့မပေါ့။ ဘဝဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကို ဆ တစ်ခါတစ်ခါ ငိုလိုက်ရမှာလား။ ရယ်လိုက်ရမှာလား။ သေချာမသိနိုင် တာဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာတောင် 'ရယ်သလား။ ငိုမိသလား'

မကွဲပြားတော့တာ ဘာဆန်းလို့လဲ။ ဆရာတို့စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ဖြည့်တွေးပြီး ရယ်တယ်ဆိုလည်း ရယ်တယ်ပေါ့။ ငိုတယ်ဆိုလည်း ငို တယ်ပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။”

“အလဲ့ကွယ် ...။ အပြောချည်း (၆-၆၀) တစ်ခွေစာထုတ် စားရတော့မလိုပါကလားဟာ။ ကဲပါ ... မချောက ဘာတဲ့တဲ့”

“ကံကြီးမောင်ခမျာ ... ဆုံးသွားရှာပြီတဲ့ ဆရာ”

“အို ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဘာဖြစ်လို့တဲ့တဲ့ဟာ။ အရွယ် ကောင်းကြီးကို။ ဘာလဲ ... လက်ငွေစင်ပေါ်မှာ ထိုးရင်းသတ်ရင်း မတော် တဆ ဖြစ်သွားခဲ့တာတဲ့လား။ အမောဆိုသွားခဲ့တာတဲ့လား”

“အင်း ...”

သည်တစ်ခါလောက် ခြေပေးသိန်းမောင်၏ မျက်နှာနေထ လေးနက်တင်းမာနေသည်ကို မတွေ့ခဲ့ရစဖူး။ သူ့မျက်ဝန်း နက်ကျော ကျောကလေးများက ပြောင်လို့၊ တောက်လို့၊ မေးကြောကြီးနှစ်ဖက် လည်း ကားကားကြီး ထောင်လို့၊ နဂိုကတည်းက မဲမဲသဲသဲ သူ့မျက်နှာ သည် မှိုင်းမှုန်နေတော့သည်။

ကျွန်တော် အသာငြိမ်၍ နေလိုက်မိ၏။

တချို့သော ဝေဒနာများစွာတို့အတွက် ကုစားရန် အချိန်လုံလုံ လောက်လောက် လိုအပ်သည်။

“တမင် ပီပီရီရီ အကွက်ချစ်စဉ်ပြီး စနစ်တကျလုပ်ကြံတာ ကို ခံလိုက်ရတာတဲ့ ဆရာ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့လောကမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ဒါမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ‘သတ်ကြေး၊ ထိုးကြေး’ ထက် နောက်ကွယ်

မူရင်းနောက် ‘မောင်ရိပ်ရိပ်လောင်ကြေး’ က သိပ်များနေတတ်တဲ့အခါ မျိုးမှာ ‘သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား’၊ ‘ကိုယ့်လူသူ့ဘက်သား’ ဖြစ်ချင်သလို ဆွဲပြင်ပြီး ကြားထဲမှာ စင်ပေါ်က ‘ထိုးသား’ က ညှပ်သွားရော။ သောင်းကြေးကလည်း များချင်တဲ့အခါ တအားကန်များတတ်တာကိုး။ အများဆုံး ဘယ်အောက်ထိရှိမယ်ထင်လဲ ... ဟင် ... ဆရာ”

“ဟ ... ဘယ်သိမှတဲ့ ကောင်ရ။ ထင်လည်း ထင်တတ်ပါ ချာ။ ရမ်းပြောပြန်ရင်လည်း နင်တို့လောကရဲ့ သောက်ကြောင်းကို ငါ ခံမသိပဲ။ ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက် ဆင်စမ်းသလိုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာ ဆရာ”

“သိန်း ထောင်ဂဏန်း၊ သောင်းဂဏန်းအထိ ရှိတတ်တယ် ဆရာ။ မယုံမရှိနဲ့”

“ဟေ ...”

ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိရတော့သည်။

ကျွန်တော်တင်လား ... တဲ့။

စကားဝိုင်းတွင် ‘ခွေးဝင်စား’ ဝင်လုပ်နေကြလည် ကံလှ၊ ခြောက်ကိုး၊ တားပြသန်းမြိုင်၊ မင်းမင်း၊ တက်နေဝင်းတို့တစ်သိုက်သည် မင် ‘ဟိုက်’ခနဲ ပါးစပ်ပြ၊ မျက်စိဖြူးသွားကြရသည်။

‘လက်ငွေတစ်ပွဲ၏ လောင်းကြေးက သိန်း ထောင်ဂဏန်း၊ သောင်းဂဏန်းတောင်ရှိသတဲ့’။ ယုံချင်မှသာ ယုံကြပေတော့။ ‘ဝင် ဆဲသုတ်’ လိုက်ရသည်ကား အဟုတ်တကယ် ဝေဂန် အမှန်။

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ ...။ ခင်များရဲ့ဇာတ်လမ်းကြီး ခမ်းခမ်း စားနားမဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြားထဲက နှိုကာချဲ့နေတာများလား ... ဟင် သိန်းပြောင်ကြီး”

“ခွေးမျိုးလေး ... ဒါ နောက်စရာလား။ ‘ရွှေစာရုံ’ တပေါင်း
ပွဲတို့ သီပေါ ‘ဘော်ကြီး’ ဘုရားပွဲတို့ တောင်ပူ ‘မြတ်စောညီနောင်’
ဘုရားပွဲတို့ သထုံ ‘ရွှေစာရုံ’ ဘုရားပွဲတို့ဆိုရင် တို့ရွှေရွှေ ဆရာစဉ်
ဆရာဆက် ထိုးလာသတ်လာခဲ့ကြတာ ‘ကြိုက်ကြေး’ ဖွင့်သတဲ့ဟေ
များဆိုရင် ရွှေထည်၊ စိန်ထည်တွေကို ပြည်တောင်းနဲ့တောင်ခြင်ပြီး
လောင်းခဲ့ကြတာတဲ့များ။

နိုင်ရင်ယူသွား။ ရှုံးရင် တန်ကြေးကို ပေါက်စေ့နဲ့ဖြတ်ပြီး
‘လျော်ထား’ ပဲ။ ဝေကြောင်းကြောင်လုပ်ရင်တော့ နေ့တောင်ကူးမှာမဟုတ်
ဘူး။ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား အဝီစိကို ဝိစာမလိုဘဲ ဒုတ်ဒုတ်ထိ
အလည်ရောက်သွားမှာများရဲ့။ ဘာမှတ်လို့လဲ”

“အလိုလေး ...”

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အေးပေါ့လေ ... အဲသလောက် ‘လောင်းကြေး’ ကြီးမှဖြင့်
လည်း လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ကို စတေးပြီး ‘ပက်ခနဲ’ ချော့
ပစ်လိုက်ဖို့ ဘာဝန်လေးတော့မှာတဲ့လဲ။ အင်း ...”

“အထူးသဖြင့် ကံကြီးမောင်လို ထိပ်ဆုံးအထိ တက်နေရောက်
နေပြီး သိပ်မကြာခင် ဝုန်းခနဲပြုတ်ကျတော့မယ့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်၊
ဟုန်းဟုန်းထ ‘တွေ့မရှောင်’ လက်ဝှေ့သမားမျိုးကို တစ်ချီကောင်းတစ်ပွဲ
ထိုး ပြီးခနဲပြက်ခနဲ အရမန်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် ချော့ပစ်လိုက်ဖို့
ဆိုတာ ‘ကံသေကံမ’ ပိုအကျိုးရှိတတ်တာမျိုး မဟုတ်လားဆရာရယ်။
ကျွန်တော်တို့လည်း ပွဲဝင်တော့မယ်၊ ပွဲလက်ခံတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီလို
‘မာယာထောင်ချောက်’ တွေ၊ ‘ကျော့ကွင်း’ တွေကို ပြူးပြူးမြင် အရင်
စစ်ရကြည့်ရတာပဲ။ လမ်းကြောင်း ရှင်း၊ မရှင်းကိုလေ ...”

“မင်းတို့လောကကြီးကလည်းကွာ”

“ဟုတ်ပဲ ... ‘ကိုမြေ့ပွေး’ ရား လုပ်စားကိုင်စားရတာများ
ည်း အသက်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ နီးလိုက်ပေရာ”

“ဒီလိုပဲလေ ...။ ‘ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာ’ ဆိုသလို ကိုယ်က
ည်း ဒါကလွဲရင် လုပ်မစားတတ်တော့လည်း ‘ညောင်သီးလည်းစား။
သေသံလည်းနားထောင်’ လုပ်နေရတာပဲပေါ့။ ပေးတိုင်းမယူ၊ ကျွေး
တိုင်းမစား၊ ခေါ်တိုင်းမသွား။ သတ်ကြေးတွေ နင့်လောက်အောင်ပုံပေး
ည်း မတို။ အဲဒီလို နေနေရတာ”

“နိုင်ငံခြားကားတွေထဲကလိုပါပဲလားဟ”

“နေရာတိုင်း၊ အချိန်တိုင်း၊ လူတိုင်းတော့ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်
အပေါ့လေး ကြုံချင်မှလည်း ကြုံကြရမှာပါ။ အဲ ... ငါတို့လို လက်ဝှေ့
ည်း လောင်းကစားရယ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးရယ်၊ ဝိသမလောဘသမား
ည်း ရယ်၊ ဒုစရိုက်မှုတွေရယ် သုံးပင်လေးပင်လိမ်ပြီး တွေးလာရှုပ်လာ
ည်း ‘ဘော့စ်’ မျိုးနဲ့ ပက်ပက်ပင်းပင်းတိုးပြီဆိုတဲ့ အခါမျိုးမှသာ ...”

“အင်း ... ဆက်ပါဦး။ မင်း ကံကြီးမောင်က ဘယ်လိုဖြစ်
တာတဲ့တုံး”

“ပြောရရင် နည်းနည်း ဓာတ်ကြောက ရှည်တယ်ဆရာ။
ဘောင်ကံကြီးမောင်က ငဲ့ရမယ့်သံယောဇဉ်တွေ၊ အနောင်အဖွဲ့တွေက
များဘယ်။ အိပ်ရာထဲလဲပြီး ငွေနဲ့အသက်ဆက်နေရတဲ့ မိခင်ဆို လူ
ဘကြီး။ နာတာရှည် ရောဂါသည်ကြီးရယ်၊ ခင်မဲ့အပါအဝင် အရွယ်
ဆောက်သေးတဲ့ လူမမည် ညီ၊ ညီမငါးယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ သူ
သားရရယ်၊ တွက်သာကြည့်တော့။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အမိုးတွေ၊ အသားတွေ အကြေအဖွပ်ပြီး
သေအောင်ရှာကျွေးနေရတဲ့ ပါးစပ်ပေါက်တွေအတွက် သူ့ခမျာ နားချင်
လျက်ခဲ့တောင် 'သက်လုံ' ပြည့်အောင် နားနိုင်ရှာပါ့မလားဆိုတာ"

"အင်း ..."

"ဟုတ်ပ ..."

သက်ပြင်းပူပူတွေက အပြိုင်၊ နေရောင်ဝင်းဝင်းထဲမှာ သစ်
ပြင်းမောတွေ အငွေ့ပြန်သွားသည်မှာ မြန်လွန်းလှသည်။

"ဓမ္မဆော်ဦးတုန်းက ကံကြီးမောင်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ဆရာတူ
တပည့်၊ တစ်ဆရာတည်း ထွက်တွေ။ 'ဗမာ့သွေး' တဲ့ ... ကျွန်တော်
တို့ အသင်းက။ 'ဦးကျားနိုင်' ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို လက်ဝှေ့ပညာ
ကိုယ်ကျင့်သီလ၊ ဘဝအရေးအခင်း၊ လူ့အကြောင်း၊ လောကအကြောင်း၊
ဆရာစားမချွန် အန်ချပေးခဲ့တဲ့ မိလိုဖလိုဆရာ။

လူက ဘုန်းကြီးလူထွက်ပဲ။ ပရိယတ္တိစာပေလည်း ကျွမ်းကျင်
သိုင်း၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ ဗမာ့လက်တွေ့ စားသိုင်း၊ တုတ်သိုင်း၊ မြင်းရေး၊
လုံရေးများဆိုလည်း ကျင်လည်လိုက်တာမှ 'မွတ်' လို့၊ ကျားတစ်ကောင်
ကို သူ့တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အနိုင်သတ်ခဲ့လို့ 'ကျားနိုင်' လို့ ဘွဲ့ရခဲ့တာ
တုံး။

အဲ ... ဆရာကျားက လက်ဝှေ့ကို 'ပညာ'တစ်ရပ်အနေနဲ့
ကစားစေချင်တာ။ 'ငွေကြေး' အတွက် အလုပ်လုပ်တာမျိုးကို အား
မပေးဘူး။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းက 'ထိုးကြေး၊ သတ်ကြေး' နဲ့ 'အလံဆု'
မျိုးကို စားပေါ့။ အဲသလိုပဲ ထိန်းကျောင်းပုံပြင်ပေးခဲ့တာ"

“တကယ့်ဆရာကောင်းပဲ။ လေးစားကြည်ညိုစရာပဲ”

"ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝသူ့အခြေအနေနဲ့ သူ့လက်တွေ့အခက်အခဲ
ဆရာကြောင့် ကံကြီးမောင်တစ်ယောက် သူ့သိပ်ချစ် သိပ်လေးစားရုံကျိုး
မရှိဘဲ ဆရာကျားနဲ့ 'နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်' လို့ နေလာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ကို
ဆိုသလိုပဲ 'အိမ်ထိတ်' တို့၊ 'အာမက်ကလေး' တို့ အနူးကောင်း
နူးဘာနဲ့ 'မုန်းတိုင်းနီ' လက်ဝှေ့ကလပ်ကို ပြောင်းသွားခဲ့ရသလေ။
အဲဒီကလပ်က အပေါ်ယံအပြင်ပန်း အများအပြင်မှာတော့
ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထိုးဖက်သတ်ဖက် 'တိုက်မန်း' ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်နေ
အသံလို့ ထင်ရပေတဲ့ နောက်ကွယ်က ဓမ္မစစ်ကြီးကိုင်ပေးတာက 'မန်းနီး
ထီးထီး' 'ကိုအိဗရာဟင်' ကြီးပဲ။

အင်းပေါ့ ... လက်ဝှေ့လောကထဲက အတွင်းသိတွေကတော့
အကြံတာပေါ့။ ဆရာသိပါတယ်။ 'ခိုတောင်-ချောင်းပေါက်' က သစ်
အောင်၊ ပါးဖောင်တွေကို ချုပ်ထားတဲ့ 'အိဗရာဟင်' ကြီး၊ မင်းတဲ-
အောင်၊ စိန်ပန်းစတဲ့ မန္တလေးအနောက်ဘက် တစ်ပိုင်လုံးမှာ 'အဖြူ
ဆိုင်း' ကို တစ်ဦးတည်း မောင်ပိုင်စီးထားတဲ့ 'အိဗရာဟင်' ကြီးပဲ
ဆုံး။ ဘယ်သူရှိချီးမလဲ။

အပြင်မှာ ပြဿနာအပြင်းစားကြီးတွေ တက်နေပြီ။ ရဲတွေ
သူ့နေနောက်နေပြီဆိုရင် အရေးမပါတဲ့ ပုဒ်မအသေးအမွှားကလေး
ခေါင်းပြီးခြုံ ပြီး ထောင်ထဲလာခွေး 'ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်' နောက်
က လာနှပ်နေတတ်တဲ့ 'ထောင်ရဲ့ဖောက်သည်' အိဗရာဟင်ကြီးပဲပေါ့။
ဘယ်သူရှိချီးမလဲ ဆရာရဲ့"

"ဟင် ... တို့ 'အိဗရာဟင်ကြီး' လား။ သွားပါပြီကွာ။ 'အပြီး
သူ့ကံအပြီးစား၊ ခေါင်းကျက်ခေါင်းစား'၊ 'ရသာရင် ဘနဖူး၊ သိုက်တူး'
ဆတ်တဲ့ 'ငွေဘီလူး' ကြီးနဲ့ ဒက်ထိတ်တိုးပုဖြင့် 'မသာဘယ်ဇော့လဲ' တောင်

မေးခွင်ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးလျှက်တဲ့ ထန်းလျှက်လုံးလို လုံးပါး ပါးမှာပဲ။ သေချာတယ်။

ရေခဲတုံး ဘယ်လောက်ကြီးကြီး နေရောင် စူးစူးပြင်းပြင်း အောက် ထားကြည့်လိုက်စမ်း။ အရည်ပျော် အငွေ့ပြန်ပြီး အစအန တောင် ဘယ်ကိုလိုက်ရှာရမှန်း သိမှာမဟုတ်ဘူးရယ်”

“ဟုတ်ပဲ”

“ပြီးတော့ ‘ငွေဘီလူး’ က စားလို့ရတာ အကုန်စားတတ်တဲ့ လူစားမျိုးနော်။ အရိုးများသော ချေးခါးသော ‘အင်အင်အဲ့အဲ့’ လုပ်နေ တတ်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ ဘာတဲ့ ... ‘ရွှေကိုယူသည်၊ ငွေကိုယူသည်၊ ပြီးတော့ ... လူကိုပါယူသည်’ ဆိုတဲ့ ရှေးက ချစ်တီးသေလို့ဝင်စားတဲ့ အာဂ ‘ကျား’ တဲ့ဗျ”

“အင်း ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ကံကြီးမောင်သေခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းမှာ အခြေခံစ ‘ပြည်တည်’ ခဲ့တာက အဲဒါပဲ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ခင်မဲ့ကြောင့်လေ ... ခင်မဲ့ကြောင့်ပေါ့”

“ဘာ ...”

သံပြိုင်အော်လိုက်သံကြီးက စူးခနဲ ဟိန်းလွက်လာသည်။ နွေ နေအောက်မှာ ဘီလူးရယ်သံသဲ့သဲ့ကိုဖြင့် ကြားလိုက်ကြရသလို ထင်မိ တ်။

“ဘာ ...”

‘ဘာ’ ဟူသည့် ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်၊ ခါးသက်သက် ခြောက်က ခေ့ရွတ်သံကြီး၏ အဆုံး၌ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ လက်သီး ကြီးက ခနော်နီခနော်နီ သစ်သားစားပွဲအိုအိုကို တင်းပုတ်ဖြင့်ထု ခွင်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ရာ ပုလင်းတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေ၊ အပြည်း ကန် ပြောင်တလင်းခါတွေသည်ပင် တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ကျွမ်းထိုး တက်ခုံ၊ ဖင်တခြားခေါင်းတခြားပင်၊ မြေပြင်ထက်မှာ တချို့ ပြောင်းပုပ် ကာ တစ်သင်း။

“မင်း ... မင်းကို ဒီစကား၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ ဖေဒါ ... ဘယ်ကကြားလာခဲ့တာလဲ”

ကံကြီးမောင်သည် နဂါးတစ်ကောင်သာဆိုခဲ့လျှင်သူ ပြောခြင်း နေရာမည်ဟု ဖေဒါတွေးသည်။ အရက်ရှိန်ဖြင့် ရဲရဲတွတ်နေသည် သူ မျက်ဝန်းတွေ၌ ခါးသီးနာကြည်းမှုကိုလည်းကောင်း၊ ထန်သည်းလွန်း သည့် ဒေါသငွေ့ကိုလည်းကောင်း တစ်ချိန်တစ်လျှောက် သူမြင်နေရသည်။ လက်သီးဆုပ်ကို မဖြေသေး။

တင်းတင်းဆုပ်ထားသည် လက်ဆုပ်နှင့် လက်ကောက်ဝတ် ဝေါ်မှ ဝှေ့ဖောင်းဖောင်း သွေးကြောကြီးများက တီကောင်ညိုတုတ်တုတ် ခဲခဲကြီးတွေ တရွေ့ရွေ့ တွားသွားနေသလို။

“ငါမင်းကို မေးနေတယ်လေ ဖေဒါ။ ဒီစကားကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲလို့”

ဖေဒါ မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိ။

ကံကြီးမောင်၏ဒေါသ၊ ကံကြီးမောင်၏မာန၊ ကံကြီးမောင်၏ သူမိသားစု အသိုက်အမြှူကလေးအပေါ် တွယ်ငင်လွန်းသည် သံယောဇဉ် စိတ်။ လတ်တလောမှာ သူ့ဒေါသကို မီးတိုးပေးနေသည် ထိုအရာတွေ ကြောင့် ကံကြီးမောင်တစ်ယောက်တည်းနှင့် ‘မဲခေါင်’ ယိုးဒယား အရက် တစ်ပိုင်းကျော်ကျော်ကို ဖြိုခွဲပြီးပြီ။ သည့်ထက်သည် ‘ယမ်းပုံမီးကျ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ...

“ဖေဒါ ...”

ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းသံက ကဲကဲပုန်ပုန်။

ငြိမ်၍လည်း ‘ရေငုံနှုတ်ပိတ်’ မနေခဲ့။ ကံကြီးမောင်အကြောင်း သူ့အသိဆုံး။ လက်ဝှေ့လက်သင်တပည့်တွေထဲမှာ သူ့ကို ညီအစ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို အချစ်ဆုံးဟု ဆိုနိုင်သလောက် သူ့ဆိုးမျိုးကို

တုတ်တုတ်ပစ် ဘုတ်တိုင်တိုင်ခံရသူသည်လည်း သူမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ သည်တော့ ... သည်တော့လည်း ...။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီနားကြီးနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရတာ အစ်ကို”

“ဟင်း ... ခွေးမသား။ သိသိချင်းတုန်းက ချက်ချင်းဘာလို့ မပြောသလဲ။ ဒီသောက်ခွေးကုလားကို တစ်သက်လုံး စကားတစ် စကား ထွက်မလာနိုင်အောင် ဒင်းအခွက်ကြီးကို ကံကြီးမောင်ရဲ့ ဗလာ ဆတ်သီး အတွဲလိုက်တွေနဲ့ ဆွဲတိုးမပစ်လိုက်ရပါလား”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ဗျ။ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် မပြောခဲ့တာ။ အဲဒီဆိတ်ရှိ ဒေါသချည်းပဲ။ နောက် ဒီရက်ပိုင်း အရက်တွေကို သောက် ချက်တာကလည်း အလွန်အကျွံ။ ‘နာဠာကီရီ’ ဆင် အရက်ကိုးမောင်း ဆက်ထားသလိုဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“တယ် ... ဒီခွားမသားလေး ... ငါလုပ်လိုက်ရ။ ကဲ ... ပြောမိ။ မင်းဘယ်တုန်းက ကြားခဲ့တာလဲ။ ဒီစကားကို ဒီခွေးကုလား ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ။ ကဲ ... ပြော ... ပြောစမ်း။ မြန် ...”

“ရွှေဘို ‘မြို့ထောင့်စေတီ’ ဘုရားပွဲတုန်းကဗျ။ ‘ဒေင်’ စား ဆတ်ဆက်မှာ ...”

“အင်း ...”

“အဲဒီနေ့က အစ်ကိုနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းဘက်က ‘တက် အောင်သာ’ တို့ ပထမ အလံလှတဲ့နေ့လေအစ်ကို။ အစ်ကိုကလည်း နိုင်ခဲ့လို့ ဒိုင်လူကြီးတွေ အမှတ်တွက်ပြီး ‘ပျာတွဲသရေ’ ဆို လုပ်လိုက် ပြီးရောလား။ ကံကြီးမောင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး သရေပွဲကြီးတို့၊ ‘နာမည်

ကျော် ကံကြီးမောင်ကို စိန်ခေါ်ပြီး သရေထိုးနိုင်ခဲ့တဲ့ တက်လူအောင်သာ တို့ဆိုပြီး ဝိုင်းဖွဲ့ရာအတွက် ပေါ်ခဲ့တဲ့နေ့ကပေါ့”

“အင်း ...”

“အစ်ကိုလူ ကိုအိပ်ရာဟင်ကြီးနဲ့ ရုံးပွဲချည်းသွင်းပြီး စိမ်းအရွေ့ပါ ထုတ်စားနေတဲ့ ‘ရွှေမင်းသားမောင်မောင်’ တို့နှစ်ယောက်အပြောနေကြတာလေ။ ကျွန်က ဝါးရုံပင်ရိပ်ကွယ်နေတဲ့ တစ်ဖက်ပိုင်းရှိနေတာကို သူတို့မသိဘူး။”

“အင်း ... ဘာတွေပြောလဲ”

“အစ်ကိုက ‘ကျ’ ပြောပြီတဲ့။ အလွန်ထိန်းထားနိုင်ရင် နောက်တစ်ပွဲနှစ်ပွဲပဲ ... တဲ့။ လွန်ရော့ကွဲရော သုံးပွဲထက်မပိုဘူးတဲ့”

“အင်း ...”

“မန္တလေးမှာ ‘တက်လူအောင်သာ’ နဲ့ ထိပ်တိုက်စိန်ခေါ်တစ်ပွဲပွဲသွင်းပေးပြီး ‘လောင်းကြေး’ ကစားကြမယ်တဲ့။ အစ်ကိုအဖေအနေမကောင်းခဲ့ရင် ‘တက်လူ’ ကို ပုံအောလိုက်ပြီး တစ်ပွဲတည်းဘဝအပျက် လုပ်ခိုင်းလိုက်မတဲ့။ လက်ဝှေ့လောကကို ကြိုးဝိုင်းမကို ခြေတစ်ဖဝါးတောင် မချရအောင် ပညာပေးလိုက်မတဲ့”

“ဖို့ ... ခွေးကုလား ... ကျေးဇူးကန်းလို့။ လက်ရှိသူ့စဉ်စိမ်တစ်ဝက်က ငါပဲ ထိုးပေးသတ်ပေး။ ရှာပေးထားရတာကိုများ”

“မြို့ထောင့်စေတီပွဲမှာ အတော်ကွဲခဲ့တယ်တဲ့ဗျ။ ‘တက်လူအောင်သာ’ ကို ရှာတင်လာခဲ့တဲ့ ‘King's တင်ဝင်းကြီး’ က သိထောင်ဘဏ်လောက် ကြိုတ်သွားဆိုပဲ။ သူ့အပြောအရတော့ အစ်ကိုလူက ‘တက်လူ’ ကို မျက်စိမှိတ်ထိုးတောင် အသာလေးနိုင်တယ် ... တဲ့။”

‘King's တင်ဝင်း’ ဆီက အောက်လိုင်းရိုက်ပြီး ‘တက်လူ’ ကို သရေခံဆော့သွားတာလို့ အစ်ကိုကုလားက ‘တင်း’ နေတာဗျ။ ‘လူယုံသတ်လို့သေ’ တို့၊ ‘ကျွန်ယုံတစ်ဖက်ကန်း’ တို့၊ ‘ဘာညာကွဲကွဲ’ ပြောနေလေရဲ့။ အစ်ကိုလူက ...”

“ငါက နာမည်တစ်လုံး ‘ဝုန်း’ ခနဲ ပြုတ်ကျခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါဗျား။ ပြောကြကြေးဆိုရင် သူ့ထက်တောင်ပိုပြီး အသည်းနာရပါသေးတယ်။ သူ့ငွေရှုံးတာလည်း ရှုံးတာပေါ့။ အရင်ရှာပေးခဲ့တာတွေနဲ့ ‘ထေ’ သူလိုပါတယ်။ နောက်ပွဲတွေလည်း ရှိနေသေးတာပဲ။ အဲဒီနေ့က ရှုံးခဲ့ရတာလည်း မင်းအသိသား။”

အမေက ဆေးရုံပေါ်မှာ နေသေမလား၊ ညသေမလား သတိသစ်နေတာ။ ညီအငယ်ကောင်အာလူးက ဆေးရုံလာရင်း ကားနဲ့ပွတ်မိလို့လက်ကျိုး။ မိန်းမက အစားများပြီး အထက်လှန်အောက်လျှော့ဖြစ်။ ကံ ... ဘယ်မှာ တစ်ညလုံးလုံး တစ်မှေးတောင် မှေးခဲ့ရလို့တဲ့။

လောင်းကြေးကလည်း ကြီး၊ ပွဲကလည်း စီစဉ်ပြီးသားဖြစ်နေ၊ ပရိသတ်ကလည်း ကြိုတ်ကြိုတ်တို။ ဝက်ဝက်ကွဲခွိုလိုသား မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆော်လိုက်ရတာ။ သရေကျတာတောင် ကံကောင်း။ ငါက ရှုံးချေရဲ့လို့ တောင်ထင်ထားခဲ့တာ။ ‘တက်လူ’ ကလည်း အစွယ်ကလေးနဲ့ ‘မခေတဲ့မောင်’ လူရ ... ဟင်”

“ကျွန်တို့ကတော့ သိတာပေါ့ဗျ။ ဒီခွေးသား ‘သောက်ကုလား’ ကသာ လောဘခိုးမှုန်နေလို့ မသိတာကိုး”

“အဲ ... အဲဒီတော့ ...”

“ကျွန်ပြောရင် ... စိတ်မဆိုးနဲ့အစ်ကို။ ပြီးတော့ ကမ်းရှု။”

ထိုးကြီးတွေလည်း လျှောက်မလုပ်နဲ့။ အဲဒါမှ ကျွန်ုပ်ပါးစပ်က ပြောထွက်မှာ”

“ဟာ ... ဒီကောင် ... ပြောစမ်းဆို ...”

“ဟို ... ဟို ... သူက အစ်ကိုညီမကို ယူမလို့တဲ့ဗျာ”

“ဘာ ... ဘယ်သူ့ကို ...”

“အဲ ... အစ်မခင်မဲ့ကိုတဲ့ဗျာ။ အစ်ကိုငုန်းငုန်းလဲပြီး နာလန်မထူနိုင်တော့မှ အစ်ကိုကို အသုံးကြိုပေးထားတဲ့ ‘ကြေး’ တွေနဲ့ အစ်မခင်မဲ့ကို သိမ်းမလို့တဲ့။ ပြီးထောင့်စေတီပွဲက ခွဲကြေးကို ပြန်ယူမယ့် အပြင် ‘အတိုး’ အဖြစ်နဲ့ ‘အစ်မခင်မဲ့’ ကိုပါ မရအရ ယူပြမတဲ့ဗျာ ခွေးကုလားက”

“ခွေးကုလား ... ဒင်းကို ငါ့သတ်မယ်။ ငါ ဒီကနေ့သတ်မယ်”

“ငုန်း ... ဂလုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း”

“အစ်ကို ... အစ်ကို ...”

စားပွဲကုလားထိုင်တွေက ဆိုင်အိုကလေးအပြင်ဘက်သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု နောက်တစ်ချို့ စင်ထွက်လာပြန်သည်။

ကျွဲပေါက် ခွားပေါက်ကြီးနယ် ဒေါသတွေ ‘တရူးရူး’ ထလျက် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ထွက်သွားသူနှင့် နောက်မှ ဒရောသောပါး အပြေးကလေး လိုက်သွားရရှာသူ လူငယ်ကို ညက သည်အတိုင်းတိုင်း ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်ရှုနေခဲ့ရ၏။

“အဲဒီနေ့မှာပဲ ကံကြီးမောင်တို့ဆရာတပည့်က ‘ကိုအီဗရာဆင်’ ကြီးကိုသတ်ဖို့ လိုက်ရှာနေကြသတဲ့ ... ဆိုတဲ့သတင်းနဲ့ ‘စိန်ပန်း’ မေခင်စားတော်ဆက်နားမှာ ကံကြီးမောင်နဲ့ပေးဒါတို့ နှစ်ယောက် သစ်ကားနဲ့တိုက်လို့သေပြီ’ ဆိုတဲ့သတင်းက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆက်လာခဲ့တာပဲတဲ့ ... ဆရာ။

တချို့တလေကတော့ သစ်ကားရဲ့ခေါင်းခန်းမှာ ‘ကိုအီဗရာဆင်’ ကြီးရဲ့ လက်သပ်မွေးတပည့်ရင်း ‘အီဆတ်’ ကို ခိုပိခနဲ တွေ့ပိ ဆက်ကြသလိုလို ပြောနေကြပေတဲ့ တကယ်တမ်းကျ သက်သေမပေါ်ဘူး။

ပြီးတော့ ကံကြီးမောင်က အရက်တွေ အလွန်အကျွံများစွာ တာတဲ့လေ။ ကားသမားကလေးကတော့ ထောင်ကျသွားသတဲ့။ ခင်မိတို့ခမျာတွေတော့ 'ပဏ္ဍမြေလူး အရူးမီးပိုင်း'ဖြစ်ပြီး ဘဝပျက်ကြရတာပဲ။

"ဖြစ်ရလေကွား၊ 'ဪ... ဘဝ ... ဘဝ ... ဘဝ' လို့သာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ညည်းပစ်လိုက်ချင်တော့တာပဲ"

"နောက် ... နောက်တော့ရော ဘာဆက်ဖြစ်ကြသတဲ့တဲ့။ ပြောစမ်းပါဦး ကိုသိန်းမောင်ရ"

"ထုံးစံအတိုင်းပကွား၊ အစပိုင်းတော့ ငါတို့လို ကံကြီးမောင်ရဲ့ ထိုးဖော်ထိုးဖက်၊ ယှဉ်ဖော်ပြိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်း၊ ရောင်းချစ်ဟောင်းတွေက သူတို့ထိုးကြေး ဆုကြေးကလေးတွေထဲက ဖွဲ့ခွဲပြီး ကြွကြွသလို ထောက်ပံ့ခဲ့ကြလို့ နှစ်ကျော်နှစ်ခြားဖြင့် အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့ကြသေးသတဲ့။

'တက်လူအောင်သာ' ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးကဆို 'ကံကြီးမောင်' ရဲ့အသုဘမှာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလာပြီး သူ့ဆုကြေးရခဲ့သမျှ 'ငါးသိန်း' ကျော်ကျော်ကို ငိုကြွေးချက်မနဲ့ 'ကံကြီးမောင်' ရဲ့ အမေကြီးကို လက်ထိလက်ရောက် ကန်တော့ခဲ့ရတာပဲ"

"ဟင် ..."

"အို ..."

"ဗြူထောင့်စေတီပွဲမှာ 'သရေပွဲ' ဖြစ်သွားကြတုန်းက ကံကြီးမောင်က တက်လူကောင်ကလေးကို 'ဟကောင်လေး ... ထိုးသာထိုးဟာ ငါ့ကိုထိုးရမှာများ အားနာမနေနဲ့။ လက်တွေ့ကြီးပိုင်းထဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့ပြိုင်ဘက်က အားနည်းနေပြီဆိုရင် မလဲလဲအောင် ဝိသာထိုး။ 'တက်' ချ

တဲ့နေလည်း ဘယ်လောက်တက်တက် တစ်နေ့တော့ 'ကျ' ရဦးမှာပဲ။ မင်းနဲ့မဟုတ်လည်း တစ်နေ့နေမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ဖြင့် အရှုံးပေးရဦးမှာပဲ။

အဲဒီအခါ ကိုယ်အရှုံးပေးလိုက်ရတဲ့ကောင်က သောက်သုံးလုံးလုံးမကျရင် သေရော ... ဈေးဖြစ်ကရော ... နာမည်ကို ကျိုးရော။ အဲတော့ ... မင်းလိုကောင်ကို ရှုံးသွားလည်း ငါ့ဂုဏ်ပျက်ဖို့ မရှိဘူး။ ထိုး ... ထိုး ... နိုင်အောင်သာ ထိုး။

ဒီလိုနေ့မျိုးကြုံရလို့မှ ငါ့ကိုမနိုင်ခဲ့ရင် နောက်များ တော်တော်နဲ့ ငါ့ကိုနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်။ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့' လို့ ထိုးရင်းသတ်ရင်း အားပေးနေခဲ့တာတဲ့များ။ 'တက်လူ' ကလည်း အခြေအနေကို တစ်စွန်းတစ်စ ခောင်းပါးရိပ်ခြည် ရိပ်မိထားလေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ထိုးရက်ပမတုံး။ အဲဒါကိုပြောပြောပြီး ငိုတာတဲ့ဗျ ... က"

"အင်း ..."

"..."

သည်တစ်ခါ သက်ပြင်းချသံတွေက လေးလေးတွဲ့တွဲ့။ 'ဪ... ဘဝရယ်တဲ့လေး' ဟုသာ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ညည်းနေမိရတော့သည်။

"အင် ... အဲဒါတွေကို ... မင်းဘယ်လိုလုပ်သိ။ မင်းကို ဘယ်သူပြောတဲ့"

"ခင်မဲ့က ..."

"အင် ..."

"ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ထောင်နံရံကြီးတစ်ချပ်ခြားပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ခိုးဝှက်ခရေနေကြ၊ ဖတ်နေကြ ပြော

ဆိုနေပြန်ကြတဲ့ စာရွက်စုတ်၊ စက္ကူအပိုင်းအစကလေးတွေဟာ အဲဒီ အကြောင်းတွေချည်းပါပဲ ဆရာရယ်။ အထွေထွေရယ်လို့ မပါပါဘူး။”

“သိပါဘူးဗျာ ... ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းတွေများ ပါလေမလား လို့။ ခင်များကြီးရဲ့စာတွေကို ခိုးဖတ်ကြည့်ကြဦးမလို့။ ခုလိုပုံဖြင့် စိတ် ညစ်စရာကြီး”

“အေးကွာ ... ဟုတ်ပ”

“တစ်ခုတော့ဖြင့် ရင်ခုန်စရာ အကွက်ကလေး ပါပါသေး တယ် ဆရာရဲ့”

“အေး ... အေး ... လုပ်ပါဦး။ ဘယ်လိုတဲ့တဲ့”

“ကံကြီးမောင် မသေခင်တစ်နေ့မှာ သူညီမခင်ဖွဲ့ကို မှာထား ခဲ့သတဲ့။ ‘ညီမလေးမေရ ...’ တဲ့။ ‘ဒီလောကကြီးထဲမှာ ငါကလွဲရင် ငါတို့မိသားစုနဲ့ ငါ့ညီမကို တစ်သက်လုံး စိတ်ချလက်ချ စောင့်ရှောက် သွားနိုင်မှာ ငါ့သူငယ်ချင်း ‘မြွေပွေးသိန်းမောင်’ တစ်ကောင်ပဲရှိတယ်’ တဲ့။ ‘မဟုတ်မခံ လူရိုးစိတ်ဖြောင့် တစ်ကောင်ကြွက်’ တဲ့။

‘အဲ ... ဒါပေတဲ့။ ဒီကောင်ကလည်း အခု ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်’ ... တဲ့။ ‘ဒီကောင် ထောင်ကလွတ်လာရင် ငါအိမ် ခေါ်လာခဲ့မယ်’ တဲ့။ ‘နင်ဘာသာကြည့်ပြီး ကြိုက်ရင်လည်းယူ ...’ တဲ့။ ‘မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး နင့်သဘော’ တဲ့။

‘ငါကတော့ နင့်ကို သိန်းမောင်နဲ့ကလွဲရင် သင့်မယ်လူ မြင် ကိုမမြင်ဘူး’ တဲ့ ...။ အဲသလို ပြောသွားခဲ့တယ်။ သူမသေခင်အရင် နေ့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေး၊ငါးနှစ်ကပေါ့လို့ ခင်မဲ့ရဲ့စာထဲမှာပါတယ်။ ထောင် ထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကိုရိုစမ်းတာလည်း အဲဒါကြောင့်

။ အဲဒီအတွက် သူ့မယျာ တိုက်ထဲမှာ (၁)လလောက်တောင် ‘တိုက်ပိတ်’ ခံလိုက်ရရှာသေးတယ်”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ကြားလိုက်မိသေး တယ်”

“နို့နေပါဦး ...။ သူထောင်ထဲမရောက်ခင် ဘယ်လိုနေခဲ့ရ ခြာသတဲ့လဲ။ ပြောပါဦး ကိုသိန်းမောင်ရ”

“အံ့မယ် ... ရုပ်ကြီးကံ ... ငါလုပ်လိုက်ရ။ ခင်မဲ့က အခု ငါ့ခင်သွား ငါ့ရှည်းစားနော် ကိုယ့်လူတို့။ ကူလီကူမာစိတ်ကူးဖို့တော့ဖြင့် မြေမစည်လိုက်ကြလေနဲ့။ ဟင်း ...”

“ဟိုး ... ဟိုး ... ဟိုး ... လင်းတကြီးက မျက်နှာပြုကြီး နဲ့ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြုနေလိုက်သေးသဗျာ။ ခင်များဟာကြီးကို ခင်များပဲ ကြိုက်တော်မူပါ။ ထစ်ခနဲဆို ‘နိုက်မဟဲ့၊ နက်မဟဲ့’ လက်ပြင်နေတတ်တဲ့ အဲဒီလို ‘စောလောကုန်းဒေါ’ ကြီးကို ကျွန်တို့ကတော့ဖြင့် ဝေရာမထီ မခင်ခင်များ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ မလှလွန်းတဲ့ဘဝကလေးတွေ ကိုသာ စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်လို့ပါ”

“ဒါလေးများ ငါ့လူရား ကံကြီးမောင်သေပြီးတဲ့ နောက်တစ်နှစ် တပည့် ခင်မဲ့ ဘာလုပ်စားခဲ့သလဲ။ သူ့မိသားစုကို ဘယ်လိုစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးခဲ့သလဲဆိုတာကိုသာ သိခဲ့ရင် နင်တို့တစ်တွေ ‘အဘားဘား’ အော်ပြီး ဆလဲ ‘သ’ သွားကြလိမ့်မယ် ... ဟေ့ကောင်ရ”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ဟကောင်ရ ... တို့မန္တလေး လက်တွေ့လောကမှာ တစ်ချို့ စစ်လော ‘ဟုန်းခနဲ’ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့တဲ့ ‘ဒေါင်းမလေး’ ဆိုတာ နဲ့ မင်းတို့ ကြားဖူးရဲ့မဟုတ်လား။ ဆရာရော ... ကြားဖူးသလား”

“အင်း ...”
“အေး ...”
“အဲဒီ ‘ဒေါင်းမလေး’ဆိုတာ ခင်မဲ့ပဲ”
“အယ် ...”
“အို ...”

‘ဟင်ရု ဟယ်ရ’ ပေါင်းလည်း များလှပြီ။
ပင့်သက်မြေ့ရသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။
ဟော ... လာပြန်လေပြီ။ ခင်မဲ့သည် ‘ဒေါင်းမလေး’ တဲ့။
“ခင်မဲ့က ကံကြီးမောင်ရဲ့ဆရာ ‘ဆရာကျား’ဆိုမှာ တပည့်ခံ

ပြီ။ လက်ဝှေ့ကို အပြင်းအထန်သင်၊ အသံအမဲ လေ့ကျင့်ခဲ့သတဲ့။ မိန်းမ
လက်ဝှေ့သမားဆိုတာကလည်း ရှားသားကလား။ တောက်တောက် လက်
လက် ပေါ်လာသမျှ လေး၊ ငါးယောက်ထဲမှာကလည်း သူ့လို ဘဝအနာ
ကြီးနာ၊ အသည်းကြီးမကြီးဆိုတာက မရှိလေတော့ သုံးပွဲထိုးအပြီးမှာ
လက်ရှိချန်ပီယံ ‘ချစ်သွေးနီ’ ကိုစိန်ခေါ်ပြီး အလဲထိုးနဲ့ ချက်ချင်းလက်ဝှေ့
ချန်ပီယံတန်း ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပဲတဲ့”

“အင်း ... ‘တောက်မယ့်မီးခဲ တစ်ခဲ’ ပေါ့လေး၊ လောကဓံ
မှန်တိုင်းဓမ္မလေ မီးတောက်ကနေလေ၊ ပြင်းလေပကွာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ‘ဒေါင်းမလေး’၊ ‘ဒေါင်းမလေး’ နဲ့
နာမည်ကြီးက ဟိန်းထွက်လာတော့ မင်းတဲ-အီကင်း အခြေစိုက် ‘မားနိုး
ကင်း’တို့၊ ‘နီတစ်လုံးစိန်’တို့ရဲ့၊ ‘တို့ဆေးဂိုဏ်း’က သူတို့ဇာတ်လိုက်
မင်းသမီး ဖြူဖြူတို့၊ သံသံတို့၊ လှည့်မွန်တို့၊ နော်ကူးမတို့၊ အားကြားတို့၊
လုဂျာတို့တွေ အလုပ်လုပ်ရာမှာ ‘ဘော်ဒီဂတ်’ လုပ်ပေးဖို့ ကြေးကြီး
ပေးပြီး ငှားပါရော။

ခွေးကုလား ‘အီဗရာဟင်’ကို လက်တွဲပြန်ဖို့ကိုပဲ သူ့အသည်း
ထဲမှာ ချည်တိုင်စိုက်ငုတ်စိုက်ထားတဲ့ ခင်မဲ့က ခဲမှတ်တမ်းဝင်’တို့ဆေး’
အဲဒီအဲဒီဘုရင်မ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တယ်။ လက်ဝှေ့နယ်မှာလဲ ခုထိ သူ့ကို
အိမ်ခေါ်ခဲ့တဲ့သူ မပေါ်သေးဘူးတဲ့”

“အေး ... လျော်ရင်းနှစ်မှဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည့်ကွာ”
“သတ္တဝါတစ်ခု ... ကတစ်ခုပဲပေါ့ ဆရာရယ်။ မိန်းကလေး

အဲဒီဒုစရိုက်နယ်ထဲအထိ တိုးဝင်ပြီး ‘အီဗရာဟင်’ တို့ရဲ့ မူးယစ်
အေးလေးကွန်ရက်ကို သူ့အားကလေးနဲ့ သူဝင်တိုက်၊ ဝင်ပျက်နေတာ
နဲ့ ‘ရဲဘက်’ ကလည်း သိပုံရပါတယ်။ သူမသိအောင် ခြံရံစောင့်ရှောက်
အောင်ပါရဲ့။

အခုအထိတော့ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိသေးဘူး။ အခုအချုပ်
အုပ်ရောက်လာခဲ့တာလည်း ခင်မဲ့က အစခွဲထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ‘အီဗရာ
ဟင်’ တို့ရဲ့ ‘အဖြူလှိုင်း’ နဲ့ ‘စိတ်ကြွဆေးပြား’ လှိုင်းက အသိုက်ပျက်၊
အမြွှာပျက် တော်တော်ထိကုန်ကြလို့တဲ့။ ကြည့်ရတာ ခင်မဲ့ကို အီဗရာ
ဟင်တို့က ကံကြီးမောင်ကိုမြှောင်ပစ်ခဲ့သလို လက်စတုံးမပစ်နိုင်သေး
အန္တရာယ်ကင်းအောင် အချုပ်နဲ့ ခဏထိန်းပြီး ဘေးဆီးရန်ကာ
လအတွက် ‘ကျည်လွတ်မြေ’ ကို ပို့ထားတယ်ထင်တာပဲ။ အပြင်က လှိုင်း
အလေ့တွေ ငြိမ်ရင်တော့ဖြင့် လွတ်သွားမှာပါ”

“ကောင်းပါလေ့ကွာ”

“ခင်မဲ့လွတ်တဲ့အချိန် တို့ ခေါင်းဖြူစွယ်ကျုံး ‘သတို့သားကြီး’
လည်း တစ်ပါတည်း လွတ်သွားဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ဒါမှလည်း
အိမ်ကိုယ်တူချစ်အမျှ လေး။ ‘သက်ဝေ’ လေး။ ‘နတ်ရေငယ်ရွှေစာ’
အတွက် ကြုံရမှာ။ ဟုတ်တယ်ခနော် ... ဟေ့လူကြီး”

၉၈ ❀ ❀ ❀

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေး၊ လျှော့ရက်များများရပြီး မြန်မြန် လွတ်အောင် ချီးပုံးထမ်းရကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားနေတာနဲ့ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“မြေပွေးရာ ... နင်တို့ဥစ္စာကလည်း ‘ချီးရေးတဲ့ဖူးစာ’ ကြီး ကို ဖြစ်နေပါရောလားဟာ ... တကတဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သည်တစ်ခါရယ်သံတွေကပို၍ ဖြိုင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ထောင်လိုမြို့ ရေးကို မထိခိုက်သရွေ့ သင်းတို့၏ ‘ချီးရေးတဲ့ဖူးစာ’ကို မျက်နှာထဲ ထားလိုက်ရဦးမည်ဟု တုံးတုံးချထားပြီး ဖြစ်၏။

အချစ်ဖြင့်ရှင်သန်နေကြသော နှလုံးသားတစ်စုံကို မည်သို့ လျစ်လျူ၍ ရနိုင်ပါဦးမည်နည်း။

“ဆရာ ... ဆရာ”

“ဟေ ... လကွာ”

“နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့မှာ ခင်မဲ့လွတ်တော့မယ်တဲ့ ဆရာတပည့် မြေပွေးကြီးတော့ ခြေထောက်နဲ့ပြေကြီး မထိဘူး။ ‘ခွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိ’ ဖြစ်နေလေရဲ့”

“ဟ ... အဲဒါ သတင်းကောင်းပဲပေါ့ကွ။ ဝမ်းသာစရာပေါ့။ ... နေပါဦး ... အဲဒီမသာကြီး။ ဟိုတစ်နေ့က ထောင်ကျမှူးမှာ မှောင်မှောင်တောင်ဆီကို ဘုတ်သွားတိုက်တာ ဘယ်လိုတဲ့လဲ။ လျှော့ရက်ကော သိခဲ့ရဦးတဲ့လား”

“အဲ ... ဆရာအလုပ်ရုံက အလုပ်ဦးစီး လျှော့ရက်တွေထဲ ပေးရင်တောင် နောက်တစ်လလောက်နေမှ လွတ်မှာတဲ့ဆရာ။ အဲ ကြောင့်လည်း သင်းကြီး ‘ငရဲပြာလူး’ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာပေါ့ အဲ ရဲ့”

“တစ်လ ... ဟုတ်လား။ နေပါဦး ... အဲဒါဆို ငါထောင်ကြီးဆီက ‘ထောင်ပိုင်ကျန်ရက်’ တောင်းပေးကြည့်ပါဦးမယ်။ နောက် ထပ်လျှော့ရက် (၁၅) ရက်၊ ရက် (၂၀) လောက်တော့၊ ရလာနိုင်စေ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါဆိုရင်သူ့ ‘ခင်မဲ့’ နဲ့မရှေးမနှောင်းလွတ်ကြရမှာပဲ”

“လုပ်ပါဦး ဆရာရယ်။ ဒီလူကြီး ‘ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်ကြီး’ ရှေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်’ မသွားရလေအောင် ကယ်ကြပါဦး”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ဒီနေ့ပဲ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီ ငါ ထောင်ကြည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ... ဆရာ”

“အေး ... ပြော”

“ခင်မဲ့ရဲ့ရန်သူတော်ကြီး၊ ခွေးကုလား‘အိမ်ရာဟင်’တော့ ထင် ခေါက်ဝင်လာပြန်ပြီ ဆရာ။ ‘ရောင်းမှားဝယ်မှား’ နဲ့တဲ့။ ထောင်ထဲ ရုံးမှာ ‘ကုသစ်’ မှတ်ပုံတင်နေတာ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လားဟ”

“ဟုတ်ပခင်ဗျာ ... ဝလို့ လှလို့”

“အင်း ...”

စိတ်ထဲတော့ နည်းနည်းလေးသလိုလို ဖြစ်ချင်သား။ သည်အချိန်မျိုးကြီးမှာမှ သင်းက ဘယ်နှယ်ကြောင့် တိုက်

... ဆိုင်ဆိုင် ထောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပြန်ပါလိမ့်။ အပြင်မှာ အခြေအနေ အတိုင်းပြန်ဘူး ထင်သည်။

သူထောင်ကျလာခဲ့သည်က အရေးမကြီး။

‘ထစ်ခနဲဆိုရင် ဗျစ်ခနဲ’ ထ၊ ထလုပ်တတ်သည့် ‘ဒေါသကုမ္မာရ’ မြို့နယ်သိန်းမောင်ကြီးအတွက် စိတ်ပူနေရသည်က တစ်ခက်။

‘သတို့သားလောင်းကြီး’ ဘေးမသီရန်မခရိုလေမှသာ ပွဲလိမ်း ကြည့်ရှုလှမည်။ ကျွန်တော်လည်း အသက်အရွယ်ကလေး မတောက်

... ခေါက်နှင့် ‘သတို့သားအဖေ’ ဖြစ်ရပါချိန်မည်။

နေ့တွေရက်တွေကို ဖြုတ်ခနဲဖြုတ်ခနဲကိုယ်ထင်သလို ဆွဲချ နှိပ်ခဲ့လျှင်လည်း အကောင်းသား။

သည်လိုနှင့် ...

ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်ခဲ့ပြန်၏။

‘သည်ကနေ့ ရဲအချွန်မှ ခင်မဲ့လွတ်မည်’ ... တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ‘သတို့သားလောင်းကြီး’ ကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့လိမ့် မည်။

ရင်ခုန်ချင်သူတို့ ရင်ခုန်သံပြန်သည်နေ့ တစ်နေ့ပေတည်း။

သံချောင်းပွေသံတွေ တိုး၍တိုး၍ ဟိန်းညံ့ပွက်ထနေဆဲ။

“ထောင်ထဲမှာ ဘယ်ဖြစ်တာတဲ့လဲဟေ့။ ဘယ်အဆောင်မှာ ဖြစ်တာတဲ့တဲ့”

“လူသတ်မှုတဲ့ဆရာ။ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း သတ်တာတဲ့။ အကျဆောင် (၂) ဆိုဒ်မှာတဲ့”

“ဟေ ...”

“ ‘မြေပွေးသိန်းမောင်ကြီး’ က ‘အီဇရာဟင်’ ဆိုတဲ့ကုလား နဲ့ လက်သီးနဲ့ တစ်ချက်ပဲထိုးလိုက်တာ မေးကြောပြုတ်ပြီး သေရော ဆဲ။ ပြင်းလိုက်တဲ့ လက်သီး။ ပွဲချင်းကုန်ပြီးရော”

“ဟောချာ ...”

| e |

“ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ...”

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ...”

တစ်ထောင်လုံး ထောင်လှန့် (Alert & Alarm) အချက်ပေး သံချောင်းခေါက်သံတွေ ဆူဆူညံ့ညံ့နေသည်။ ခွေးညံ့ကြီးကလည်း ‘တ ဝေါဝေါ’ ဝေါချင်းဆက်လျက် ကြောက်မက်စဖွယ် အော်မြည်နေဆဲ။ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ၊ အရာရှိတွေ ရောက်ရာ၊ ရှိရာအရပ်မှ ထောင်မကြီးထဲကို ဒီရောသောပါး ပြေးဝင်လာနေကြသည်။ ‘တော့ ထောင်ထဲမှာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ’။

သုရိန်စာပေ

မိမိတို့
အားလုံး
အကျိုး

□

သည်နေ့ ... မကြာမီ ခင်မဲ့ ထောင်ကိုလာမည်။
မြွေပွေးသိန်းမောင်ကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ရှိ ... တဲ့။
ယခုမှပဲ သူမခပျာလည်း 'မြွေပွေး' ကို အရှင်လတ်လတ်
ကြီး မြင်ပေးတွေ့ပေးရှာချေမည်။ သို့နှင့်တိုင် ...
ခင်မဲ့ကို ဘယ်လိုပြောရမူ။
ရေစက်ကလေး၊ တစ်ပေါက်နှယ် နေရောင်အောက်မှာ အ
ပြန်၍ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရလျှင် ကောင်းမည်။ ။

မေတ္တာဖြင့်
ရေးပျမ်းသ

သို့စင်လျက် ၎င်းတို့သည် တရားဥပဒေကို ယုံထင်ကြောင်ထင် ခြင်အောင် အတယ်ကြောင့် အမှန်ကိုပုံးကွယ်၍ သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်ချင်ကြပါလေသနည်း။

ယင်းကြောင့်လည်း ဤလောကရှိ မယုံကြည်ထိုက်သူများ စာရင်းတွင် အကျဉ်းသားများကိုပါ ထည့်သွင်းသင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ် အဆို ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ...

တချို့အချုပ်သားတို့၏ ဖြစ်ရပ်များမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှ သည်။ ထိုသူတို့၏ အမှုများတွင် Eye Witness ခေါ် မျက်မြင်သက်သေ ခံသော်လည်း Circumstantial Evidence ခေါ် ပတ်ဝန်းကျင်သက် သေခံချက် အပိုင်အလုံရှိနေတတ်သည်။

Motive ခေါ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရသည့် အကြောင်းနောက်ခံ သည်လည်း ပေါ်လွင်လျက်ရှိတတ်သည်။ အဆိုပါအထောက်အထားများ သည် တရားခံပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည့် တထစ်ချ အထောက်အထားများဖြစ်လျှင်ကား အပြစ်ပေးရန် လုံလောက်နေပေ သည်။

သို့တစေ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ထိုအမှုကို သူတို့ အမှန် အကယ် ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရခြင်းပါပေ။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် သူတို့အား 'မတရားခံ' နေရသူများဟုဆို အမှုမှ လွတ်ပစ်ရမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ် သည့်ဟုကောက်ယူကာ အပြစ်ပေးရလေမည်လား။

ဤနေရာ၌ အရေးပါသော တရားစီရင်ထုံးနှစ်ရပ်ကို တင်ပြ

| ၁ |

ဤလောကရှိ မယုံကြည်ထိုက်သူများစာရင်းတွင်အကျဉ်းသား များကိုပါ ထည့်သွင်းထားလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ဖူးသော အကျဉ်းသားဆယ်ဦးဖြစ် လေတိုင်း ကိုးဦးမှာ အမြဲလိုပင် လိမ်ညာခဲ့ကား၍ ပြောတတ်ကြသည်။ သူတို့၏အမှားကို ဝန်ခံခိုဝေးစွာ ပြစ်မှုအမှန် မကျူးလွန်ရပါဘဲလျက် မတရားခံနေရသယောင်ယောင် ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ဖတ်ကြောင်းလှူ၍ တတ်ကြသည်ချည်းပင်။

စင်စစ်သက်ဆိုင်ရာမှ ခိုင်လုံသော အထောက်အထားရှိ၍သာ အရေးယူခဲ့ပြီး တရားဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့်သာ တရားစီ ရော်မှ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါလား။

လိုပေသည်။ ယင်းတို့မှာ ၁၉၇၀ မောင်ငြိမ်းမောင်ဝါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံအဖွဲ့ ...

“ရာဇဝတ်မှု ထင်ရှားတွေ့ရှိရန်အတွက် နိုင်လုံ၍ ကွင်းဆက်
မမျက်သော အထောက်အထားလိုသည်။ ကွင်းဆက်ဖျက်သည်ကို ထင်မြင်
ချက်ဖြင့် ဆက်၍မရချေ” ဟူ၍လည်းကောင်း။

၁၉၆၈ ဘားလ်ဘဟာဒူးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအဖွဲ့
တွင်လည်း

“တရားရုံးသို့တင်ပို့သော မှုခင်းများတွင်မူ ဥပဒေနှင့်အညီ
နိုင်လုံထင်ရှားသော အထောက်အထားများကို ကွင်းဆက်မပြတ်တွေ့
ရှိမှသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်အပ်ပေသည်။ ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်မပေး
အပ်” ဟူ၍လည်းကောင်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အထောက်အထားများအရ တထစ်ချကောက်ယူ
နိုင်သည့်တိုင် မျက်မြင်သက်သေမရှိသော အမှုများတွင် ထင်ကြေးဖြင့်
အပြစ်ပေးသင့်မပေးသင့်မှာ အလွန်သိမ်မွေ့၍ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဥပဒေ
ပြဿနာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ယခုတင်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှာ မသူတော်တို့ဆင်ထားသော
မာယာဂိုက်ကွန်အတွင်းမှ အစ်မဖြစ်သူအား ကယ်ထုတ်ရန်ကြိုးစားရာ
မှ မမျှော်လင့်ဘဲ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော ‘မောင်လေးအောင်၏
ဆန်းကြယ်သောအမှုဖြစ်ပေရာ ဖော်ပြပါ စီရင်ထုံးများနှင့် မည်သို့ ပစ်
သက်ယှက်ခွယ်နေသည်ကို ဆက်လက်ရှုစားကြည့်ကြမည်ဆိုပါလျှင် ..

ပြည်မြို့၏ဆောင်းနံနက်ခင်းသည် အေးတစ်စုံစိစုံရှိလှသည်။
ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူများအဖို့ ဤအချိန်သည်ဘုရား အာရုံမြို့
ရန် အသင့်မြတ်ဆုံးကာလပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဆံတော်ဘုရားကြီးအား လက်ယာရစ် လှည့်
ပတ်ပုဇွန်ပွားပြောင်ရင်း ကျွန်ုပ်၏မွေးနံ အင်္ဂါထောင့်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။
အင်္ဂါထောင့်ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပုဆစ်ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ မျက်စိ
မှိတ်လျက် ဘုရားကြည်ညိုနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂါမြို့ဟုတ်တိုင်တွင်
ခေ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ကပ်လှူပူဇော်၍ သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာအပေါင်း
တို့အား ပေတ္တာခွဲအမှုဝေရင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးပြည့်အောင် ပုတီးထိုင်
စိပ်နေမိသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီး၍ နေရာမှထလိုက်စဉ် စောစောက အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကပါ မတ်တတ်ထရပ်ရင်း ကျွန်ုပ်အား လှမ်းအကဲခတ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ထိုအခိုက် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးအနက် အသားဖြူ၍ မျက်နှာသွယ်လှသော အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်ကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပါသော်လည်း ဘယ်မှာမြင်ဖူးသည်ကိုကား ရှုတ်ခြည်း စဉ်းစား၍မရပေ။ အနီးရောက်လာသော အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြနေသည်။

“ဆရာ့ကို ဒီနေရာမှာ မပျော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်ုပ်ဖြင့် အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

ကျွန်ုပ်က သူမစကားကို နားမလည်သေးသော်လည်း လူမှုရေးအရ အလိုက်သင့်လေး ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာ့ကြည့်ရတာ ကျွန်ုပ်မကို မမှတ်မိဘူးထင်ပါရဲ့။ ကျွန်ုပ်က ဆရာ့တပည့် မဖြစ်နိုင်ကြည့်လေ ဆရာ”

အမျိုးသမီးငယ်က အားတက်သရော ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်က တစ်ချက်တွေ့ဝေ၍ စဉ်းစားကာ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“မြ ... စန်း ... ကြည် ... ဟို ... အင်းစိန်ထောင်မှာ တုန်းက ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်ုပ်မ အဲဒီတုန်းက လူသတ်မှုနဲ့ မှားယွင်းရောက်လာလို့ ဆရာနဲ့ ရှေ့နေဦးမြသိန်းတို့ရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ထောင်ထဲ လွတ်သွားခဲ့တာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဆရာထင်မိသား။ ဒီမျက်နှာ မြင်ဖူးပါထင်လို့။ အင်း ... ဒါနဲ့ မြစန်းကြည်က ရန်ကုန်မှာနေတာ မဟုတ်လားကွယ်။ ဘယ်နှယ် ပြည်ပြီကို ရောက်နေရတာလဲ။ ဘုရားဖူး ဆာတာများလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်ုပ်မ အမှုကလွတ်ပြီးနောက်ပိုင်း ဆရာ အတတ်သင်တန်းတက်ပြီး ဒီပြည်မှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေတာ တစ်နှစ် ဆောက်တောင်ရှိနေပြီလေ”

“ဪ ... မြစန်းကြည်က ပြည်မှာ ဆရာမဖြစ်နေတာကိုး”

“ဒါနဲ့ ဆရာကကော ပြည်ကို အလည်သက်သက်ပဲလား”

“မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဆရာက ပြည်အကွဉ်းထောင်ကို ဟာဝန် ခြံလှိုင်းလာတာလေ။ တစ်လတောင်မပြည့်တတ်သေးဘူး မြစန်းကြည်”

“ဟာ ... တကယ်ပြောတာလား ဆရာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အမယ်လေး ... ဒီမနက် ဆရာနဲ့တွေ့ရတာ သိကြားမင်းနဲ့တွေ့ ဆင်လိုပါပဲရှင်”

“ဟ ... ဘယ်လိုကြောင့်လည်း မြစန်းကြည်ရဲ့။ ကြားရတာ ဆန်းပါလား။ ရှင်းစမ်းပါဦးကွယ်”

“ပြောပါ့မယ် ဆရာ။ ပြောပါ့မယ်”

မြစန်းကြည်က ကလေးငယ်တစ်ယောက်နယ် ဝမ်းသာအားရ ခြံရင်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်စောင့်နေသော အမျိုးသမီးဘက်သို့ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အမျိုးသမီး ကျွန်ုပ်တို့အနီး အသာအယာ လျှောက်လာသည်။

သူမသည် အသာညီညီ။ အရပ်မြင့်မြင့်ဖြင့် အတော်ကြည့်
 ကောင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးပါပေ။ အသက်အား
 ဖြင့် ၃၀ နှစ်အောက် မငယ်နိုင်သော်လည်း သူမ၏အဖုအရာမှာ ဖွဲ့
 ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မခိုတရီနိုင်လှ၏။ အမျိုးကြီးတစ်ယောက်ပါလေလား။
 “ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ကျွန်မအစ်မပဲဆိုပါလော့
 ရန်ကုန်ကလေး ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ မြစ်နားကြည့် ပြောပြဖူးလို့ ဆရာ
 နာမည်ကို ကြားဖူးပြီးသားပါ။ အခုလိုအချိန်မှာ လူချင်းတွေ့လိုက်
 တော့ ကျွန်မတော့ အားတက်ပြီး အရမ်းဝမ်းသာသွားမိတယ် ဆရာ
 ဤနံနက်ခင်းတွင် ကြားလိုက်ရသော စကားများက ကျွန်
 အဖို့ အဆန်းချည်းဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်ကလည်း သိကြားမင်း
 တွေ့ရသလိုတဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အားတက်ပြီး အရမ်း
 ဝမ်းသာသွားပါသတဲ့။ ဤအမျိုးသမီးနှစ်ဦး စောစောစီးစီး ဤအ
 ထောင့်သို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်နေကြပါလေသနည်း။

“ဆရာ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ဟောဟိုကတန်ဆောင်းထဲ
 တိုင်ရင်း ရှင်းပြပါရစေဆရာ”

“ရပါတယ် မြစ်နားကြည့်ရဲ့”

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး မလှမ်းမကမ်းရှိ တန်ဆောင်းဆီသို့ လျှောက်
 လာကြ၏။ လေအဝှေ့ဝယ် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကြားနေရသော ဆရာ
 လည်းသံများမှတစ်ပါး ရင်ပြင်တော်ပေါ်ဝယ် အေးချမ်းငြိမ်သက်ရာ
 ဘိ။ တန်ဆောင်းအတွင်းနံရံများတွင် မြတ်စွာဘုရားဖွားမြင်သည်မှ ပါနီ
 နိဗ္ဗာန်ပြုသည်အထိ ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားများကို လက်ရာပြေ

တော့ရသည်မှာ ဗုဒ္ဓ၏ အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တတည်းဟူသော လက္ခဏာ
 ဆရာသုံးပါးကို ဆင်ခြင်သံဝေဂရဖွယ်ဖြစ်၏။

“ကဲ ... ဆရာ ... အချိန်ရွှေ့တာတဲ့ အနေနဲ့လိုရင်းပဲ ပြောပါ
 ...”

တန်ဆောင်းအတွင်း နေရာယူပြီးကြချိန်တွင် မြစ်နားကြည့်က
 ဆေးအေးတည်ငြိမ်စွာ စ.ပြောသည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ ...။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိတယ်။
 အညစ်က ကိုလေးအောင်တဲ့။ ဒီကအစ်မရဲ့ မောင်အရင်းပါပဲ။ သူတို့က
 မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းနေကြတာ။ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးဆရာ။
 ဒါပဲ ပြီးခဲ့တဲ့ ဒီဝေဘာလ (၁၆) ရက်နေ့ နေ့ခင်း (၃)နာရီလောက်မှာ
 ကျွန်မကျောင်းကို လှမ်းဖုန်းဆက်တယ်။

သူက သူ့အစ်မနဲ့ လူတစ်ယောက် နေ့လယ်(၁၂)နာရီ အပြန်
 ဆေးနဲ့ ပြည်ကိုလာနေကြပြီတဲ့။ ကျွန်မက ရထားဆိုက်ချိန် သူတ
 သွားစောင့်ပြီး သူတို့နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး သူတို့တည်းခို
 အိပ်ခန်းကို သေချာမှတ်ထားပေးပါတဲ့။ သူညီတွင်းချင်း ကားနဲ့
 ဆက်လာခဲ့မယ်လို့ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။

ကျွန်မလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း နားမလည်ပေမဲ့ သူမှာတဲ့
 အတိုင်း ဘူတာမှာ သွားစောင့်နေလိုက်တယ်။ အစ်မကို အရင်ကတည်း
 သိဖူးထားတော့ ရထားဆိုက်တာနဲ့ တန်းတွေ့တာပါပဲ။ သူ့ဘေးမှာ
 ကျွန်မတစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ အသာညီညီပါ။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း
 မောင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလာတယ်။

သူတို့ မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှားတာမြင်တော့ ကျွန်မလည်း
 မြင်းလှည်းစင်းလုံးငှားပြီး နောက်ကလိုက်ရတယ်။ မြို့လယ်လမ်းမ

တော်က အိမ်တစ်လုံးရှေ့ရောက်တော့ မြင်းလှည်းရပ်ပြီး သူတို့အထုပ် အပိုးတွေချပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြတယ်။ ကျွန်မ အိမ်နံပါတ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာမှတ်သားပြီး ကျွန်မနေတဲ့မြို့သစ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီလောက်မှာ ကိုလေးအောင် ကျွန်မကျောင်းကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အမောတကောနဲ့ အရင်လိုနေတဲ့ပုံပေါ်နေတာနဲ့ ကျွန်မလည်း အကျိုးအကြောင်း မေးမနေတော့ဘဲ လမ်းပတ်က အိမ်လိပ်စာကို ပေးလိုက်တယ်။

သူက ညနေကျမှ အိမ်လာပြီး ရှင်းပြတော့မယ်ဆိုပြီး ကမ်းကတန်း ထွက်သွားတယ်။ ညနေ (၆)နာရီခွဲပြီးတဲ့အထိ ကိုလေးအောင် ပေါ်မလာတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ အခြေအနေကို သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာတယ်။ ဒါနဲ့ မြင်းလှည်းတစ်စီးနဲ့ လမ်းပတ်က အိမ်ကို လိုက်သွားမိတယ်ဆရာ”

“အင်း ... ဆက်ပါဦး”

“လမ်းပတ်ကအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မ တော်တော်အုံကြဲမိသွားတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာရော အိမ်ထဲမှာရော လူတွေတစ်ရပ်ရပ်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆရာ။ ခဲကားတစ်စီးလည်း တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်တာလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်တော့ အိမ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်သေလို့တဲ့။ လူသတ်မှုနဲ့တူတယ်တဲ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခဲကမ်းသွားပြီးလို့ ပြောကြတယ်။

ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်သွားတယ်။ ဘယ်သူ့အသတ်ခံရတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေ အဖမ်းခံရတာလဲ၊ အရမ်းသိချင်လာတယ်။ အဲဒီတုန်း ဆေးရုံကားတစ်စီးဆိုက်လာပြီး အိမ်ထဲကလူသေအလောင်းကို ကပ်ပေါ်တင်ပြီး ထုတ်လာတယ်။ ကျွန်မသိချင်စရာနဲ့ လူကြားထဲအတစ်

နဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မနေ့ညက အစ်မနဲ့ရထားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒါဆိုရင် အဖမ်းခံရတာ ကိုလေးအောင်နဲ့ အစ်မအဖြစ်နေမလားလို့ တွက်ပြီး ခဲစခန်းကို ချက်ချင်းလိုက်သွားမိတယ်။

“ဟိုရောက်တော့ ကိုလေးအောင်ကို အချုပ်ထဲသွင်းလိုက်ပြီး အူခွင့်မရတော့ဘူး။ အစ်မကိုတော့ စခန်းမှူးရုံးမှာတွေ့ရတယ်။ ကျွန်မ အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်တော့ စခန်းမှူးက ကိုလေးအောင်ကို ချုပ်နှောင်မှုနဲ့ ဖမ်းထားလိုက်ရပြီတဲ့။

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကိုတော့ ကျွန်မအိမ်မှာ တာဝန်ယူလက်ခံထားမယ်ဆိုရင် စစ်ချက်ယူပြီးရင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်တဲ့။ ကျွန်မက အာဇာနည်တာဝန်ယူဖို့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တော့ မကြာခင် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အိမ်ရောက်တော့မှ အကြောင်းစုံမေးပြန်ကြည့်တော့-

“မြစန်းကြည်က စကားစပြတ်လိုက်ကာ သူမဘေးတွင်ထိုင်နေတာ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်အား စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီအပိုင်းကိုတော့ အစ်မကပိုသိတော့ ကိုယ်တိုင်ရှင်းပြပေးရဦးကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က အသာအယာ ခေါင်းညှပ်ပြရင်းက သက်တမ်းရှည်တစ်လုံးကို မသိမသာ မှုဉ်း၍လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးမှ ကျွန်မသော့ဖျက်တောင်များကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ကျွန်ုပ်အား မော့ကြည့်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းများမှာ အရောင်မှေးမှိန်ပျော့တော့ကာ အားမရှိတော့တော့ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုရပ် လတ်တလော ခံစားနေရနေမိပေသည်။ သူမက မျက်လုံးအကြည့်ကို ရင်ပြင်တော်ဆီရွေ့လိုက် အသံတိုးတိုးဖြင့် စပြောသည်။

“ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်မတို့ဘဝတွေ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရတယ်။ အစ်မကြီးတော့ အမိအရာဆိုသလို မောင်လေးကို ကြီးပြင်းအောင် ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတယ်။ မောင်လေးချစ် ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ပေးရင်း ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူးလို့တောင် ထင်ခဲ့မိတယ်။

ဝေဝေခွဲခွဲမေမေရှိစဉ်က အတော်လေးစီးပွားဖြစ်ခဲ့တော့ ကျွန်မကို စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားအပြည့်အစုံ ဆင်ပေးထားတယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်အတွက် နောင်ရေးမယူရအောင်ဆိုပြီး ဘဝမှာ တစ်ယောက်ဆယ်သိန်းစီ ထည့်ပေးထားတယ်လေ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့မောင်နှမ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ဖြစ်လာတော့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာ”

“ဪ... ”

“ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ရုံးမှာ အချိန်ပိုဆင်းရလို့ မိုးချုပ်နဲ့ ပြန်လာရတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်မတို့လမ်းထိပ်မှာ ရောက်တော့ အမှောင်အရိပ်ထဲက လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး ကျွန်မလက်ဆွဲအိတ်ကို အတင်းလှပြေးတယ်။

ကျွန်မက လာကြပါဦးလို့အော်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလျှောက်လာတဲ့လူက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး စောစောကလူနောက်က ပြေးလိုက်သွားတယ်။ ဟိုလူကိုမိလို့ နောက်ကနေ ထုခွဲထိုးလိုက်တော့ ဟိုလူ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတယ်။ သူက လဲကျနေတဲ့လက်ထဲက ကျွန်မလက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်လှည့်ယူလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အရပ်ထဲကလူတွေ ထွက်လာလို့ ဟိုလူ လဲကျနေရာကထပြေး တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားတော့တယ်။ သူက ကျွန်မ

ထက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်လာပေးတယ်။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာလေ သူ့ကို။ သူ့နာမည်က ကိုထွန်းနိုင်တဲ့ ကျွန်မတို့လမ်းထဲပြောင်းလာတာ တစ်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်။ သူ့ညီတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေကြတယ်။ အလုပ်တော့ ကန်တရိုက်တာဆိုပါတော့။

တိုတိုပြောရရင် ဆရာရယ် ခင်မင်ရင်းနှီးရာက အစပြုပြီး သူ့နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတယ်။ နောက်ဆုံး လက်ထပ်ကြည့်အထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ပြဿနာကပေါ်လာတယ်။ ကျွန်မမောင်လေး မောင်လေးအောင်ပေါ့။

သူက ကျွန်မလက်ထပ်မှာကို သဘောမကျဘူး။ ကန့်ကွက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ကျွန်မကို တစ်သက် လုံးအပျိုးကြီးပဲ လုပ်စေချင်တာလေ။ အိမ်ထောင်မပြုစေချင်ဘူး။ ဒီအကြောင်း သိတဲ့နေ့ကစပြီး မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ဆန္ဒပြနေတော့တာပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ မောင်လေးအောင်က ပြောတယ်။ အစ်မလူတို့ထွန်းနိုင်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က လူကောင်းတွေမဟုတ်ဘူး။ ညီအစ်ကိုလည်း လုံးဝမတော်ကြဘူး။

ပြီးတော့ လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ ထောင်ထွက်တွေနဲ့ အလုပ်ကလည်း ဘာကန်ထရိုက်မှမဟုတ်ဘူး။ သက်သက် လူအထင်ကြီးအောင် လိမ်ညှာပြီး သတင်းလွှင့်ထားကြတာ။ ဒါတွေ သူအားလုံး ခုံစမ်းပြီးပြီဆိုပြီး ကျွန်မ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့လက်ထပ်မှာကို အကြီးအကူယ် ကန့်ကွက်တော့တာပဲ ဆရာ”

“အင်း... ”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်မ မောင်လေးအောင်ရဲ့ စကား
တွေကို လက်သင့်မခံခဲ့ဘူး။ ယုံလည်းမယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မအိပ်တောင်
ပြုသွားမှာစိုးလို့ တမင်လုပ်ကြံပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပြောနေတာလို့
ယူဆခဲ့မိတယ်။ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်မ ကိုထွန်းနိုင်ကို အကဲခတ်
ကြည့်ရသလောက် ရိုးရိုးသားသား မွန်မွန်ရည်ရည်ပါ။ ကျွန်မအပေါ်
မှာလည်း အနှံ့တာခံပြီး သံယောဇဉ်အတော်ကြီးပုံရတယ်ရှင်။

ပြီးတော့ ကိုထွန်းနိုင် တာဝန်ယူဆောက်လုပ်နေတဲ့ တိုက်ထွေ
ကိုလည်း ကျွန်မရောက်ဖူးပြီးသားလေး။ သူ့ညီမောင်ဝင်းဆွေရဲ့လည်း
တွေ့ဖူးတယ်။ သူလည်း လူအေးလူရိုးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ သူတို့နှစ်
ယောက် ညီအစ်ကိုဟုတ်တာမဟုတ်တာ ကျွန်မသိချင်တယ်လေး။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့ အဲဒီကိစ္စကိုမေးကြည့်တော့ သူက ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပါပဲ။ ဟုတ်တယ်တဲ့။ ရောင်းမှားဝယ်မှားဖြစ်လို့ ထောင်တစ်ခါကျ
ဖူးတယ်လို့ ဝန်ခံတယ်လေး။ သူဒီလို မကွယ်မဝက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
ဝန်ခံတာကို ကျွန်မ အရမ်းလေးစားမိတယ်ရှင်။ အဲ ... ဆရာကို
မေးပါရစေတော့၊ လူတစ်ယောက် ထောင်တစ်ခါကျဖူးရုံနဲ့ တစ်သက်
လုံး လူဆိုးကြီးလို့ သတ်မှတ်လိုက်ရတော့မလား ဆရာ”

ကျွန်ုပ်ကပြုံး၍ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘဝကို ဒီလိုပုံသေကားကျွတ်ထားလို့ ဘယ်ရမလဲရာ
ထောင်ကထွက်သွားတဲ့ သူဌေးကြီးတွေ ဘုရားဒကာကြီးတွေမှ အများ
ကြီးပါ”

“ဒါပဲပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ နောက်မဆုတ်
ဘူး။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းနိုင်က စိုးရိမ်လာ
တယ်။ လက်ထပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီကောင်လေးက တစ်စွတ်ထိုးလေး

တဲ့။ ကျွန်မက ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်
မိကိစ္စကိုသာ စီစဉ်ပါလို့ အားပေးမိတယ်။

သူက လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ငွေလိုတယ်။ အခုတစ်လော သူ့
အလုပ်အကိုင်တွေကလည်း အဆင်မပြေဘူးလို့ ညည်းတယ်။ ကျွန်မ
က ငွေအတွက်မပူနဲ့။ ကျွန်မမှာ စိန်တစ်ဆင်စာအပါအဝင် လက်ဝတ်
ဆက်စားနဲ့ ဘဏ်မှာလည်း ငွေဆယ်သိန်းရှိတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က
ဆင်းခါတယ်။ ဒီလောက်နဲ့တော့ ရန်ကုန်မှာ တိုးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
ဆင်ခတော့ရှိတယ်။ သူ့ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရှိတဲ့ ပြည်မြို့မှာ အခြေချ
ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်မယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်လို့ ပြော
တယ်။

ဆရာရယ် ... ခုနေပြန်တွေးကြည့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အဲဒါလို့မဆုံးဘူး။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကိုထွန်းနိုင်
ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိတယ်။ ရုံးမှာ ခွင့်ရက်ရှည်တင် ဘဏ်ကငွေ
ဆယ်သိန်းကိုထုတ်ပြီး စိန်တစ်ဆင်စာ လက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့အတူ
ကိုထွန်းနိုင်ခေါ်ရာ ပြည်မြို့ကို လိုက်လာခဲ့မိတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ (၁၆) ရက်နေ့ နေ့လယ် (၁) နာရီ ပြည်အမြန်ရထား
နဲ့ မောင်လေးအောင် စိတ်ပူမှာစိုးလို့ အကျိုးအကြောင်း စာတစ်
ဆောင်တော့ ရေးပေးခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကိုတော့ သူ့ညီကိုဝင်း
အေး လိုက်ပို့ပေးခဲ့တယ်။

ပြည်ဘူတာမှာ ရထားဆိုက်တော့ အတော်မိုးချုပ်နေပြီ။ လမ်း
အတော်အိမ်ကိုရောက်တော့ သူ့ညီကိုကျော်ဦးနဲ့ ဇနီးမောင်လှတို့ကို အဆင်
ဆင့်တွေ့ရတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ။
ကိုထွန်းနိုင်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတော့လည်း ကိုကျော်ဦးတို့က

လိုလိုလားလားနဲ့ လိုအပ်တာကူညီကြပါတယ်။ တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုကြတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပေါက်ခေါင်းမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေထဲမှာ လို့ မနက်ဖြန်မနက်စောစော ထွက်ရမယ်။ ညနေမိုးချုပ်လောက်မှ ဖြိုရောက်ကြမယ်လို့ပြောတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က ပေါက်ခေါင်းကို ဘာနဲ့သွားကြမှာလဲလို့မေးတော့ ကိုကျော်ဦးက ကားနဲ့သွားမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လည်းမေးတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က ဒါဆိုအတော်ပဲ။ မင်းမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ငါခဏသုံးမယ်လို့ပြောတယ်။ ကိုကျော်ဦးက ခေါင်းညှိတ်တယ်။ ရပါတယ် ... သုံးပါပေါ့။

အဲဒီညက ခရီးပန်းလားလို့လားမသိဘူး။ ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်းထိတာနဲ့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မိုးစင်စင်လင်းမှတ်တစ်နေ့နီးတော့တယ်။ ကျွန်မနီးတော့ ကိုကျော်ဦးတို့လင်မယား မှီတော့ဘူး။ ပေါက်ခေါင်း ထွက်သွားကြပြီပေါ့။

ကိုထွန်းနိုင်ကတော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စက်စမ်းနေတယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာသစ်ရင်း ရေချိုးလိုက်တယ်။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နံနက်စောစော စားကြတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုထွန်းနိုင်က သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ဖွင့်ပြတယ်။ အထဲမှာ ငါးရာတန်ငွေစက္ကူ ဆယ်ထုပ်ထွဲရတယ်။ ငါးသိန်းတိတိတယ်တဲ့။

ကျွန်မကလည်း ဘဏ်ကထုတ်လာတဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကို ခရီးဆောင်အိတ် ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က ရတနာတွေထဲက အချို့တစ်ဝက်ထုခဲ့ပြီး ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်ပြီး လုပ်ငန်းအခြေချချင်စေလို့ပြောတယ်။ ကျွန်မပါလာတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့

ဆစ်ဆင်စာကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါတွေက ကျွန်မမိဘ လက်ငုတ်အဖွဲ့တွေဖြစ်ပေမဲ့ အခြေအနေအရ ထုခဲ့မှဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ ခဏအတော့ ကိုထွန်းနိုင် ဆိုင်ကယ်နဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်။

အတော်လေးကြာတော့ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လူတစ်ယောက် ဆင်ပြီး ပြန်လာတယ်။ ရတနာပွဲစား ကိုမောင်မောင်တဲ့ရှင်။ သူက စိန်ဆစ်ဆင်စာနဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုကြည့်ပြီး အနည်းဆုံး သိန်းသုံးဆယ် နှုတ်လောက်ရှိမယ်။ စိန်တစ်ဆင်စာတင် ဆယ်သိန်းကျော်တယ်တဲ့။ သူ့အဖေ ဒီလောက်ငွေမရှိဘူး။ တကယ်ဝယ်နိုင်တဲ့သူ ရှာပေးမယ်ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတယ်။

မနက် (၁) နာရီလောက် ကျွန်မတို့ နေလယ်စာထွက်စားကြတယ်။ ညနေလောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားအဖြူရောင်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဆောက်လာတယ်။ ရတနာပွဲစား ကိုဘအေးတဲ့။ မနက်ပိုင်ကလာတဲ့ မှီမောင်မောင်က လွှတ်လွှိုက်တာတဲ့။

ကိုဘအေးက စိန်တစ်ဆင်စာကို ၅ သိန်း၊ ကျန်တဲ့ရတနာတွေကို သိန်း ၂၀၊ အားလုံး ၂၅ သိန်းပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က အနည်းဆုံးသိန်း ၃၀ ရမှ ရောင်းနိုင်မယ်လို့ဆိုတယ်။ ကိုဘအေးက ခေါင်းခါပြီးပြန်သွားတယ်။ အလုပ်မဖြစ်ကြဘူး။ ကိုထွန်းနိုင် နောက်ဆစ်ခေါက် အပြင်ထွက်ထွက်တော့ ပစ္စည်းတွေစိတ်မချလို့ဆိုပြီး အပြင်အနေ သော့ပိတ်သွားတယ်။

ညနေစောင်းလောက်ရောက်တော့ ကိုထွန်းနိုင်က ပြန်လာပြီး မြို့တစ်ပတ် လျှောက်ကြည့်ရအောင်ပြောတာနဲ့ ကျွန်မ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ပထမ ဒီရွှေဆံ

တော်ဘုရား တက်ဖူးကြတယ်။ ဘုရားဖူးပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်လျှောက်စီးရင်း လေယာဉ်ကွင်းနားဆီ ရောက်သွားကြတယ်။

လေယာဉ်ကွင်းကို ပတ်မောင်းလိုက်တော့ ပြည်-ပေါက်အိမ်လမ်းပေါ် ရောက်သွားတယ်။ လမ်းဘေးက မြို့ရိုးဖျက်လိုဟာချွေးတစ်ခုနားရောက်တော့ ကိုထွန်းနိုင်က ဆိုင်ကယ်ကို အသာထိုးရပ်ပြီး ဆင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း အညောင်းဆန်ချင်တာနဲ့ လိုက်ဆင်းမိတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'ဒါ သရေခေတ္တနဲ့ မြို့ဟောင်းတံခါးပဲ' လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မက မြို့ရိုးဟောင်းပေါ်ကနေ တွေ့ကို အနီးကပ်ဖတ်ကြည့်တော့ 'မြောက်ဘက်နဂါးတွန့်တံခါး' ဆို ကမည်းထိုးထားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကိုထွန်းနိုင်က မြို့ရိုးဟောင်းကပူပေါ် လှမ်းတက်သွားတယ်။ ကျွန်မက အောက်ကပဲ ရပ်ကြည့်မိတယ်။ အပေါ်မတက်ချင်တော့ဘူး။ အချိန်က ညနေ ၆ နာရီနားကပ်နေတော့ တဖြည်းဖြည်း မှောင်စ၊ ဝှိုးနေပြီလေ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်းတစ်ခုလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ လူသူမတွေ့ရဘူး။ ကျွန်မကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ချမ်းလာမိတယ်။ အိမ်ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။

ကျွန်မက ကိုထွန်းနိုင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြန်ရအောင် မှောင်နေပြီလို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကိုထွန်းနိုင်က အောက်ပြန်ဆင်းဖို့ အလှည့်လိုက်မှာ သူ့နောက်ကလူတစ်ယောက် ဗြူးခနဲပေါ်လာတယ်။ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားပြီး ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားတယ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံး လက်အိတ်အဖြူရောင်စွပ်ထားပြီး ညာဘက်လက်မှာ မျှင်းလုံးလိုတုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ထားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

ကျွန်မက လန့်ဖျပ်သွားပြီး 'ကိုထွန်းနိုင် .. နောက်မှာ နောက်မှာ' လို့ လှမ်းအော်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မအော်သံ မဆုံးခင်မှာပဲ ဟိုလူက ကိုထွန်းနိုင်ခေါင်းကို မျှင်းလုံးတုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်တာ ဖောက်ခနဲ ကြားလိုက်ရတယ်ရှင်။

ကိုထွန်းနိုင်က သူ့ခေါင်းကိုကိုင်ရင်း မြို့ရိုးပေါ်မှာ ခွေလဲကျသွားတယ်။ ဟိုလူက အပေါ်ကစီးပြီး သူ့ခေါင်းနဲ့ မျက်နှာတွေပေါ် အဖောက်ဖောက်နဲ့ တအားဆင့်ပြီး ဆက်ရိုက်တယ်။ ကိုထွန်းနိုင်ဆီက နာလွန်းလို့ အားအီးနဲ့အော်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်လန့်ပြီး ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားတဲ့ လမ်းမပေါ် တက်ပြေးလာမိတယ်။ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူ ကိုထွန်းနိုင်ကို ဆက်တိုက်ရိုက် နေတုန်းပဲရှင်။

ကျွန်မစိတ်ထင် ဟိုလူရိုက်နေတာ ၁၃-၁၄ မျက်လောက် ဘောင်ရှိလောက်ပြီး ကျွန်မ ကားလမ်းမပေါ်ရောက်တော့ အတော်လေး မှောင်လာပြီး မြို့ရိုးပေါ်လှမ်းကြည့်တော့ ကိုထွန်းနိုင်က မလှုပ်တော့ဘူး။

ဟိုလူက မြို့ရိုးပေါ်ကနေ လွှားခနဲခုန်ချပြီး ကျွန်မဆီကို ပြေးလာတယ်။ ကျွန်မ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး တားလမ်းအတိုင်း လေယာဉ်ကွင်းဘက် ပြန်ပြေးလာမိတယ်။ ပြေးရင်းနဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ ဟိုလူ နောက်က တုတ်မြှောက်ပြီးလိုက်လာတာ တွေ့ရတယ်။

ကျွန်မလည်း ရှိသမျှအားတွေဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြေးလာခဲ့တာ လမ်းဆုံရောက်တော့ အတော်ကိုမောနေပြီ။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ဟိုလူတို့ မတွေ့ရတော့ဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အကြောက်မပြေသေးဘူး။

လမ်းမီးပူနံ့ဝါးဝါးကို အားကိုးပြီး ခြံ့တွင်းဘက်ကို ဆက်ပြော
လာခဲ့တယ်။ အတော်လေးကြာမှ အမောပြေရင်း လမ်းလျှောက်လာ
တယ်။ ခဏကြာတော့ မြင်းလှည်းတစ်စီးတွေ့တာနဲ့ အကူအညီတောင်း
ပြီး ခဲစခန်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ခဲစခန်းရောက်လို့ ကျွန်မဖြစ်ခဲ့ခြင်းခဲ့တာတွေ ပြောပြတော့
စခန်းမှူးက ချစ်ချင်း ကားနှစ်စီးစီစဉ်ပြီး ကျွန်မကိုယ် ခေါ်သွားတယ်။
ဟိုရောက်တော့ ကျွန်မက ကိုထွန်းနိုင်အရိုက်ခံရတဲ့ ခြံ့ရိုးဟောင်းပေါ်
ကိုပြတယ်။ ခဲတွေ လက်နဲ့ဝက်မီးတဝင်းတင်းနဲ့ အပေါ်တက်ရှာကြ
တယ်။ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ကိုထွန်းနိုင်ကို ခြံ့ရိုးပေါ်မှာ မတွေ့ရ
ဘူး။ ဟိုလူကိုလည်း မမြင်ရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကားလမ်းနဲ့ဘေးမှာ
ရပ်ထားခဲ့တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုပါ မတွေ့ရတော့ဘူးဆရာ။

စခန်းမှူးက အချင်းဖြစ်တာ ဒီနေရာမှဟုတ်ရဲ့လားတဲ့ ဝေ
တယ်။ ကျွန်မက ဒီနေရာမှ ဒီနေရာအစစ်ပဲ။ ဟောဟိုက ခြံ့ရိုးပေါ်
မှာ ကိုထွန်းနိုင်အရိုက်ခံရတာပါလို့ ရှင်းပြတော့ စခန်းမှူးက ကျွန်မကို
လက်နဲ့ဝက်မီး ရောင်ပြန်အောက်မှာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်တယ်။

သူဒီလိုကြည့်တော့ ကျွန်မကျောချမ်းပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်း
တောင် ထမိတ်လှင့်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စခန်းမှူးကြည့်ပုံက ကျွန်မ
ကို ဥစ္စာစောင့်လား နာနာဘာလားဆိုတဲ့ သံသယမျက်လုံးမျိုးတွေ
ဖြစ်နေတာကိုး။

“နောက်တော့ ကျွန်မကို ခဲစခန်းပြန်ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်
တော့ တစ်ခါ မသင်္ကာတဲ့မယုံကြည်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ တစ်ယောက်
တစ်ခွန်း ဝိုင်းစစ်ဆေးကြပြန်တယ်။ အဲဒီတုန်း စားပွဲပေါ်က တယ်လီ

နဲ့ပြည်လာလို့ စခန်းမှူးက ကောက်ကိုင်တယ်။ တယ်လီဖုန်းဆက်နေ
တဲ့ သူ့အမူအရာတွေ ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြစ်လာတယ်။

တယ်လီဖုန်းပြောနေရင်းက ကျွန်မတည်းနေတဲ့ လမ်းမတော်
အိမ်နံပါတ်ကိုမေးလို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ စခန်းမှူးက တယ်လီဖုန်း
နံပါတ်တင်ပြီး နေရာက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခဲကား
ခေါင်းနဲ့ ကျွန်မကိုယ် တင်ခေါ်ပြီး ပူးခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။

“ကျွန်မက သူ ဘယ်ကိုများသွားနေတာပါလိမ့်လို့ တွေးလို့
မသေသင်မှာပဲ လမ်းမတော်က ကျွန်မတည်းနေတဲ့အိမ်ရှေ့မှာ ကားတွေ
နဲ့ ဆိုးရပ်လိုက်တော့တယ်။ အိမ်ထဲလှမ်းကြည့်တော့ လူတွေအများ
ပြင်းရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မှန်း ကျွန်မ
အားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ ဆရာ။

ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာ ကိုကျော်ဦးတို့ လင်မယားနဲ့အတူ
အောင်လေးအောင်ကိုယ် မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်
အညံ့နိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။ သူ့အမူအရာက ကျွန်မကို
အေးတော့ဝါးတော့ပလို မကျေမချမ်းနဲ့ရှင့်။ စခန်းမှူးက ကျွန်မကို အိမ်
ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဟက်လက်လဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးက သွေးလည်ပတ်မှုတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်
ဆိုင်းသွားသလား ထင်မိတယ်။ ကြမ်းပေါ်ပေါ်လဲနေတာ ကိုထွန်းနိုင်
ရယ်လေး။ သူ့ရင်ညွှန်ပေါ်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေပြီး ရင်
အောက်တစ်ပြင်လုံး သွေးတွေရွှံ့နှစ်လို့ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား မသိတော့
ဘူးဆရာ”

“ကျွန်မက သတိလက်လွတ် ပြေးမက်မယ်လုပ်တော့ စခန်း များ က လှမ်းဆွဲထားတယ်။ မထိရဘူး။ သူဘယ်သူလဲသိလားလို့ တေး တယ်။ ကျွန်မက ကိုထွန်းနိုင်ပါလို့ပြောတော့ စခန်းမှူးက ဒါဖြင့် စောစော ကပြိုင်ရိုးပေါ်မှာ အရိုက်ခံရတာကကော ဘယ်သူလဲလို့ ထပ်မေးတယ်။ ကျွန်မက အဲဒါလည်း သူပါပဲလို့ပြောလိုက်တော့ စခန်းမှူးက ကိုထွန်း နိုင်ရဲ့ခေါင်းရင်း ဘက်လျှောက်သွားတယ်။

ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ခေါင်းခွဲမျက်နှာတွေကို အနီးကပ်ပြီး သေချာကိုင်တွယ် စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ ဝဏနေအေး စခန်းမှူးက ခေါင်းခါပြပြီး ဒီလူ့ခေါင်းခွဲ မျက်နှာတွေမှာ အရိုက်ခံထား ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေ လုံးဝမတွေ့ရဘူးလို့ပြောတယ်။ ဒါ တော်တော်အုံ့ခြံ စရာပဲဆရာ။ ကိုထွန်းနိုင်အရိုက်ခံရတာကို ကျွန်မမျက်စိနဲ့ သေချာ တပ်အပ် မြင်ခဲ့တဲ့ဟာပဲ။ ဘာကြောင့် ဒဏ်ရာတွေမရှိရတာလဲ။ ကျွန်မ ဖြင့် ဘာမှကို နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်။

“ကျွန်မသတိရတာနဲ့ ခုတင်ပေါ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဇေ ဆယ်သိန်းပါတဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုရော၊ ရတနာတွေထည့်ထားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကိုပါ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ် ကြီးကိုတော့ ခုတင်ဘေးမှာတွေ့ရတယ်။ စခန်းမှူးက အိတ်ကိုဆွဲဖို့ လိုက်တော့ ငါးရာတန်ငွေစက္ကူထုပ်တွေ တွေ့ရတယ်။

စခန်းမှူးက ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ယူပြီး ဖဲကုလားဖန်ထိုးသလို လုပ်လိုက်တော့ ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။ ငါးရာတန်တွေထဲ အပေါ်တစ်ရွက် အောက်တစ်ရွက်စီပဲပါပြီး အတွင်းဘက်မှာ အားထိုး အရွယ်တူ စက္ကူဖြူသက်သက်တွေ ဖြစ်နေတာကိုးဆရာရဲ့။

ကျန်တဲ့ ငွေစက္ကူတွေ စစ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အားထိုး

အတိုင်းပဲ။ ကျွန်မရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာတယ်။ ခေါင်းထဲ မူး ဆက်နောက်ဖြစ်လာတယ်။ ဦးခနောက်တွေပူထူပြီး ရူးချင်သလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်မ ဘာဆိုဘာမှကို နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ။

“ညှော်ခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ မောင်လေးအောင်ကို ကျွန်မ တွေ့ရတော့ဘူး။ ဆဲဒီခနောက်ပိုင်းတော့ မြစန်းကြည်ပြောပြတဲ့အတိုင်း ပဲ။ စခန်းမှူးက ကျွန်မကို စစ်ချက်ယူပြီး မြစန်းကြည်နဲ့ ပြန်ထည့် သလိုက်တယ်။ မောင်လေးအောင်ကိုတော့ လူသတ်မှုနဲ့ အရေးယူ ထားတယ်တဲ့။ ကျွန်မသိရသလောက် ဒါပါပဲဆရာ”

ကျွန်မက မြစန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့၏ မျက်လုံး မှာတို့ အကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့ ဆိုသည်။ ဤအမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့၏ ပြောပြချက်များကို ဆက်စပ်ကြည့် ခြင်းကသာအခါ အလွန်ဆန်းကြယ်သော စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စစ်နေရသလို ခံစားမိသည်။ ဖြစ်ရပ်မှန်များသည် တစ်ခါတစ်ရံဝယ် အကုန်ယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တတ်သည်ဆိုသော်လည်း ယခုဖြစ်ရပ်တွင် အကုန်ယဉ်ထက်ကင်းပုံနေသော အချက်များတွေ့ရ၏။

အချိန်တစ်နာရီမျှခံသာ ကာလအတွင်း လူတစ်ဦးတည်း အကြိမ်တိုင်တိုင် အသတ်ခံနေရသည်။ အသတ်ခံရသော နေရာချင်း အညှင်းမတူ၊ လူသတ်လက်နက်များကလည်း တခြားစီဖြစ်နေသည်။ အထူးစဉ်းစားရခက်သောအချက်မှာ ပထမအကြိမ် တုတ်နှင့်အရိုက်ခံ သော ဒဏ်ရာများ လုံးဝပေါ်လွင်မှုမရှိခြင်းပင်။

ကျွန်မက ဒေါ်ခင်လေးမြင့်အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“ကိုထွန်းနိုင် ပြီးမှဟောင်းပေါ်မှာ အရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ

အမှန်ပဲလားဗျ”

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က သက်ပြင်းတစ်လုံး ဖူးခနဲ မှတ်ထုတ်လိုက်ကာ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီမေခွန်းကို ရဲစခန်းမှာလည်း ဝေဝေဝေ အပေးခံနေရတဲ့ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် ပြေခဲပြေးပါပြီ။ ကျွန်မကိုယ့်ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဆရာကို တစ်ခုမကျန် အမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့တာပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုထွန်းနိုင်ကို ရိုက်တဲ့လူကိုကော ဒေါ်ခင်လေးမြင့် မှတ်မိလိုက်သေးလား”

“မမှတ်မိဘူးဆရာ။ သူတို့က မြို့ရိုးပေါ်မှာဆိုတော့ ကျွန်မက အောက်ကနေ မော့ကြည့်ရတာ။ မှောင်စလည်း ပျိုးနေပြီလေး ပြီးတော့ အဲဒီလူက ဦးထုပ်ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတော့ ရုပ်ကိုခပ်ခါခါ မလွယ်ဘူးရှင့်”

သူမ၏ ပြောဆိုဟန်မှရာနှင့် လေယူလေသိမ်းတို့အရ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်သည် ကျွန်ုပ်အားအမှန်အတိုင်း ပြောပြနေသည်ဟု ယုံကြည်လာမိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဆင်ခြင်တုံ့အသိတရားကမူ ထိုအချက်များကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်နေလျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်က နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်စဉ် မြစ်နားကြည်က -

“ကိုလေးအောင်ကို မနေ့ညနေက ရဲစခန်းကနေ ထောင်စိုက်ပို့လိုက်ပြီတဲ့ဆရာ။ ဒီနေ့မနက် သူ့အတွက် ယတြာလာချေရင်း ဆရာ့တော့ရတာပါ။ ကျွန်မ သူ့အဖမ်းခံခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘဲ ဘူးဆရာ။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ရင်သူ့ကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ချင်တယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ ...

“ရယ်တယ်ကွယ်။ ဆရာကားနဲ့သာ တစ်ခါသာတည်းလိုက်မိကြပါ ...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”
ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး မြောက်စောင်းတန်းလှေကားအတိုင်း ဆင်းလာကြသည်။ စောင်းတန်းအောက်ဘက် အဝင်ပုခံဝတွင် အလွန်မြင့်မားသော ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ဝဲဘက်ခြင်္သေ့ကြီး၏ ပါးစပ်ထဲတွင်မူ မည်သည့်သတ္တဝါမှန်း မသိရသော ဝါဖန်ဖန်အကောင်တစ်ကောင် ခဲထားလျက်တွေ့ရ၏။

“မြစ်နားကြည်ရေ ... ညာဘက်က ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ ဘာကောင်လဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က မော့ကြည့်ရင်းက မေးသည်။

“ဪ ... အဲဒါ သမင်လေဆရာ”

“အင်း ... ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်က ကျားနဲ့သမင်ကို တစ်ဖက်စီခဲထားကြတာဆိုတော့ အဲဒီပွယ်တော့ရှိလိမ့်မယ်ကွယ်။ မြစ်နားကြည်များ သိမလား”

“ဟိုလေ ... ကျောင်းကဆရာကြီး ပြောဖူးတာကတော့ အဘာမှာဘုရင်ဆိုတော့ ကျားကလည်း သမင်ကို ဒုက္ခပေးနိုင်အောင် သမင်ကိုလည်း ကျားစားဖြစ်ရအောင် ထိန်ချွပ်ထားတဲ့ သဘောတဲ့ ဆရာ”

သဘာဝကျ၍ လက်ခံနိုင်ဖွယ် အယူအဆတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ နှစ်သည်။ သားသမင်ကို ကျားဘုရင်၏အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးရန် နှစ်တော်၏အရှင်သခင် ကေသရာစာခြင်္သေ့မင်း၏ တာဝန်ပင်မဟုတ်သေး။

[၃]

□

အကျဉ်းထောင်များတွင် သာမန်အားဖြင့် ထောင်ဘူးဝတ်ခါး နှစ်ထပ်သာ ရှိတတ်သည်။ ပထမတံခါး၊ ဒုတိယတံခါးဟု ခေါ်သည်။ ပထမတံခါးကြီးသည် အလုံပိတ်ကျွန်းတံခါးဖြစ်နေလျှင် ဒုတိယတံခါးကြီးမှာ သံတိုင်တံခါး ဖြစ်နေတတ်၏။

အကယ်၍ ပထမတံခါးကြီးက သံတိုင်တံခါးဆိုပါက ဒုတိယတံခါးကြီးက အလုံပိတ်ကျွန်းတံခါး ဖြစ်နေတတ်သည်။ တစ်ထောင်နှင့် တစ်ထောင် မတူချေ။ နေရာဒေသ အကျဉ်းထောင်ပုံစံခြားနားသကဲ့သို့ ဘူးဝတ်ခါးကြီး အနေအထားကွဲပြားမှုရှိလေသည်။

ဤ ပြည်အကျဉ်းထောင် ဘူးဝတ်ခါးကြီးတွင်မူ အများနှင့် မတူသော ထူးခြားမှုရှိနေသည်။ ထောင်ဘူးဝတ်ခါး သုံးထပ်ဖြစ်နေခြင်း

သို့ပင်လည်း ပထမတံခါးမှာ ထောင်ဝင်းထဲသို့ဝင်ရန် သီးခြား ခေါင်းဆင်ထားသော သံတိုင်တံခါးငယ်သာဖြစ်နေသည်။ ထိုပထမ တံခါးငယ်မှဝင်၍ အတန်ငယ်လျှောက်ပါမှ ဘူးဝတ်ခါးသံတိုင် တံခါး ဖြစ်သို့ ရောက်မည်။ ယင်းမှတစ်ဆင့် တတိယ အလုံပိတ်ကျွန်းတံခါး ဖြစ်သို့ ဝင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။

အကျဉ်းထောင် အပြင်ဘက်လမ်းမပေါ်မှ ရပ်ကြည့်လျှင် ပထမ တံခါးငယ်မှတစ်ဆင့် ထောင်ဘူးဝတ်ခါးကြီးအတွင်း လှုပ်ရှားမှု မရှိဘဲ အတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ် ဘဝင်မကျလှ နှစ်နှစ်အယူအဆအရဆိုရင် ပထမသံတိုင်တံခါးငယ်ကိုသော်လည်း ထောင်၊ ဒုတိယသံတိုင်တံခါးကြီးကိုသော်လည်းကောင်း အလုံပိတ်ကျွန်း တံခါးအဖြစ် ပြောင်းလဲတပ်ဆင်သင့်ပေသည်။ သို့မှသာ အကျဉ်းထောင် အခြေအနေအတွက် ပို၍ စိတ်ချရမည်မဟုတ်လား။ ဤကိစ္စကို အလျဉ်း ဆင့်ပါက အထက်သို့ တင်ပြ၍ရှင်းပြမိန့် တောင်းရပေမည်။

ကျွန်ုပ်က မြစ်နန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့အား ရုံးခန်း တွင်း နေရာယူစေလိုက်ကာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအား မောင်လေးအောင် ခေါ်ခေါ်လာရန် မှာကြားလိုက်သည်။ မကြာခင် တတိယတံခါးကြီးမှ (BUCKET-DOOR) ခေါ် မလွယ်ပေါက်တံခါးလေး ဖွင့်သံကြားလိုက် သည့် နံခါးဆင်နားရွက်တံခါး ဖွင့်လာသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် သွယ်လျသော မျက်နှာထား မြင်၍ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်၏ရုပ်သွင်နှင့် တူလွန်းလှ၏။ နက်မှောင်၍ လှိုင်း ကလေးများသဖွယ် တွန့်ခွေနေသော ဆံပင်ပုံစံသည် မောင်လေးအောင် လူချောတစ်ဦးအသွင် ဖန်ဆင်းလျက်ရှိ၏။

မောင်လေးအောင်သည် ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင်

ဝင်ထိုင်ကာ မြစန်းကြည်အား ချစ်ရည်ရွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မြကြည့်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အစ်မဖြစ်သူအား စောင်းခုံကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းများကမူ ဟကျောခက်ထန်လှပါဘိ။

မြစန်းကြည်က ကျွန်ုပ်နှင့် အင်းစိန်ထောင်တွင် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပုံနှင့် ယနေ့မနက် ရွှေဆံတော်ဘုရားပေါ် ဖြန့်ဆုံခဲ့ရပုံများကို ဝမ်းလေးအောင်အား ရှင်းပြ၍ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့အမှုဖြစ်စေပုံအကြောင်းကို မေးစမ်းကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တော်ဘာမှ မသိဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်သမီးခွဲတာလည်း လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်စကားကို အစ်မနားမပေါ်လို့ ကျွန်တော်ရလို သက်သက်ပဲ့ လူသတ်တရားခံဘဝ ရောက်ရတာဗျာ”

ဒေါ်ခင်လေးမြင့်၏ ပါးပြင်တစ်လျှောက် မျက်ရည်များ နှိမ့်ပေါက်ပေါက် လိမ့်ဆင်းလာသည်။ မောင်လေးအောင်၏ နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ ဒေါသကြောင့် ပန်းနုအရောင်သန်းနေသည်။ အစ်မအပေါ်မကျောချက်ကို အတင်းအကြိတ်၍ မျှီသိပ်ထိန်းချုပ်ထားရဟန် တူပေသည်။

“ကဲပါလေ ... ခုမှ ဒါတွေပြန်ပြောနေလို့ ဘာမှအကျိုးမလားဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီစေပြီးခဲ့တဲ့ ဒီစင်ဘာ (၁၆) ရက်နေ့ကစပြီးတော့သာ ပြောပြပေးစေမောင်လေးအောင်။ အဖြစ်မှန်ကိုသိမှလည်း ဆရာ့အနေနဲ့အကောင်ဆုံး အကြံပေးနိုင်မှာလေကွယ်”

ကျွန်ုပ်က မောင်နှမနှစ်ယောက် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်သူကို အာရုံပြောင်းသည့်အနေနှင့် အမှုကိစ္စဘက် လမ်းကြောင်းပြောပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်။ အဲဒီနေ့က ဆိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်ခေါင်းကိုက်လာတာနဲ့ နူးက ခွင့်နေ့ဝက်ချည်း အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အစ်မပေးထားခဲ့တဲ့ စာကိုဖတ်ရလို့ အစ်မကိုထွန်းနိုင်ခဲ့ ပြည်မြို့ကို လိုက်သွားပြီဆိုတာ သိဆိုက်ရတယ်။

ချက်ချင်းပဲ ကိုထွန်းနိုင်အိမ်ကိုလိုက်သွားပြီး သူ့ညီဝင်းဆွေထံ သွားရှာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမတွေ့ရဘူး။ အိမ်ကလည်း သော့ပိတ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ ဘေးအိမ်ကိုမေးကြည့်တော့ ကိုထွန်းနိုင်ပြည်မြို့ ဆီးခွက်မှာမို့ ဘူတာလိုက်ပို့တဲ့အကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။

ကျွန်တော်လည်း တက္ကစီတစ်စီးနဲ့ ဘူတာကြီးကို အမြန်ဆိုက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မမိတော့ဘူး။ ပြည်အမြန်ရထားက နေ့လယ် ၁၂ နာရီတိတိမှာ ထွက်သွားပြီး ဝင်းဆွေကို တွေ့လို့တွေ့ငြား ဘူတာမှာ ရှာကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်သွားတော့လည်း ဝင်းဆွေပြန်မရောက်သေးဘူး။

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီးစောင့်တာ ညနေ (၃) နာရီသာ ထိုးချားတယ်။ ဝင်းဆွေ ပြန်မလာသေးဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ဆင်မတို့ခရီးစဉ်ကို ဝင်းဆွေဆီက စုံစမ်းဖို့စောင့်နေတာ။ ကြည့်ရတာ ဒီကောင် တမင်ရှောင်နေသလိုပဲဆရာ။

“နောက်ဆုံး အကြံရပြီး ပြည်မှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်နေတဲ့ မြစန်းကြည်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အစ်မတို့ကို ဘူတာမှာသွားအာရုံကြည့်ပြီး သူတို့တည်းတဲ့လိပ်စာကို သေချာမှတ်ထားပေးဖို့ မှာရတယ်။ ကျွန်တော် ဘူတာကြီးကိုပြန်သွားပြီး ပြည်ညရထားလက်မှတ်

ဝယ်တော့ မရတော့ဘူး။ ကုန်နေပြီး ဒါနဲ့ ဖော်ဘွားကြီးကုန်းပြေပြီး ပြည်ကားဂိတ်မှာ စုံစမ်းတော့ နောက်တစ်နေ့မနက် (၄) နာရီကားခွဲ တော့မယ်တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း မထူးဘူး အဲဒီကားနဲ့ပဲလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး လက်မှတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ မနက် (၃) နာရီ ကားဂိတ်ဆီ တော့ ဝင်းဆွေအိမ် ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ အိမ်က သော့ခတ်လျှောက် တန်းလန်းပဲ”

နောက်တော့ မနက် (၄) နာရီကားနဲ့ ပြည်ကို လိုက်လာ တယ်။ အရင်လိုနေကာမှ ကားက လမ်းမှာပျက်နေသေးတယ်။ ခြင်္သေ့ ရောက်တော့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးတော့မယ်။ ရောက်ရောက်ချိန် မြစ်နားကြည်ကျောင်းကို လိုက်သွားတော့ သူ့စောင့်ကြီးပြီး နောက်မှောက် ခံလိုက်မှတ်ထားတဲ့ အစ်မတို့တည်းတဲ့အိမ်လိပ်စာ ရလာတယ်။ လမ်း တော်က အဲဒီအိမ်ရောက်တော့ သော့ခတ်ထားတာတွေ့ရတယ်။

အဲဒါကြောင့် အိမ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းလောက်က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာ ညနေ(၃)နာရီခွဲတဲ့အထိ ဘယ်သူမှ မပလာဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဆက်မစောင့်တော့ပဲ သူတို့ကို တွေ့လိုတော့ ပြင်းလှည်းတစ်စီးငှားပြီး တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ တွေ့ တော်တုရားပေါ်လည်း ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ သူတို့အိမ်အယောင်အစား မတွေ့ရဘူး။ နောက်ဆုံး အိမ်ပြန်စောင့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဆို အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် လမ်းပတ်အိမ်ရှေ့ပြန်ရောက်တော့ ငိုးချွန် ပြီး အိမ်ထဲမှာ မီးရောင်တွေ့ရပြီး တံခါးလည်း ပွင့်နေတယ်။ သူတို့

ရောက်နေပြီအထင်နဲ့ အိမ်ထဲဝင်သွားမိတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူ တွေ့ရတာနဲ့ အိမ်ခန်းထဲလှမ်းကြည့်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လူတစ် ယောက် ပက်လက်ကြီးလဲနေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့ သေချာအနားကပ်ကြည့်တော့ ကိုထွန်း နိုင်ခြင်နေတယ်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာလည်း ဓားတစ်ချောင်း တန်းလန်း နှိတ်ဝင်လို့ ဆရာ၊ သူ့အကျိုးတွေမှာလည်း သွေးခြင်းခြင်းနီလို့ အသက် ချိတ်တော့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အစ်မကားများ စကားများရန်ဖြစ် ပြီး ဓားနဲ့ထိုးပစ်ခဲ့တာလားတောင် တွေးမိသေးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ထဲ ကြာကြာနေလို့ မသင့်တော့ဘူးဆို ပြန်ထွက်ဖို့လှည့်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ အခုမှ အခြင်ကဝင်လာကြတဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး မှုတ်လုံးတွေ ပြူးသွားကြတယ်။

အမျိုးသားက ‘မင်းဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲ ... ဘာလို့ အိမ်ထဲရောက်နေတာလဲ’ လို့ လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန်တော် ကြောင်ပြီး အပြောရမှန်းမသိခင်မှာ ဟိုလူက ကိုထွန်းနိုင်အလောင်းကို လှမ်းမြင် သွားတယ်။ ဟိုလူအမူအရာ ပျာယာခတ်သွားပြီး ‘မင်းဘယ်မှမသွား ဘူး ဒီမှာထိုင်စမ်း’ ဆိုပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ အတင်းထိုင်ခိုင်း တယ်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်လှည့်ပြီး ရဲကို ကြောင်းကြားတော့တာပါပဲ ဆရာ။

မကြာခင် ရဲတွေရောက်လာတော့ ဟိုလူက အကျိုးအကြောင်း မပြောဘဲ ရဲတွေက ကိုထွန်းနိုင်ကို ကျွန်တော်သတ်တာပဲဆိုပြီး ရဲ

စခန်းကို ဖမ်းခေါ်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကို ဝန်ခံပြောခွင့်ချက်ပေး
မလားလို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ငြင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှလည်း
မသိဘူး။ သတ်လည်းမသတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်အစ်မကို ရန်ကုန်ကနေလာရှာရင်း ဒီအိမ်ထဲရောက်
လာတဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်းရှင်းပြတယ်။ သူတို့က မယုံချင်ကြ
ဘူး။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို စစ်ချက်ယူပြီး ဒီထောင်ထဲ ပို့လိုက်
တော့ပါပဲ။ အခု ကျွန်တော်ပြောပြတာ မှသားတစ်လုံးမှ မပါပါဘူး
ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ အရေးယူခံရတာပါ။”

မောင်လေးအောင်စကားဆုံးသည်နှင့် မြစန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်
လေးမြင့်တို့က သူတို့သိထားသမျှတွေကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်
ပြောပြကြသည်။ ကျွန်ုပ်က အားလုံးပြီးအောင် နားထောင်နေပြီး
မောင်လေးအောင်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ မောင်လေးအောင် ... မင်းအစ်မရှင်းပြတာ
တွေကို မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုသဘောရလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားရသလောက်ကတော့ အဖြစ်အပျက်
မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ပြောရဲတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မ
ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူပြော
တာတွေကို ကျွန်တော်ယုံတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က မသိမသာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်ခင်လေး
မြင့်၏စကားကို မောင်လေးအောင်ယုံသလို ကျွန်ုပ်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း
ယုံကြည်နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပါပေ။ သို့တစေလည်း လတ်တလော
မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသည်မှာ မောင်လေးအောင်သည် အမှန်အတိုင်း
ပြောနေခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုသည်ကိုပင်။

မောင်လေးအောင်သည် ကိုထွန်းနိုင်အပေါ် လုံးဝကျေနပ်သူ
မဟုတ်သည်ကတော့ အသေအချာပါပေ။ ဤအချက်ကို ဖြစ်မှုကျွေး
ကျွန်းနိုင်သည့် အကြောင်းနောက်ခံ (Motive) အဖြစ် ရဲကယူဆလေ
သည်သာ။

သို့ပင်လည်း ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံအရ မောင်လေးအောင်
သည် လက်မရွံ့လူသတ်ကောင်တို့၏ စရိုက်လက္ခဏာမျိုး မတွေ့ရပေ။
ထို့ကြောင့်လည်း မောင်လေးအောင်၏စကားကို ယုယုအားဖြင့်တော့
ထက်ခံထားသင့်သည်ဟု ယူဆမိသည်။

“ကဲ ... မြစန်းကြည်၊ ဆရာဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ အကူအညီ
ပေးနိုင် ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်ုပ် ဒီလိုစဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကိုလေး
အောင်က ကိုထွန်းနိုင်ကိုသတ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ အခိုင်အမာငြင်းနေ
တယ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့စကားကို ယုံကြည်တယ်။ ဒီတော့ ရှေ့နေ
ကောင်းကောင်းငှားပြီး ရင်ဆိုင်ချင်တယ်။ အဲဒါ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာ
အင်ဆွေ ရှေ့နေကြီးဦးမြသိန်းနဲ့ တိုင်ပင်ရရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။”

“ဦးမြသိန်းက ရန်ကုန်ကရှေ့နေပဲ မြစန်းကြည်ရဲ့။ ဒီကိုဘယ်
နိုင်ပါ့မလဲ။ ပြည်မှာလည်း ရှေ့နေကောင်းကောင်းတွေ ရှိပါတယ်
ပဲ။”

“ဟင့်အင်း ဆရာ။ တခြားရှေ့နေတွေနဲ့ဆို ကျွန်ုပ်စိတ်မချ
ဘူး။ ကျွန်ုပ်အမှုဖြစ်ခဲ့တုန်းကလည်း ဦးမြသိန်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် မတရား
အမှုမယုံဘဝ လွတ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လားရှင်။ သူနဲ့မှ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်
အင်းလင်း တိုင်ပင်လို့ကောင်းမှာလေ။ အို၊ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ

၁၃၈ ❀ ဟိုအေ

အကူအညီလှမ်းတောင်းရင် သူမနေနိုင်ပါဘူး။ လာမှာပါ။ အဲဒါလေး တစ်ခုတော့ ကူညီပါနော်ဆရာ”

“အေးလေ ... မြစန်းကြည် ဒီလောက်စိတ်အားထက်အား နေမှတော့ ဆရာကြီး ဦးမြသိန်းနဲ့ ကြီးစားပြီး ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်ပါ မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

မောင်လေးအောင်အား အချုပ်ဆောင်သို့ ပြန်ပို့လိုက်သည့် မြစန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့ ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ် ပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြသည်။

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကြေးမုံ ယဟုရာပိတ်ကား ပြင်ပေါ်ဝယ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် စုံတွဲတစ်တွဲ၊ သရေခေတ္တရရှိ တောင်း မြောက်ဘက်နဂါးတွင်တံခါးပေါ်က မည်းလုံးတုတ်နှင့် လူတစ် ယောက်၊ အချိန်တစ်နာရီအတွင်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အသက်ခံရသူ တစ်ယောက်၊ ပျောက်ဆုံးနေသော ရတနာများနှင့် ငွေဆယ်သိန်း၊ ဥပမာ ကို လက်တစ်လုံးခြားလှည့်စားနေသော လူသတ်ကောင်စသည် အတွေ့ ပုံရိပ်များကသာ ပျောက်တစ်ခါပေါ်တစ်လှည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အိမ် ပပျော်အောင် စိန်ခေါ်နေကြပါလေတော့၏။

❀ ❀ ❀

ကံကြမ္မာသည် မောင်လေးအောင်ဘက်က ရပ်တည်နေ၍လား မယ်။ ဦးမြသိန်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မြစန်းကြည်တို့၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို အခက်အခဲများကြားမှ လက်ခံခဲ့သည်။ ဦးမြသိန်းမှာ တရားမမှုများ ဆက် ရာဇဝတ်မှုများဘက်တွင် ပို၍အားသန်သူဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် လူသတ်မှုများတွင် တရားခံမဟုတ်ဘဲ တရားခံ ဖြစ်နေသူများဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရင်း နာမည်ရလာသော ဗဟို တရားရုံးရှေ့နေကြီးဖြစ်၏။ သူ၏အချို့အမှုများတွင် မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်ဆွေးနွေး၍ အကြံဉာဏ်ယူခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပေ သည်။

ဦးမြသိန်းသည်မှာ အကျဉ်းထောင်အထိလာရောက်၍ မောင်
လေးအောင်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း၊ မြစန်းကြည်၊ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်
တို့နှင့်လည်း တွေ့ဆုံကာ လိုအပ်သည့်အချက်အလက်များ စုဆောင်း
ခြင်း၊ တရားရုံးသို့သွား၍ အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုခြင်း စသည့်
အမှုကိစ္စများနှင့် ရုံးချိန်းနေ့တိုင်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ပူ တစ်ခါတစ်ရံ ရုံးချိန်းမတိုင်ခင် အချိန်ရသည့်အခါ
သာ ခဏတစ်ဖြုတ်ဝင်ရောက်လာပြီး မှုခင်းအခြေအနေကို အကြမ်း
ဖျင်းလောက်သာ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၏။ မြစန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်
တို့ မကြာခဏ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ဆုံတွေ့
သည့်အကြိမ်က နည်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဖြို့နယ်၊ ခရိုင် အစည်းအဝေး
များ တက်ရောက်နေချိန်တို့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ပင် တစ်ခါကလည်း
ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်ရုံးချုပ် အစည်းအဝေးသွားနေစဉ် ဦးမြသိန်းက ပြည်သို့
ရောက်နေသည်လည်းရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မောင်လေး
အောင်၏အမှုကို ကျေညက်စွာ မသိနိုင်သေးပဲဖြစ်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချင်းဖြစ်ပွားပြီး ငါးလကျော်ခန့်အကြာ တစ်ခု
သော တနင်္ဂနွေနေ့နက်ခင်းတွင် ဦးမြသိန်း ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ရောက်လာ
တော့၏။

“ကျွန်တော် ဒီအမှုစကိုင်ကတည်းက အာစရိနဲ့တစ်ခါမှ အေး
အေးဆေးဆေး မတွေ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ဒီတစ်
ခေါက်တော့ ရုံးချိန်းမတိုင်ခင် တစ်ရက်ကြိုပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကဲ
ရော ... ဆရာ ... မောင်လေးအောင်အမှုတွဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။”

“ဒါနဲ့ မြစန်းကြည်တို့ကော ပါမလာပါလား။”

“ဟာ ... လုပ်တော့မယ် အာစရိကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်
အ တရားလိုပြုသက်သေတွေ ဖြစ်နေတာလေ။ တရားခံရှေ့နေနဲ့ လူ
မြင်ကွင်းမှာ သွားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ တော်ကြာ တရားလိုပြုသက်
သေတွေ ဖျက်ဆီးမှုနဲ့ တရားစွဲခံလို့ ကျွန်တော့်လိုဝင်စင်လေး ထိခိုက်
နေပါ့မယ် ဆရာရယ်။”

“အို ... ဆောရီးဗျာ ဦးမြသိန်း။ ကျွန်တော်က ခင်များလို
ဇွဲနေမဟုတ်တော့ အဲဒါတွေ သတိမထားမိလိုက်ဘူးဗျ။”

ကျွန်ုပ်က ပြောပြောဆိုဆို ဦးမြသိန်းယူလာသော အမှုတွဲကို
ဆစ်ရွက်ချင်းလှန်၍ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။ တရားလိုဘက်မှ သက်သေ
(၁) ဦး တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှုစစ်အရာရှိဦးဝင်းဖေ၊ အိမ်ရှင်
တို့ကျော်ဦးနှင့် ဇနီးမခင်လှ၊ ဝတ်နာပွဲစားကိုမောင်မောင်နှင့် ကိုဘအေး။
မြစန်းကြည်၊ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်နှင့် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဦးလှကျော်တို့
၏ ရုံးရှေ့ထွက်ဆိုချက်များကို တွေ့ရ၏။

အမှုစစ်အရာရှိက ထွက်ဆိုရာတွင် အချင်းဖြစ်ပွားသော ဒီဇင်
ဘာ (၁၆) ညနေ (၆) နာရီခွဲခန့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ဆိုသူ ရဲစခန်းသို့
လာတိုင်၍ သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းမြောက်ဘက် နဂါးကျွန်းတံခါးအနီး
သို့ ရောက်သွားခဲ့ရုံပဲ၊ လိုဇွေည (၇) နာရီခန့်တွင် အိမ်ရှင်ကိုကျော်ဦး
၏ တယ်လီဖုန်းသတင်းအရ အချင်းဖြစ် လမ်းမတော်အိမ်သို့သွား
ရောက်ခဲ့ရုံ၊ အိမ်ခန်းကြမ်းပြင်အပေါ်တွင် ကိုထွန်းနိုင်ဆိုသူ ဓားတန်း
ထန်းဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေပုံ၊ သေသူကိုထွန်းနိုင်နှင့် တရားခံမောင်လေး
အောင်တို့ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခဲ့ကြပုံ၊ သေသူ၏
ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ခဏ်ရာမှ မတွေ့ရသဖြင့် ဒေါ်ခင်
လေးမြင့်၏ အစစ်ခံချက်နှင့် ဆန့်ကျင်နေပုံ၊ သက်သေခံတေးမြှောင်ပေါ်

တွင် မည်သည့်လက်ဗွေမှ မတွေ့ရှိရပုံ၊ အချင်းဖြစ်အိပ်ခန်းတွင်းမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဓာတ်မှန်ရိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသော ဖလင်ကော်ပြားတစ်ချပ်တို့ကို သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပုံ၊ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်၏ ရတနာပစ္စည်းများနှင့် ငွေဆယ်သိန်းပါ သူမ၏အိတ်များ ပျောက်ဆုံးနေမှု သက်သေခံခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန် ငွေစက္ကူအုပ်များမှာအပေါ်တစ်ရွက်အောက်တစ်ရွက်သာ ငါးရာတန်အစစ်များဖြစ်၍ အတွင်းသားများမှာ စက္ကူဖြူသက်သာဖြစ်ပုံ၊ အိမ်ရှင်ကိုကျော်ဦး၏ ဆိုင်ကယ်ကို အချင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်မှ ပြည်ဘူတာရုံအနီးမှ တွေ့ရှိခဲ့ရပုံ၊ ထိုဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် သေသူကိုထွန်းနိုင်၏ လက်ဗွေရာများသာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပုံ၊ မော်ပြေပါ သက်သေအထောက်အထားများနှင့် သက်သေထွက်ဆိုချက်များအရ တရားခံမောင်လေးအောင်သည် လူသတ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်းဖြစ်ပုံတို့ကို အကျယ်တဝင့် ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

တရားခံရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်းက မြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရာတွင် ...

“လူကြီးမင်းအနေနဲ့ ဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားကို ဘာအတွက် သက်သေခံတင်ပြရပါသလဲ”

“ဒီဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားဟာ အိမ်ရှင်ကိုကျော်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးလို့ စုံစမ်းသိရှိထားပါတယ်။ အချင်းဖြစ်နေရာက သေသူအနီးမှာတွေ့ရလို့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားကိုကော လက်ဗွေပါရဂူဆီ မပို့ခဲ့ဘူးလား”

“ပို့ဖို့မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဖလင်ကော်ပြားပေါ်မှာ ဘာလက်ဗွေရာမှ ရှိမနေလို့ပါ”

“လူကြီးမင်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်အရ အိမ်ရှင်ကိုကျော်ဦးရဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို အချင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ပြည်ဘူတာရုံနားမှာ တွေ့ရှိရတယ်လို့ ပါပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာပါလဲ”

“ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်စုံစမ်းနေမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒီလောက်ပါပဲ”

အိမ်ရှင်ကိုကျော်ဦးနှင့် ဇနီးမခင်လှတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် သေသူကိုထွန်းနိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့ ဒီဇင်ဘာလ (၁၆) ရက်နေ့ည ရောက်လာကြပုံ၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော သူတို့ဆင်မယားပေါက်ခေါင်းသို့ လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့်သွားစဉ် သူ၏ဆိုင်ကယ်ကို သေသူကိုထွန်းနိုင်အား သုံးခွင့်ပြုထားခဲ့ပုံ၊ ထိုနေ့ည (၇) နာရီခန့် ဆိပ်ပြန်ရောက်ကြစဉ် အိပ်ခန်းထဲ၌ ကိုထွန်းနိုင် ဓားတန်းလန်းနှင့် ဆံကျနေပြီး ထိုအခန်းထဲမှာ ရုံးရှေ့ရှိ တရားခံမောင်လေးအောင်ထွက်လာပုံ၊ ရဲစခန်းသို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားခဲ့ရပုံတို့ကို ထွက်ဆိုထားကြ၏။

ရတနာပွဲစားကို မောင်မောင်နှင့် ကိုဘအေးတို့က သေသူ၏ နားနာပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြပြီး ရှေးမတည်သဖြင့် အရောင်းအဝယ်မဖြစ်ခဲ့ပုံများကို အသီးသီး အစစ်ခံထွက်ဆိုထားကြသည်။

မြစန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ပြောပြခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ထွက်ဆိုထားခဲ့ကြ၏။

မူဝင်းဆရာဝန်ကြီးက သေသူသည် သက်သေခံစားမြှောင်ကြီး ထိုးသွင်းခံရသော ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး သေသူ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မတွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို ဖတ်ရှုရပါသည်။

ကျွန်ုပ်က အမှုတွဲကိုပြန်ပိတ်၍ လှမ်းပေးလိုက်စဉ် ဦးမြသိန်းက ...

“ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဆရာ။ အမှုက ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ရှိ မနေဘူးလား။”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးမြသိန်း။”

“ဒီလိုလေ ဆရာ။ ကိုထွန်းနိုင်က ရတနာပွဲစား ကိုမောင်မောင်နဲ့ ကိုဘအေးတို့နှစ်ယောက်ကို ရတနာပွဲစားတွေခေါ်ပြတဲ့ ညနေမှာမှ အသတ်ခံရတယ်။ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းလည်း ပျောက်ဆုံးတယ်။ ဒီတော့ ဒါတွေကို အတွင်းသိဖြစ်နေတဲ့ ရတနာပွဲစားနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလားဆရာ။”

“အင်း ... ဆိုပါတော့။ ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာက ဘာလဲဗျ”

“ရှုပ်နေတာက ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ပဲ။ ကျွန်ကြောင်းဆီလျော်မှုမရှိဘူး။ ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်။ သူပြောသလို မှည့်ထိုး တတ်ခဲ့ ၁၃-၄ ချက်အနက်ခံရလို့ကတော့ ကိုထွန်းနိုင် ပြီးရိုးပေါ်မှာ ပွဲချင်းပြီး သေရောပေါ့ဗျာ။ အမှုစစ်အရာရှိနဲ့ မူဝင်းဆရာဝန်ကြီးတို့ ကျတော့ သေသူရဲ့ ခေါင်းနဲ့မျက်နှာမှာ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိဘူးလို့ ထွက်ဆိုထားကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကိုကြည့်ရင် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က အမှုကို မရှုပ်ရှမ်းအောင် သက်သက်လိမ်လည်ထွက်ဆိုနေတာလို့ မဆိုနိုင်ဘူးလား။”

“ကောင်းပြီ ဦးမြသိန်း။ ခင်ဗျားပြောသလို ဒေါ်ခင်လေးမြင့် လိမ်နေတယ်လို့ပဲ ထားပါတော့။ ဒါဖြင့် သူ့ဘာလို့ ခဲစခန်းမှာ သွားတိုင်ခဲ့သေးလဲ။”

“ဒါကတော့ သူဒီလိုတိုင်တန်းခဲ့တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြနိုင်အောင် ဖြစ်မှာပေါ့ဆရာ။”

“ဘယ်လိုသက်သေပြဖို့လဲ ဦးမြသိန်း။ ကိုထွန်းနိုင် အသတ်ခံရတဲ့အချိန်မှာ သူမရှိပါဘူးလို့ အလီဘိုင်(Alibi)ရအောင်အတွက်လား။”

“ဟာ ... ဆရာ ... ဒီလိုသာတွေးရင် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တောင် ကြုံရပါ။ ဖြစ်သွားနိုင်သေးတယ်။”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ။ ခဲလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆထားနိုင်တယ်ဗျာ။ စဉ်းစားစရာ နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမအချက်က ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ဟာ ကိုထွန်းနိုင်ကို မောင်လေးအောင် သတ်လိုက်တာကိုသိလို့ပဲ ခဲတွေဆမ်းလွဲသွားအောင် လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး လာတိုင်နေတာလား။ ဒုတိယအချက်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုထွန်းနိုင်ကို သတ်ခဲ့ပြီးမှ အလီဘိုင်ရအောင် လာလိမ်နေတာလား။ ခဲက ဒီအတိုင်းတွေးနိုင်တယ်ဗျာ။ ဘာလို့ဆို သူ့စကားတွေက အထောက်အထားမှမရှိပဲကိုး။ သူ့လာတိုင်တဲ့ မြောက်ဘက်နဂါးတွန်းတံခါးမြို့ရိုးပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေဘူးမဟုတ်သေးဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။”

“ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်မှာက ကိုထွန်းနိုင်ကိုသတ်ဖို့ အကြောင်းရင်းနောက်ခံ (Motive) မရှိဘူး။ အဲဒီ (Motive)က မောင်လေးအောင်မှာပဲ ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိနေတဲ့အပြင် ကိုကျော်ဦးတို့လင်မယားပါ။”

မျက်မြင်ရှိနေတော့ မောင်လေးအောင်ကိုပဲ ပြစ်မနေ ဖမ်းရတော့တာပေါ့။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကို ကြရာပါအဖြစ် ထည့်စွဲချင်ပေမဲ့ အထောက်အထားမှ သေချာမရှိပဲ”

“အင်း... ဆရာတွေတဲ့အတိုင်းဆို မောင်လေးအောင်လွှဲဖို့ မလွယ်ဘူးနဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ သူတကာယ်မသေစေဘူးလို့ ယုံကြည်မိတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ထင်နေတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း အမှန်တရားပေါ်ပေါက်နိုင်အောင်လို့ ဒီအမှုကို ခင်ဗျားလက်ထဲအပ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကံဗျာ... ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က အမှန်အတိုင်းထွက်ဆိုနေတယ်ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းကိုရှာပြီး သုံးသပ်ကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ဆရာ့ကို ကျွန်တော်မေးမယ်။ သေစေတော့ရအောင်ဟောင်းမြောက်ဘက် နဂါးတွန့်တံခါးပေါ်မှာ အရှိန်ခံရတဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ဟာ ဘာလို့ လမ်းမတော်အိမ်မှာ တားတန်းလန်းနဲ့ လာဆေးနေရတာလဲ။

ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက ငါးရာတန်အတူအုပ်တွေက ဘာအမိပွယ်လဲ။ ပြီးတော့ ဘာလို့ ဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ဖြားတစ်ချပ်က အိမ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မဆီမဆိုင် လာကျနေရတာလဲ။ နောက်ကိုကျော်ဦးရဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဘာလို့ ပြည်ဘူတာနား ရောက်နေရတာလဲဆရာ”

ဦးမြသိန်းက ပြောရင်း အရှိန်ရလာဟန်ဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခု ပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်မေးနေပါတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးမြသိန်း၏မေးခွန်း

အပြေထုတ်နိုင်ရန် အလေးအနက်ထား စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ပြခန်းကြည့်၊ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်နှင့် မောင်လေးအောင်တို့၏ပြောများကို တစ်ချက် ပြန်လည်တွေးတောကြည့်သည်။ ရုံးတော်ရှေ့ဘက်တွင် အသီးသီးထွက်ဆိုသွားကြသော တရားလိုသက်သေတို့၏ ဆိုချက်များကိုလည်း ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်မိသည်။

ထိုသူတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များနှင့် ရုံးတော်တွင် တင်သွင်းထားသက်သေခံပစ္စည်းများကို ဆက်စပ်ပေါင်းစပ်၍ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်တွင်းမှ လျှပ်စစ်လိုင်းတို့သည် အလုံးဝမတွေ့မိသော အလွန်ထူးခြားသည့် ပုံရိပ်များ တဖျတ်ဖျတ် ကောက်ချက်ဆွဲပြပါလေတော့၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ မျက်လှည့်ပညာဗျာ။ ခင်ဗျားမေးခွန်းတွေ အဆီမေးလိုက်တော့မှပဲ ကျွန်တော့်ဦးနှောက် လျှို့ဝှက်တံခါးပွင့်တော့မိသွားတော့။ ဒီလိုဗျာ... ဦးမြသိန်း။ ခုကိစ္စမှာ ကြရာပါတစ်ယောက်ပါ ဆေးတော့ အမှန်ပဲ”

“ဗျာ... ဘယ်သူနဲ့ ကြရာပါလဲ ဆရာ”
“သေသူ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့လေ”
“ဟင်... ကိုထွန်းနိုင်နဲ့။ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်...။ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ ကြရာပါတစ်ယောက်အိမ်ဦး ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ရဲ့ ရတနာနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကို တစ်ပတ်ကြီး လစ်ပြေးဖို့ ကြစည်ကြတာဗျ”

“ဟာ... ဆရာတွေ့လိုက်မှဖြင့် အဆန်းချည်းပါလား။ ကျွန်တော်က လိုက်မမီချင်တော့ဘူး။ အင်း... ဆိုပါဦးဆရာ”

“မင်းလုံးတုတ်နဲ့လူတစ်ယောက် ခေါင်းကိုရိုက်ရင် ဘယ်အသံထွက်မလဲ ဦးမြသိန်း။ ဖောက်ခနဲမြည်မလား။ ဒုတ်ခနဲ ကြားမလား”

“ဒုတ်ခနဲ ကြားရမှာပေါ့ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ...။ ဒါဆိုရင် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က ဘာလို့ စောစောခနဲအသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားရတယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့ရလဲဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဒါ စဉ်းစားစရာပဲ”

“တကယ်တော့ ဒုတ်ခနဲကြားရမယ့်အစား ဖောက်ခနဲမြည်တာကိုထောက်ရင် ခေါင်းကို ပေါ့ပါးတဲ့အရာဝတ္ထုတစ်ခုနဲ့ရိုက်တာ ခြုံရမယ်လို့ အဖြေထွက်တယ်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပေါ့ပါးတဲ့ အရာဝတ္ထုမျိုးလဲဆရာ”

“ရုံးတော်မှာ သက်သေခံတင်သွင်းထားတဲ့ ဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားလို ပစ္စည်းမျိုးပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ ... ဘယ်လို ...”

“ဒီလို ဦးမြသိန်းရဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ကြံရာပါတစ်ယောက်အဆုတ်ဖြစ်တဲ့ မြောက်ဘက်နဂါးတွန့်တံခါး မြို့ရိုးဟောင်းနောက်တစ်ဖက်မှာ ပုန်းပြီး ကြိုတင်စောင့်နေတာဗျ။ ကိုထွန်းနိုင်ကလည်း မောင်မောင်မယ့်အချိန်ကို မှန်းပြီး ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကို အပါအဝင်ထုတ်လာခဲ့တယ်။ အချိန်တန်တော့ ကိုထွန်းနိုင်တစ်ယောက်ပဲ မြို့ရိုးပေါ်တစ်ခုတည်း။ အဲဒီချိန်မှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ လက်အိတ်ဖြူနဲ့လူက ဓမ္မတရက် ထွက်လာတယ်။ လက်ထဲက ဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားကို ဆွဲကွပ်ကွပ်လိပ်ပြီး ကိုထွန်းနိုင်ခေါင်းကို တအားရိုက်ပြတယ်။ ကိုထွန်းနိုင်ကလည်း နာဟန်ဆောင်အော်ဟစ်ပြီး မြို့ရိုးပေါ်ပစ်လဲပြတယ်။

မြို့ရိုးအောက်ဘက်က ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်က ဆော့ မှောင်လည်းမှောင်၊ ကြောက်လည်းကြောက်နေတော့ မင်းလုံးအုတ်နဲ့ရိုက်တာလို့ ထင်စရာပေါ့။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့် ကြောက်လန့်ပြီး အဝေးကိုထွက်ပြေးအောင် အဲဒီလူကမြို့ရိုးပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး လိုက်ဆန်ဆောင်တယ်။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်မှာတော့ တကယ်မှတ်လို့ သေပြေးနိုင်ပြေးခဲ့ရတယ်လေး။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြံအစည်က ဒေါ်ခင်လေးမြင့် လမ်းမဆော်အိမ် ပြန်မရောက်ခင်ဆိုင်ကယ်နဲ့ အမြန်သွားကြမယ်။ ပြီးတော့ ခုတနာတွေနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကိုရော ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ငါးရာတန်အုပ်အတုတွေကိုပါယူပြီး တစ်နေရာကို ပြေးကြဖို့ထင်ပါရဲ့။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ဝိုက်ဇာတ်သိမ်းဖို့ အချိန်ကျလာလို့လားမသိဘူး။ အခြေအနေက ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားတယ်။ ကြံရာပါလုပ်တဲ့သူက ခုတနာတွေနဲ့ ငွေစက္ကူထုပ်တွေလည်းမြင်ရော သောဘဇောတက်ပြီး ကိုထွန်းနိုင်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခုတနာပစ္စည်းနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကို တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးလိုက်တယ်။ ငါးရာတန်အတုအုပ်တွေကိုတော့ ထားပစ်ခဲ့တယ်။

ဓာတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားကို မလိုအပ်တော့လို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ဆက်အိတ်ဖြူကိုတော့ မချွတ်သေးဘဲ ဆိုင်ကယ်ကိုပါယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကိုတော့ လူစည်တဲ့ ဘူတာနားအသာရပ်ပြီး ထားပစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ ဦးမြသိန်း။

“အင်း ... ဆရာတွေေးဆချက်တွေကတော့ အတော့်ကို အကွက်စေပြီး ယုတ္တိတန်နေတယ်။ အချက်အလက်တွေကလည်း မငြင်း

၂၅၁ ❀ ဟိုတာ

နိုင်အောင် ပြည့်စုံနေတယ်။ ဟုတ်ပြီ ဆရာ။ ဒီအတိုင်းဆို အဖြေရရှိက အတော်လေး နီးစပ်သွားပြီ”

“အင်း ... ဆိုပါဦး ဦးမြသိန်း”

“ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ ကြရာပါ ဘယ်သူဆိုတာကို ဖော်ထုတ်နိုင်တာနဲ့ သူ့သတ်တရားခံအစစ် ပေါ်ပြီပေါ့ဆရာ။ ဒီတော့ တကယ်ရောင်းမှာ မဟုတ်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ပွဲစားနှစ်ယောက်တောင် ခေါ်ပြနေစရာ မလိုဘူး။

ဒါကြောင့် မနက်ပိုင်းကပါလာတဲ့ ကိုမောင်မောင်က တကယ်ရတနာပွဲစား ဖြစ်နိုင်တယ်။ ညနေပိုင်း သူ့ဘာသာ ကားနဲ့လာတဲ့ ကိုအအေးကတော့ ဟန်ဆောင်ပွဲစားဖြစ်ပြီး ကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ကြရာပါ ဖြစ်ဖို့ များတယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က တပီပီလည်နေသော ပန်ကာရွက်များကို မော့ကြည့်ရင်း နက်နက်နဲ့နဲ့တွေ့တော့ နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသမျှ လူသစ်ပူများတွင် ဤအမှုသည် ရှင်းရှင်းကလေးနှင့် ရှုပ်ထွေးလှသည်။ တကယ်တမ်းတရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်ရန် တွေးဆကြည့်လိုက်သောအခါ ထင်သလောက် မလွယ်ကူလှပေ။ တစ်ချက်ကလေးမှ အမှားမခံနိုင်သော အခက်အခဲအဟန့်အတား အနည်းငယ် ရှိနေသေးသည်။

သို့တစေ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်၍ အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦးကို ကယ်တင်ရေးတွင် အန္တရာယ်နှင့် လည်ပင်းဖက်ကစားတန် ကစားနေလိမ့်မည်။ ရန်သူကို တရားဥပဒေကြိုးပိုင်းအတွင်း ရောက်လာအောင် ဥပဒေလက်ဖြင့် စွန့်စွန့်စားစား သွဲခေါ်တန် ခေါ်ရပေလိမ့်မည်။

“ဒါနဲ့ ဦးမြသိန်း ... အမှုအခြေအနေက ဘယ်အဆင့်ရှိ ရောက်နေပြီလဲ”

“လာမယ့်ရုံးချိန်းမှာ စွဲချက်အတင်ခံရဖို့ သေချာသလောက် ခံဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ။ မောင်လေးအောင်ကို စွဲချက်တင်ပြီးရင် ခင်ဗျား ဆရာခံပြသက်သေတစ်ယောက်တော့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်ဗျ”

“တရားခံပြသက်သေ ... ဟုတ်လား။ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ...။ ဆရာနာပွဲစား ကိုဘအေးပဲမဟုတ်လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုမောင်မောင်များ လား”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထပ်စစ်ဖို့မလိုတော့ဘူး ဦးမြသိန်း။ ခင်ဗျားခေါ်ရမယ့် သက်သေကတော့ ...”

ကျွန်ုပ်က သက်သေနာမည်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြလိုက်ရာ ဦးမြသိန်း မျက်လုံးများဖြူးလျက် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်က ဖုံစမ်းစုဆောင်းထားရမည့် အထောက်အထားများ တရားခွင့်တွင် ထိုက်ဆိုင်ပေးရမည့် မေးကွက်များ၊ အထူးမပြု၍ အမှားမပါအောင် မြဲလုပ်ရမည့်ကိစ္စများကို အသေးစိတ် ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်မိ၏။

ဦးမြသိန်းမှာ ကျွန်ုပ်ပြောသမျှ အစအဆုံး အာရုံစိုက်နားဆောင်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်စကားအပေါ် ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံခြင်း မရှိသလို ခေါင်းခါ၍ကန့်ကွက်ခြင်းလည်း မရှိပေ။ အတန်ကြာအောင် အလေးအနက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖူးခနဲမှုတ်ထုတ်ကာ အမှုအခြေအနေအရ တရားခံအစစ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရန်မှာ ကျွန်ုပ် ပြောပြသည့် နည်းဗျူဟာမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါကြောင်း ပြောဆို နုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။

ဦးမြသိန်းက ဦးဆောင်စစ်ဆေးပေးပြီးနောက် အစိုးရရေခဲ
ခြောက် ပြန်လှန်စစ်မေးတော့၏။

“မင်းရဲ့အစ်မဒေါ်ခင်လေးမြင့် ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ လိုက်သွားမှန်း
မသိဘူးအချိန်မှာ မင်း ကိုထွန်းနိုင်အပေါ် အထွန်းဒေါ်သပြစ်သွားမိတယ်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ပြည်ကို ချက်ချင်းလိုက်လာတာ ကိုထွန်းနိုင်ကို
မပြည်ရှင်းပစ်ဖို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်အစ်မကို ပြန်ခေါ်ဖို့ လိုက်လာတာ

“လမ်းမတော်အိမ်ထဲရောက်တော့ မင်းနဲ့ကိုထွန်းနိုင် အစ်မ
နဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားများရန်ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကိုထွန်း
ဒေါ်သပြစ်လမ်းနဲ့ လဲကျနေပါပြီ”

“ဒီလိုစကားများတော့ မင်းက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ အသင့်
အသင့်ထားတဲ့စားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို မသတ်ခဲ့ပါဘူး”

“ပြီးတော့ ဓားပေါ်က လက်ဗွေရာတွေကို ဖျက်ပစ်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းကို ယူသွားပြီး ဆိုင်ကယ်
ဘူတာနားမှာ ရင်ထားခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

မောင်လေးအောင်အား စွဲချက်တင်ပြီး နောက်ရုံးချိန်းနေ့တွင်
ကျွန်ုပ်တရားခွင်သို့ တက်ရောက်နားထောင်ခဲ့သည်။ တရားရုံးပရိသတ်
များကြားတွင် မြစန်းကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့အား တွေ့လိုက်ရ
၏။ မကြာမီ ချဲကြပ်တစ်ဦးက မောင်လေးအောင်အား လက်ထိတ်တန်း
လန်းနှင့် ခေါ်လာလေသည်။ မောင်လေးအောင် ဝက်ခြံသို့ရောက်ပြီး
ခဏအကြာတွင် တရားသူကြီး တရားခွင်ပေါ် တက်လာသည်။

မောင်လေးအောင်သည် ကိုယ်တိုင်သက်သေအဖြစ် အစစ်စစ်
ခြင်းဖြစ်၍ သက်သေခံတွင် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုရလေသည်။ မောင်လေး
အောင်၏ ထွက်ဆိုအစစ်ခံချက်မှာ ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့သည့်အတိုင်း
ပင်ဖြစ်၏။

“ပစ္စည်းခွဲငွေတွေကို တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့ပြီးတော့မှ ဖိအပ်မကို လာရှာသလိုလိုနဲ့ အိမ်ထဲကို တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာခဲ့တာပဲလားလား”

“ဒါတွေတစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မမှန်မကန် စွပ်စွဲနေတာအပါ”

“ဒီလောက်ပါပဲ”

အစိုးရရှေ့နေကြီးက ကျေနပ်စွာပြုံး၍ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးမြသိန်းက ပြန်ရှင်းမေးရန်မရှိကြောင်း တင်ပြသည်။ တရားရုံးပရိသတ်မှ တီးတိုးဝေဖန်သံများ ထွက်လာသည်။

ရှေ့ဖတ်စာရေးက နေရာမှထကာ တရားရုံးခန်းအဝင်အထွက်ကာ သက်သေတစ်ဦး၏အမည်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုဝင်းဆွေ”

စပို့ရှပ်အညိုရောင်၊ ဘောင်းဘီရှည်နက်ပြာရောင်နှင့် ရှေ့ဖတ်အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး ပရိသတ်ကြားမှ ထိုးကာ တရားရုံးအတွင်း ဝင်လာသည်။ မြစန်းကြည်နှင့်ဒေါ်ခင်လေးတို့ ထိုလူရွယ်ကိုကြည့်၍ ဝေခွဲပရဟန် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

လူရွယ်က သက်သေခံရှိရာသို့ သွက်လက်စွာလျှောက်ထားကာ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၍ ဦးမြသိန်းအား အေးစက်ခဲ့တင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သူ၏ လေးထောင့်စပ်စပ်မျက်နှာပြင်ဝယ် မေးရိုးကြိုးများ

သို့ ကားထွက်နေသည်။ မေါင်မေါင်တွင် ယှက်တင်ထားသော လက်ချောင်းများမှာ သန်မာတောင့်တင်း၍ လက်မနှစ်ဖက်မှာ ပုတိုပြီး တုတ်ခိုင်လှသည်။

ဦးမြသိန်းက တရားသူကြီးအား ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လိုက်ကာ လူရွယ်ကို ခပ်ပြုံးပြုံး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုဝင်းဆွေနဲ့ သေသူကိုထွန်းနိုင်တို့ ဘယ်လိုတော်စပ်ကြတာလဲ”

“ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ညီအစ်ကိုဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုထွန်းနိုင်နဲ့သိကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကြာပါပြီ။ အဲ ... ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျား ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ စ.သိခွဲကြတာ မဟုတ်လား”

“ဗျာ ... ရှေ့နေကြီးက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး သက်သက်သိကွာချနေတာပါလား။ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ဘူးဗျာ”

“စိတ်မပျက်နဲ့ ကိုဝင်းဆွေ၊ ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းသိချင်လို့ မေးရတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ကိုထွန်းနိုင်က လိမ်လည်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဒါ .. ဒါတော့ ... ခင်ဗျား လွန်ပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်မဖြေဘူးဗျာ”

ထိုစဉ် အစိုးရရှေ့နေကြီး ဆက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ရုံးတော်ခင်ဗျား... တရားခံရှေ့နေကြီးဟာ သူတင်တဲ့သင်္စာ
သေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ နိမိတ်ပြမေးခွန်းတွေ
နေပါတယ်။ တားမြစ်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

တရားသူကြီးက ဦးမြသိန်းအား ...

“မှန်တယ်။ တရားခံရှေ့နေကြီးအနေနဲ့ ကိုယ့်သက်သေကို ပြန်
လှန်မေးခွန်း မရှိဘူးလေ။ ဒါကို တရားခံရှေ့နေကြီး နားမလည်ဘူး
လို့တော့ ကျွပ်မထင်ဘူး။ သိသိကြီးနဲ့ တမင်သက်သက်မေးနေတာလို့
ကျွပ်မြင်တယ်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတွေက သက်သေရဲ့ဂုဏ်သရေကို
ထိခိုက်စေတဲ့ မေးခွန်းတွေဖြစ်နေလို့ ရုံးတော်က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ဦးမြသိန်းက ရိုသေစွာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ရုံးတော်က အမိန့်ရှိတာမှန်ပါတယ်။ ဒီသက်သေကို တင်ပြ
ရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သေသူကိုထွန်းနိုင်ရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းကို ဖော်
ထုတ်ပြဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်သေက မေးခွန်းတွေကို ဖြေဆိုဖို့
ငြင်းဆိုနေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ဒီသက်သေကို သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ (၁၅၄)
အရ ဆန့်ကျင်သက်သေ (Hostile Witness) အဖြစ် ကြေညာလိုက်ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ (၁၃၈) နဲ့ (၁၄၃) တို့အရ
နိမိတ်ပြမေးခွန်းနဲ့ ပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ မေးပြန်ခွင့်ပြုပါရန် လေးစား
စွာ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက ကုလားထိုင်တွင် ကျောခို၍ ထိုင်လိုက်ကာ
ဦးမြသိန်း၏လျှောက်ထားချက်ကို ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေဟန်ရှိလေသည်။
သက်သေကိုဝင်းဆွေကိုလည်း အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်၍ အကဲခတ်
နေသေးသည်။ ပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ကာ ...

“တရားခံရှေ့နေကြီးရဲ့ တင်ပြချက်ဟာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်
ဥပဒေနဲ့ညီညွတ်နေတဲ့အတွက် လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုပါတယ်”

ဦးမြသိန်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလျက် တရားသူကြီးအား ဦးညွှတ်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ သက်သေဘက်ပြန်လှည့်ကာ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာ
ဖြင့် ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကဲ ... ကိုဝင်းဆွေ၊ ရုံးတော်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်အရ ကျွန်တော့်
မေးခွန်းတွေကို ခင်ဗျား ဖြေရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကိုထွန်းနိုင်တို့ လိပ်
သည်မှနဲ့ ထောင်သုံးနှစ်စီကျခွဲဖူးတယ်ဆိုရင် မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ကိုဝင်းဆွေက နေရာအနည်းငယ် ပြင်ထိုင်၍ တရားသူကြီး
အား လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သံပြတ်ဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ်”

“ထောင်ကလွတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုဆိုပြီး အတူတူ
အိမ်ရှားနေခဲ့ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒေါ်ခင်လေးမြင့်နဲ့ မောင်လေးအောင်ကိုတော့ ခင်ဗျားသိမှာ
မလား”

“သိတယ်”

“ကိုထွန်းနိုင်က ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ရဲ့ ရတနာပစ္စည်းနဲ့ ငွေတွေ
ကို အရချိုင်ဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွပ် ဒါတွေမသိဘူး။ ကျွပ်သိတာ ကိုထွန်းနိုင်က ဒေါ်ခင်
လေးမြင့်ကို သဘောကျနေတယ်။ ဒါပဲ”

“ဒီမှာ ကိုဝင်းဆွေ ... လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က ညတစ်

ညမှာ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ရုံးက အပြန်မှာ လက်ဆွဲအိတ်အလုပ်ပျူ ခြံ
သေးတယ်နော်။ အဲဒါ ခင်ဗျားမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။

“ကျုပ် မမှတ်မိဘူး။”

“အဲဒီလက်ဆွဲအိတ်ကို လုပြေးတာ ခင်ဗျားပဲမဟုတ်လား။”

“ဘာဗျ ...”

ကိုဝင်းဆွေ၏အသံက ကျားဟိန်းသံတမျှ ကျယ်လောင်သွား
သည်။ တရားခွင်တစ်ခုလုံး အပ်ကနွဲသံကြားရမတတ် ငြိမ်သက်နေသည့်
တရားသူကြီးက ကိုဝင်းဆွေ၏အမူအရာကို စူးစိုက်အကဲခတ်နေစေ
သည်။

“ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ဖြေပါကိုဝင်းဆွေ။”

“အို ... မဖြေနိုင်ဘူးဗျား။ ခင်ဗျားမေးခွန်းက လူကို သိ
စော်ကားလွန်းနေပြီ။”

တရားသူကြီးက ကိုယ်တိုင်ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ကာ အသံမား
ဖြင့် ...

“ဒါ တရားခွင်ဗျ ... နားလည်လား။ ရှေ့နေကို ဘာမှဖြေ
ပြောနေဖို့မလိုဘူး။ သူမေးတာ ဟုတ်သလားမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါပဲဖြေ။”

“မဟုတ်ဘူး။”

ဦးမြသိန်းက ...

“တကယ်တော့ ခင်ဗျား အမှန်တကယ်လုပြေးခဲ့တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ကိုထွန်းနိုင်ခိုင်းထားလို့ ဟန်ဆောင်လုပြေးပြခဲ့တာနော်။”

“မသိဘူး။”

“ခင်ဗျား အဲလိုလုပြေးတော့မှ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ကိုထွန်း
နိုင်ရောက်လာပြီး ခင်ဗျားကို ထိုးကြိတ်ဟန်ဆောင်တယ်။ ပြီးမှ ခင်ဗျား

ကလက်ဆွဲအိတ်ကို ပြန်ယူပြီး ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။
ဒေါ်ခင်လေးမြင့်နဲ့ ရင်းနှီးမှုရအောင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပထမ

အဆင့် လုပ်ဇာတ်ခင်းလိုက်ကြတာ မဟုတ်လား။
“မဟုတ်ဘူး။”

“ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့ ပြည်ကိုသွားကြတဲ့ ဒီစင်
ဘာလ (၁၆) ရက်နေ့က ခင်ဗျား ဘယ်မှာရှိလဲ။”

“ဘူတာကြီးကို လိုက်ပို့တယ်လေဗျာ။”
“ဘူတာကြီးကနေ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားသေးလဲ။”

“ကျုပ်အိမ် ကျုပ်ပြန်တာပေါ့ဗျာ။”
“အဲဒီညက ခင်ဗျားဘယ်မှာ အိပ်ခဲ့လဲ။”

“ကျုပ်အိမ် ကျုပ်အိပ်တာပေါ့။”
“ခင်ဗျားအိမ်ဆိုတာ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့အတူနေတဲ့ ဒေါ်ခင်လေး

မြင့်တို့ရဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကအိမ်ကို ပြောတာလား။”
“ဟုတ်တယ်လေ။”

“နောက်တစ်နေ့ ဒီစင်ဘာ (၁၇) ရက်နေ့မှာ ရောခင်ဗျား
ဘယ်မှာရှိလဲ။”

“ရန်ကုန်မှာပဲပေါ့။”
“သေချာရဲ့လား။”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ။”
“ဒါဖြင့် ဒီစင်ဘာလ (၁၇)ရက်နေ့က ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူ

ဘယ်အချိန်မှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်လို့ သက်သေပြနိုင်မလား။”
“အာ ... ဒီလောက်ကြာနေမှ ကျုပ်က ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ

ဘာ့ပဲလဲ။ ကျုပ်က ဒိုင်ယာရီရေးတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး။”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို ဟောဒါလေးကို ခဏကြည့်စမ်းပါ”
ဦးမြသိန်းက တတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားတစ်ချပ်ကို ကိုဝင်းဆွေ
ရှေ့တွင် ချပြလိုက်သည်။

“ဒါကို ခင်ဗျားကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား
ကိုဝင်းဆွေ”

“ဒါ ... ဒါက ဘာလဲဗျ။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ သိလည်း
မသိဘူး”

“ဒီတတ်မှန်ဖလင်ကော်ပြားကို လက်နဲ့ကိုင်ရင် လက်ဗွေရာ
ထင်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သိမလဲဗျ။ ကျွန်ုပ်က လက်ဗွေပါရဂူမှ မဟုတ်ပဲ”

“တကယ်လို့ လက်အိတ်စွပ်ပြီး ကိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လက်
ဗွေရာ မထင်နိုင်ဘူးနော်။ ဥပမာ လက်အိတ်အဖြူရောင်လေးနဲ့ ဆိုပါ
တော့”

ကိုဝင်းဆွေ၏ ကျယ်ပြန့်သောကျောပြင်သည် ကုလားထိုင်
နောက်မှီသို့ ဆတ်ခနဲ ကပ်သွားသည်။ ဦးမြသိန်းကိုမော့ကြည့်သော
သူ၏မျက်ဝန်းများတွင် စိုးရွံ့သည့်အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“ကျွန်ုပ်မသိဘူးလို့ ဖြေပြီးပြီပဲဗျာ”

ဦးမြသိန်းက သူ၏ အနက်ရောင် တိုက်ပုံအင်္ကျီအတွင်းအိတ်
ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုထုတ်ယူကာ ကိုဝင်းဆွေရှေ့တွင် ပြန်ပြလိုက်
သည်။

“ဒါ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက တရားဝင် ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့
ထောက်ခံစာပဲ။ ဒီဇင်ဘာလ (၁၆) ရက်၊ နေ့လယ် ၁ နာရီ၊ အဆန်
အမှတ် (၁)၊ ပြည်အမြန်ရထားနဲ့ လိုက်ပါခဲ့ကြတဲ့ ခရီးသည်စာရင်းလေး

ဟောဒီအမှတ်စဉ် ၃၂ နဲ့ ၃၃ မှာ ကိုထွန်းနိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်တို့ရဲ့
နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တွေကို ခင်ဗျားမြင်တယ်နော်။ ဒီမှာကြည့်
စမ်း။ အမှတ်စဉ် ၉၄ က ကိုဝင်းဆွေဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်
ဘာ ခင်ဗျားပဲမဟုတ်လား ကိုဝင်းဆွေ”

ကိုဝင်းဆွေ၏ကိုယ်ခန္ဓာ တွန့်ခနဲ တစ်ချက်တုန်သွားကာ စာ
ရွက်ပေါ်မှ သူ၏နာမည်ကို မျက်လုံးများပြူးထွက်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်
နေသည်။ ဦးမြသိန်းက မပွင့်တပွင့်ပြုံးကာ တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲမှ နောက်
ဆံစာရွက် ခေါက်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်၏။

“ဒါကတော့ ပြည်ဘူတာကြီးက တရားဝင်ထုတ်ပေးထားတဲ့
ထောက်ခံစာပဲ။ ဟောဒါက ဒီဇင်ဘာလ (၁၇)၊ ည ၁၀ နာရီ၊ အစုန်အမှန်
၂ ပြည်အမြန်ရထားစီး ခရီးသည်စာရင်းလေး၊ ကြည့်စမ်း ကိုဝင်းဆွေ။
ဟောဒီအမှတ်စဉ် ၂၄ က ကိုဝင်းဆွေဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်
ဘာလည်း ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ကိုဝင်းဆွေသည် သန်မာသော လက်ချောင်းများဖြင့် ကုလား
ထိုင်လက်တန်းနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မေးကြော
ကြီးများ ထောင်တက်လာအောင် အံကြိတ်လျက် ဦးမြသိန်းလက်ထဲမှ
စာရွက်ကို မကျေမချမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အမှန်တကယ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ကိုထွန်းနိုင်ပူးပေါင်းပြီး ဒေါ်ခင်
လေးမြင့်ရဲ့ ရတနာအစွယ်တွေနဲ့ငွေဆယ်သိန်းကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ အပိုင်
နီနီ ကြံစည်ခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားက ဘူတာလိုက်ပို့သလိုလိုနဲ့ ကြိုတင်
ပယ်ထားတဲ့ထိုင်ခိုင်းမှာ ရထားဘီးလိုပုံမှ တက်လိုက်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား
သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းမြောက်ဘက် နဂါးတွန်တံခါးနောက်ဘက်

မှာ ရုပ်ဖျက်ပြီး စောင့်နေခဲ့တယ်။ တတ်မှန်လင်ကော်ပြားကို မှိုင်းလုံး တုတ်နဲ့တူအောင် လိပ်ပြီး လက်အိတ်ဖိစွန့်ပစ်ပြီး ကိုင်တယ်။

ကိုထွန်းနိုင် ငြို့ရိုးပေါ်တက်လာတော့ ဒေါ်ခင်လေးမြင့် မြင်အောင် တအားရိုက်ဟန် ဆောင်ပြခဲ့တယ်။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့် ကြောက်လန့်ပြီး အဝေးကိုထွက်ပြေးအောင်လည်း နောက်ကလိုက်ချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့သေးတယ်။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်မရှိတော့မှ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် လမ်းမတော်အိမ်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

အစီအစဉ်အရ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ရဲ့ ရတနာတွေနဲ့ ငွေဆယ် သိန်းကို အမြန်ယူပြီး တစ်နေရာကို လစ်ကြဲခိုးပဲ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားက လောဘာစောတက်ပြီး ကိုထွန်းနိုင်ကို အသင့်ပါလာတဲ့အခါ အသေထိုး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ပစ္စည်းနဲ့ငွေတွေကို တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်ပြေးတယ်။ ဆိုင်ကယ်ကို ဘူတာနားရပ်ထားခဲ့ပြီး ည အနာရီအမြန်နဲ့ ညတွင်းချင်းရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ကဲ ... ကိုဝင်းဆွေ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကို ခင်ဗျား မငြင်းနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။”

ကိုဝင်းဆွေက နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဦးမြဲသိန်းအား မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။

“မှန်လိုက်လေ ရှေ့နေကြီးရယ်။ ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ရှေ့နေလုပ်နေဖို့မကောင်းဘူး။ စုံထောက်လုပ်စားဖို့ပဲကောင်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး တော်လွန်းအား ကြီးနေတာကိုးဗျ။ အဲဒါကြောင့် ... ကဲရော ...”

ကိုဝင်းဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ဦးမြဲသိန်း၏ မျက်နှာတည်ညီညီဆိုသို့ ညာခြောင့်လက်သီးတစ်ချက် လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ဦးမြဲသိန်းက အမြန်နဲ့ရှောင်လိုက်သော်လည်း သူ၏မောင့်ချက်သရေခေါင်းပေါင်းကမူ လေထဲသို့ ပြောက်တက်၍ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ကိုဝင်းဆွေက ကျားရိုင်းတစ်ကောင်၏ လျှင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် တရားမဝင်ပေါက်ဝဆိုသို့ အမြန်ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် မောင်လေးအောင်၏ အစောင့်ခံကြပ်က ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားကာ ကိုဝင်းဆွေ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

ကိုဝင်းဆွေက နောက်ပြန်လှည့်ကာ ခံကြပ်၏လက်ကို ပုတ်ဆတ်လိုက်ပြီး ဘယ်ခြောင့်လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ခံကြပ်ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းယိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေလဲကျချားသည်။

ထိုအခိုက်ဝယ် မြဲတွင်းမှ မောင်လေးအောင် ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာကာ လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုဝင်းဆွေ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့တအား လှဲ၍ စုံပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ကိုဝင်းဆွေထံမှ အနံ့ခနဲ အသံထွက်လာကာ ကိုယ်ခန္ဓာရှေ့သို့ငိုက်သွားစဉ် မောင်လေးအောင်က လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့မြှောက်ကာ ကိုဝင်းဆွေ၏ခေါင်းကို ဒုတ်ခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကိုဝင်းဆွေမှာ အားခနဲတစ်ချက်သာ အော်လိုက်နိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြီးပြတ် ခွေလဲကျသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ရဲအရာရှိကြီးနှင့် ရဲသားအချို့ အပြေးရောက်လာကာ အသင့်ပါလာသော လက်

၁၆၄ ❀ ယိုးဒယား

ထိတ်ဖြင့် ကိုဝင်းဆွေ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးခတ်ထားလိုက်သည်။ ရဲများ
ပိုင်းချွတ်၍ ဆွဲထုလိုက်စဉ် ကိုဝင်းဆွေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးများ
ယိုစီးကျနေသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

အခြစ်အပျက်မှာ အလွန်လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် တရားသူ
ကြီးပင် မှင်တက်မိနေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ လှမ်းအမိန့်ပေးလိုက်
သည်။

“ဟေ့ ... သူ့ကို အချုပ်ခန်းထဲ အမြန်ပို့လိုက်ကြစမ်း”

ကိုဝင်းဆွေမှာ ရဲများနောက်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် လိုက်
ပါသွားရလေတော့၏။

မောင်လေးအောင်အား ထိုနေ့ညနေမှာပင် တရားရုံးတော်မှ
သေလွတ်လိုက်တော့၏။ ထိုနေ့ည ၁၀ နာရီရထားနှင့်ပင် ဦးမြ
နှင့်အတူ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်၊ မောင်လေးအောင်တို့ပါ ရန်ကုန်မြန်
ကျွန်းနှင့်မြစ်နားကြည်တို့ ဘူတာသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ကြ၏။ ဦးမြသိန်း
ကျွန်းအား လှမ်းမြင်လိုက်သည်နှင့် ...

“ကံကောင်းလို့ ဆရာဇေ ... အရှောင်မြန်ပေလို့ပဲ။ နို့မို့ရင်
လဲပြသက်သေ၏ လက်သီးဒဏ်ခံလိုက်ရသော တရားခံရှေ့နေ
ဦးမြသိန်း သတင်းစာထဲပါလာပြီး ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း မြစ်
ရပ်ကမ်းပါး။

တော်ပြီဆရာရေ ... နောက်ဆို ဆရာအကြံဉာဏ်အတိုင်း လုပ်သမျှ သတိထားမှ။ သက်သေကို လက်လှမ်းမပီတဲ နေရာလောန် ကနေ ပေးခွန်းထုတ်မှဗျ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဦးမြသိန်းကတော့ ပြောချောမယ်။ ဒီလိုတရားခံမျိုးက တစ်ထောင်မှာတစ်ယောက်၊ ထင်သောင်းမှာတစ်ယောက်တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းသားပဲ။ ဒါ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့ လူမျိုးဗျ။ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့မှ ခင်ဗျားနဲ့လာဆုံရတာ ဘာကြောင့်လဲလဲ လား ဦးမြသိန်း။ အဲဒါ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနာမည်ကြီးချင်လို့ ဗျ ... နာမည်ကြီးချင်လို့”

ဦးမြသိန်းက ရယ်ကဲ့ကဲ့လှုပ်ကာ သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို နှာပေါ်လှန်တင်လိုက်ကာ ...

“ဒိုးဆလဲပဲ ဆရာရေ ... ဒိုးဆလဲပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ထိုအခိုက် မောင်လေးအောင်နှင့် မြစန်းကြည်တို့ ပထမ ဖောင်းပေါ်ထိုင်ချကာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးမြသိန်းတို့အား ကန်တော့ကြစေ သည်။ ကျွန်ုပ်က ‘အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ’ ဟု ဆုပေးရန် စိတ်ကြိုလိုက်မိပြီးမှ ‘ကြတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်နိုင်ကြပါစေ’ ဟု မယုတ်မလွန် ဆုပေးလိုက်ရ၏။ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်ကလည်း ကျွန်ုပ် အား ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ပြောနေစဉ် ရထားဥသြဆွဲသံကြား လိုက်ရ၏။

ဦးမြသိန်း၊ ဒေါ်ခင်လေးမြင့်နှင့် မောင်လေးအောင်တို့ ရထား ပေါ်တက်ပြီးကြသည်နှင့် ပြည်အပြန်ရထားကြီးမှာ ဘူတာမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မြစန်းကြည်တို့က ရထားနောက်မိ

နောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရပ်လျက် လက်ပြေနှုတ် ဆက်နေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်က မြစန်းကြည်အိမ်ရှိရာ မြို့သစ်ရပ်ကွက်သို့ ကားဖြင့် ဆိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ အကျဉ်းထောင်သို့ အပြန်လမ်းတွင် ရွှေဆံတော် ဘုရားကြီး မြောက်ဘက်မှန်ရှေ့မှဖြတ်ရရာ ကျွန်ုပ်က အမှတ်မထင်မော့ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဘုရားခြေရင်းရှိ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်၏ ပါးစပ်များထဲတွင် ဘုရားတစ်ကောင်နှင့် သမင်တစ်ကောင်မှာ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည်။

ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်က ကျားနှင့်သမင်တို့ကို အစဉ်သဖြင့် ခိုက်ခဲဘိသကဲ့သို့ တရာဥပဒေသည်လည်း လူသားတို့အား ပြစ်မှုမလွန် နိုင်အောင် အစဉ်ထာဝရ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မည်ဆိုပါလျှင် ...

မိုးအောက်မြေပြင် ကမ္ဘာတစ်ခွင်ဝယ်မောင်လေးအောင်ကဲ့သို့ ဘုရားခံမဟုတ်သော တရားခံများအဘယ်မှာ ပေါ်ထွန်းလာနိုင်တော့မည် နည်း။

၁၆၀
ပုံနှိပ်ရေး
ဌာန

□

တစ်နေ့သ၌ အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ထောင်ထဲတွင် ဦးဖျောက်
ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေသော အကျဉ်းသားကြီး၊ ရှိခဲ့
လေသည်။ ၎င်းအကျဉ်းသားမှာ မူလက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတစ်
ယောက်ဟု သိခဲ့ရလေသည်။ သူ၏ဆေးပညာဖြင့် ကျေးလက်တောရွာ
များတွင် ဆေးဝါးကုသကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသူတစ်ဦး
ဖြစ်လေသည်။

တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး၏ အမည်မှာ ဦးဒီပါကျော်ဖြစ်လေ
သည်။ သူ၏ဝါသနာမှာ သစ်ဥသစ်ဖုများ၊ ဝန်းပျားကို တောတောင်ထဲ
တွင် လှည့်လည်ရှာဖွေရင်း ယင်းတို့ကို အမှုန်ကြိတ်တန်ကြိတ်ပြီး တချို့

ကို သစ်ဥသစ်ဖုများထဲမှလည်းကောင်း၊ ပန်းများမှလည်းကောင်း အဆီထုတ်ယူပြီး ပုလင်းလေးများထဲဝယ် သိုလှောင်သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေသည်။

များသောအားဖြင့် သူထုတ်ယူရရှိသော သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ အဆီများကိုထုတ်ယူပြီး ဖန်ဖြန့်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးထိုးပေးထားလေသည်။ ဤသို့ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့မှ ထုတ်ယူရရှိသော အဆီများဖြင့် လူနာများကို ဆေးဝါးကုသပေးသော အလေ့အကျင့်မျိုး ရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းသည် ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးပီပီ ဝေးလံသီခေါင်သော ဝေလက်တောရွာလေးများထိအောင် ဆေးဝါးကုသခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ကျေးလက်တောရွာများရှိ လူနေမရောက်နိုင်သော ဝေရွာများတွင် လှည့်လည်ဆေးကုသနေခဲ့ရင်းမှ တစ်နေ့တွင် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ပွားကာ သက်ဆိုင်ရာမှ တရားမဝင် ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ဆောင်မှုပုဒ်မဖြင့် ထောင်ဒဏ်ကျခံလာခဲ့ရလေတော့သည်။ သို့သော် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် နဂိုမူလစိတ်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ညဘက်တွင် မကြာခဏ အိပ်မက်ဆိုးများမက်ကာ ယောင်ယမ်းအော်ဟစ်နေတတ်လာခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ထောင်ဒဏ်ကျခံလာခဲ့ပြီးနောက် တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းမှာ သီးခြား ခွဲထားခဲ့ရလေသည်။ ခြောက်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော တိုက်ခန်းလေးထဲတွင် တစ်ဦးတည်းနေထိုင်ခဲ့စဉ် သူ၏ အတိတ်ကလုပ်ဆောင်ချက်များ၏ တန်ပြန်အကျိုးပေးကြောင့်ထင်ပါသည်။ ညဘက်ပိုင်း အိပ်ချိန်ပေးထားခဲ့ပြီးနောက်

အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် အိပ်နေရာမှထပြီး ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံစုံများ အော်ဟစ်ညည်းတွားကာ တိုက်ခန်းလေးထဲဝယ် လှည့်ပတ်ပြေးထွားနေခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ ညကင်းတာဝန်ကျခဲ့သူ ဝန်ထမ်းမှ ကြောက်လန့်လာခဲ့ပြီး ထောင်ဘူးဝမှာရှိနေသော ညတာဝန်မှူးထောင်မှူးထံ အပြေးအလွှား သွားရောက်သတင်းပေးပို့ခဲ့လေသည်။ ညတာဝန်မှူးမှ တံခါးတာဝန်ကျသော ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးခန့်ကိုခေါ်ပြီး တာဝန်ကျဆရာဝန်ထံ အကြောင်းကြားကာ အခင်းဖြစ်နေရာသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြည့်ရှုခံရလေသည်။ အကျဉ်းထောင်ဆရာဝန် ရောက်ရှိလာသောအခါမှ တာဝန်ကျတပ်သားမှ တိုက်ခန်းကို သော့ပိတ်ခတ်ထားသော သော့ခလောက်အား ဖွင့်လှစ်ကာ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခဲ့ကြလေသည်။

လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးစစ်သပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် အိပ်ဆေးတစ်လုံးကိုထိုးကာ ညဘက်ထပ်မံမဖြစ်ပွားစေရန် စီစဉ်ပေးခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ဆေးထိုးခဲ့ပြီး မကြာမီမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ ယင်းလူနာမှာ နေ့ဘက်အခါများတွင် မူလစိတ်သန္တာန်မျိုး ရှိနေတတ်သော်လည်း ညဘက်အိပ်ချိန်ရောက်သည့်အခါမှ အိပ်ပျော်နေရင်း ထယောင်တတ်သည့် ရောဂါဝေဒနာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ မူလစိတ်မှာ နေ့အခါတွင် ကောင်းမွန်နေခဲ့ပြီး ညပိုင်းရောက်မှ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်ရာမှနေပြီး ကမယောင်ကတမ်းအော်ဟစ်ကာ ထထပြေးတတ်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ တစ်ခုတစ်ခု

ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် စိတ်မှပုန်သူတစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်တမ်း
ကာ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ သတ်မှတ်ထားခဲ့ပြီး တိုက်ခန်းထဲမှ သီးခြားခွဲထား
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိုးဝေမှာ တာဝန်ခံအရာရှိအဖြစ်
တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ယင်းကဲ့သို့ ရောဂါလက္ခဏာဖြစ်ပွားနေခဲ့သော
တရားခံတစ်ဦးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပင်ကိုကား
စာရေးစာဖတ် ပါသနာထုံခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် ထောင်တွင်းအတွေ့
အကြုံများကို လေ့လာဆည်းပူးကာ စာပေရေးသားနေသူတစ်ယောက်
ဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းထောင်အတွင်းသို့ ပြစ်ဒဏ်ဖြင့် ထောင်ကျလာခဲ့
အကျဉ်းသားများထဲမှ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များကို ကြား
သိခဲ့ရသည့်အခါတိုင်း ထိုတရားခံများကိုတွေ့ဆုံရန် ကိုယ်တိုင်သွားရောက်
ခဲ့ပြီးမှ ဖြစ်ရပ်မှန်စာတတ်လမ်းများ မေးမြန်းမှတ်သားထားလေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ယခု ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသော ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ
ဦးဒီပါကျော်၏အမှုဖြစ်စဉ်ကို ကြားသိခဲ့ရသောအခါ ယင်းနောက်ကွယ်
မှ ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ အံ့ဩဖွယ်ရာသော အကြောင်းအရာများ
ကို ကြားသိလာခဲ့ရလေတော့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်များရှိနေလိမ့်မည်ဟု ဆို
ကြည့်ခဲ့သောကြောင့် တိုက်ခန်းလေးထဲဝယ် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းခံခဲ့ရ
သော ဆေးဆရာကြီးဦးဒီပါကျော်နှင့် သွားရောက်တွေ့ ဆုံခဲ့ရလေတော့
သည်။

ကျွန်ုပ် တိုက်ခန်းများ သီးခြားခွဲထားသော တိုက်ခန်းများထဲ
သို့ သွားရောက်ခဲ့သောအချိန်မှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း ထောင်ပိတ်နားနေ

ချိန်ဖြစ်ပါသည်။ အကျဉ်းထောင်များတွင် နံနက် (၅)နာရီမှာ ထောင်ခွင့်
ခဲ့ပြီး လုပ်ငန်းများကို ခိုင်းစေခြင်း။ အကျဉ်းသားများ ထောင်ဝင်စာ
တွေ့ဆုံခြင်း စသည်လုပ်ငန်းများကို နံနက် (၁၂) နာရီအချိန်အထိ
ခွင့်ပြုပေးထားခဲ့သည်။

အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ လုပ်ငန်းတာဝန်အားလုံးကို
နေ့လယ် (၁၂) နာရီမှ (၂) နာရီထိ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ပြီး ထောင်ပိတ်ထားခဲ့
လေသည်။ ထောင်ပိတ်ထားသည်ဟုဆိုရာမှာ အကျဉ်းထောင်မှာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေခဲ့ကြသော ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များ ထပ်စားနားပြီး
မိမိတို့အိမ်မှာ ခေတ္တခဏ အနားယူနေသော ကာလဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် အကျဉ်းထောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်
သက်နေခဲ့လေသည်။ များသောအားဖြင့် အကျဉ်းသားများနေထိုင်ရာ
အိပ်ဆောင်များထဲမှာ အကျဉ်းသားအားလုံးလိုလို အိပ်စက်အနားယူ
ခြင်း လဲလျောင်းအနားယူခြင်းကို ခွင့်ပြုထားခဲ့လေသည်။ ၎င်းတို့နေ
ထိုင်ရာ အိပ်ဆောင်အားလုံးကို အပြင်ဘက်မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ တိုက်ခန်းအားလုံးကိုလည်း အပြင်ဘက်
မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးဒီပါကျော်သည် တိုက်ခန်းလေးထဲတွင် တစ်ဦးတည်း ငူငူ
ကြီးထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်နေသည်ကို လှုပ်မြင်နေခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် တိုက်ခန်းရှေ့သံတိုင်ပေါက်ဝမှာ ရပ်လာနေသည်ကို မြင်သော
အခါ ဦးဒီပါကျော်သည် ထောင်အရာရှိတစ်ဦးကို ရုတ်တရက် တွေ့
မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကမ်နန်းကတန်း လဲလျောင်းဆေးလိပ်သောက်နေခဲ့
ရာမှ ထပြီး ပုံစံထိုင်ကာ အရိုအသေပြုနေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ကျအကျဉ်းသားတစ်ဦးအား လာရောက်
တွေ့ဆုံခြင်းကို အကျဉ်းသားမှ ထောင်ပိုင်ကြီး ထောင်ထဲလှည့်လည်
စစ်ဆေးရန် ရောက်ရှိလာနေခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ထောင်စည်းကမ်း
ဥပဒေအတိုင်း အရှိအသေပြုသည်အနေဖြင့် မိမိအိပ်ရာလေးပေါ်မှာ
ပုံစံတိုင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသားအတွက် အနေ
မခက်ရန် သံတိုင်ဝမှ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ဦးဒီပါကျော်၊ နေထိုင်လို့ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ် ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ခင်ဗျားက တိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုတော့ တိုင်း
ရင်းဆေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော် နားလည်တတ်ကျွမ်းမှာပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အသင့်အတင့်ပါ ... ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဆေးမျိုးတွေများ ဖော်စပ်ခဲ့တာလဲ”

“ဆေးတွေကတော့ အနံ့ပါပဲ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ နှလုံး၊ ဆီးချို၊ သွေးတိုး ရောဂါပေါင်းစုံနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဆေးအမျိုး
မျိုးပါပဲ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ယောက်ျားအားဆေးကော မခတ်ဘူးလား
ဗျ”

“ဒါကတော့ ... လိုအပ်တဲ့လူရှိမှပဲ ဖော်စပ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဆေးတွေက ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး။ နေ့စဉ် ဆင်တုံးမနွယ်အမှုန်ကို လက်
ဖက်ရည်ခွန်းတစ်ခွန်းလောက်ကို နေ့စဉ်ပိုစိုင်ရင် အကျိုးအာနိသင်
ကောင်းပါတယ်”

“ဆင်တုံးမနွယ်က အမျိုးမျိုးရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်ဟာ
မျိုးလဲ”

“အထူးသဖြင့် ဆူးပါတဲ့ဆင်တုံးမနွယ်က ပိုပြီး အကျိုးအာနိ
သင်ကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကဘာဖြစ်လို့ ညညမှာထပြီး ယောင်ယမ်းအော်
တစ်သလိုဖြစ်နေခဲ့တာလည်း ရောဂါကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်။ ဒါက အတိတ်ကပြုလုပ်
ခဲ့တဲ့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုအပေါ်မှာ စွဲလမ်းစိတ်ဝင်ပြီး စိတ်ထိန်းမရလို့ အိပ်
မော်ဆိုးတွေမက်ပြီး ယောင်အော်နေမိခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းများလဲဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်
ဗျ”

“ဒီလိုပါ ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တိုင်းရင်းဆေးရာ
ကြီးပီပီ ကျေးလက်တောရွာလေးတွေမှာ ဆေးဝါးလိုက်ကုသနေခဲ့တာ
ပါ။ အဓိကတော့ ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့ သစ်ဥသစ်ဖုနဲ့ ပန်းမန်တွေ
က အဆီထုတ်ယူနိုင်ဖို့ တောကြိုအုံကြား လျှောက်သွားရှာဖွေနေရင်း
တိုယ်နားလည်တဲ့ ဆေးဝါးပညာနဲ့ တောရွာကလူနာတွေကို ဆေးကုသ
ပေးနေခဲ့တာပါ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက တစ်ချက်ရုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို ခင်ဗျား
လိုချင်တဲ့ ဆေးပင်လည်းရှာဖွေရင်း တွေ့တဲ့နေရာက လူနာတွေကိုလည်း
ခင်ဗျားတတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆေးပညာနဲ့ ကုသပေးနေခဲ့တော့ သမ္မာအာဇီဝ
ကျပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်။ အဲဒီလို ဆေးကု
ကောင်းခဲ့လို့ ဒီလို ညညထအော်ဟစ်သလို ယောင်ယမ်းခဲ့တဲ့ ရောဂါ

ဝေဒနာသုံးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျ”

“ဒီလိုပါ ...”

ဟုအစချီ၍ ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်သည် ဆေးပေါ့လိပ်လေးကို အားပါးတရ ဖွာရွှိက်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်ပြောပြနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးဒီပါကျော်၏နောက်ကွယ်မှ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဂယနဏ သိရှိရတော့မည်မို့ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိခဲ့လေသည်။ ဦးဒီပါကျော်၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တောက်ပလာနေပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြုံကြုံကြိုက်လာခဲ့ရသောကြောင့် ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာပြင်မှာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အသင့်ယူလာသော မုန့်ထုပ်ကလေးကို ဦးဒီပါကျော်အား ဆာလောင်မှတ်သိပ်နေမည်ကို သိသောကြောင့် လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။ ဦးဒီပါကျော်က မုန့်ထုပ်ကလေးကို ဖောက်လိုက်ပြီးနောက် မုန့်တစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူဝါးစားနေခဲ့ပြီး တိုက်ခန်းဝေရှေ့မှာ ရှိနေသောသောက်ရေးဖိုးပေါ်မှ ရေရွက်ကို သံတိုင်ကြားမှလှမ်းယူကာ ဖိုးထဲမှရေကို ခပ်သောက်နေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးဆရာကြီးဦးဒီပါကျော်ထံမှ ပြောလာမည့် စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော်နားထောင်နေခဲ့စဉ် ဦးဒီပါကျော်က စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖွာရွှိက်လိုက်ရင်းမှ ...

[၂]

ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရုက္ခဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ရလာခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးလာသည်က သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ကို ဝါသနာအလျောက် လေ့လာလိုက်နေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

သစ်ဥသစ်ဖုများမှ အဆီများကို ထုတ်ယူခြင်း ပန်းမန်များမှ အဆီများကို ထုတ်ယူခြင်းစသည်ဖြင့် လေ့လာကာစမ်းသပ် ကြည့်ရှုနေသောသူသည် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားမှာရှိနေသော တောတောင်များတွင် တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင် သီးပင်စားပင်များ အလေ့ကျပေါက်နေသော သစ်ပင်များသစ်ဥသစ်ဖုများ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ယင်းသစ်ပင်များမှ ပဉ္စငါးပါးတို့ကိုထုတ်ယူ၍ ၎င်းဆေးဝါးများကို ဖော်စပ်လုပ်ကိုင်နေခြင်း။ သစ်ဥသစ်ဖုများပန်းမနိများထဲမှ အဆီများကိုထုတ်ယူကာ ပေါင်းစပ်ပြီးနောက် ထိုဆေးများအဖြစ်ပါ အသုံးဆောင်စမ်းသပ်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ ဆေးဖက်ဝင်အပင်များဖြင့် ဖော်စပ်ရရှိလာခဲ့သော ဆေးဝါးအာနိသင်ဖြင့် လူနာများကို စမ်းသပ်ကုသကြည့်ခဲ့ရာမှ ပျောက်ကင်းသော ရောဂါများကို လက်တွေ့အောင်မြင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ မိမိလေ့လာလိုက်စားနေခဲ့သော တိုင်းရင်းဆေးဝါးများဖြင့် ကျေးလက်တောရွာများရှိ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းဦးစွာ ဝေးလံသီခေါင်သောရွာများတွင် နေထိုင်ကြသော မရှိဆင်းရဲသားများကို ဆေးဝါးကုသပေးလျက် ရှိခဲ့လေသည်။ မိမိအတွက်လိုအပ်သော တိုင်းရင်းဆေးပင်များရရှိနိုင်ရန် တောရွာအနှံ့ လှည့်လည်သွားလာလျက် ရှိလေသည်။

ယင်းသို့ တောတောင်များထဲသို့ လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့စဉ် ကရင်တောရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ၎င်းကရင်တောရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်လောက်သာ ရှိသောကြောင့် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောနေရာမှာ ဆောက်လုပ်ထားသော တောရွာကလေးဖြစ်ပါသည်။

ယင်းတောရွာကလေး၏ တောင်ကြောဆင်ခြေလျှောနေရာရှိ တောင်ကုန်းလေးပေါ်တွင် နေထိုင်သော မုဆိုးကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံးစည်ခဲ့ပီလေတော့သည်။ မုဆိုးကြီး၏အမည်မှာ စောထူးဝါးဆိုသူ ကရင်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

အသက်အရွယ်မှာ ခြောက်ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိနေခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်မဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း လူမျိုးကြီးဘဝဖြင့် နေထိုင်ကာ မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ ၎င်း စောထူးဝါးသည် ကရင်ကြီးမှာ မုဆိုးတစ်ယောက်အသွင်ဖြင့် တောကောင်များကို ဆွဲဖမ်းဆီးနေခဲ့ရာတွင် လူငယ်တစ်ယောက်နယ် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ဆက်သွက်လက်လက် ရှိနေတုန်းဖြစ်လေသည်။

တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော နေရာလေးဝယ် ဆယ်ပေခန့်ဝါး နှစ်ဆယ်လေးတစ်လုံးဆောက်ကာ တောကောင်များကို 'ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခြင်း' ဝမ်းရေအတွက် ရှာဖွေစားသောက်နေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် နေ့စဉ် တောတောင်ထဲဝယ် လှည့်ပတ်ရှာဖွေပြီး မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တောတွင်းနေရာဝယ် သူက တောကောင်များကို ဖမ်းဆီးရာတွင် ငြောင့်အောင်ခြင်း၊ သုတ်ကိုင်းထောင်ခြင်း၊ တူမီးသေနတ်ဖြင့် ခတ်ဖမ်းဆီးခြင်းစသည့် မုဆိုးအတတ်ပညာများဖြင့် တောလိုက်နေသော မုဆိုးကျော်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းမုဆိုးကြီး စောထူးဝါး၏ တဲအိမ်ငယ်လေးပေါ်တွင် သူ့အမည်တိုင် တောကောင်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး၍ရရှိသော တောကောင်များ၏ သားရေများ၊ ချိုများ၊ ဦးခေါင်းများကို နေအိမ်ထုပ်တန်းပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ တောကောင်တချို့ကို အခြောက်လှန်း၍ တချို့ကို အတွဲငယ်လေးများတွဲကာ ဝါးလုံးဖြင့်လျှိုထမ်းပြီး ရွာထဲမှာ လှည့်လည်ရောင်းချကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

ယခုလို ဖမ်းဆီးရရှိလာခဲ့သော တောကောင်များ၏အထူးများကို ငွေကြေးဖြင့် ရောင်းချခဲ့သလို ပစ္စည်းချင်းဖလှယ်ပြီး ရောင်းဆွဲသည့်အခါလည်း ရှိလေသည်။ များသောအားဖြင့် မိမိဝမ်းစာရေးအထူးအခြောက်လှန်းထားပြီး လိုအပ်သည့်အခါ စားသောက်နိုင်ရန် နေထိုင်ထုပ်တန်းပေါ်မှာ စိတ်တန်း၍ အခြောက်လှန်းထားခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက် ကမူ တောရွာကလေးဆီကိုရောက်တိုင်း ရွာထဲမှနေထိုင်မကောင်းသော ထူးများကို ဆေးဝါးကုသပေးနေခဲ့သည်။ ပြီးမှ တောတောင်များဘက် ထည့်လည်သွားလာရှာဖွေရင်း မုဆိုးကြီး၏ တံအိမ်လေးဆီ ပြောစကားများကို ဝိုင်းဝန်းစားသောက်လေသည်။

“တောရွာများဆီ လှည့်လည်ဆေးဝါးကုသနေခဲ့ရင်း မုဆိုးကြီး စောထူးဝါး၏ တံအိမ်လေးဆီသို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ်ကာ ရောထွေးလာတတ်လေသည်။ ထိုအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ နှစ်ကာလရှည်စွာ ခေါင်းသင်းဆက်ဆံလာခဲ့သောကြောင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် ရှိနေခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များသဖွယ် ပေါင်းဆက်နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ဤသို့ မုဆိုးကြီးနှင့် ဆေးဆရာကြီးတို့နှစ်ဦးမှာ အသက်အရွယ်က ဆယ်နှစ်ခန့်ကွာခြားခဲ့ပြီး ဦးဒီပါကျော်မှာ ငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။

ယင်းသို့ ရင်းနှီးမှု ကြာမြင့်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ မုဆိုးကြီး၏ ထူးဝါးနှင့်အတူ အမဲလိုက်ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ လိုက်ပါသွားတတ်လေသည်။ အမဲလိုက်ရာမှရရှိသော သားကောင်များကို မုဆိုးကြီးစောထူး

အိမ်က စားတစ်လက်ဖြင့် အမဲဖျက်ပြီး အခြောက်လှန်း၍ စားသောက် နှင့် သိမ်းဆည်းထားတတ်သလို တချို့တစ်ဝက်ကို ရွာထဲသို့အတွဲလေးများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် လိုက်လံစပ်ဟပ်ရောင်းချပြီး စားသောက်နေခဲ့လေသည်။ များသောအားဖြင့် မုဆိုးကြီးစောထူးဝါး၏ တံအိမ်လေးဆီ သို့ရောက်လျှင် အစဉ်အမြဲ ရိက္ခာပြည့်စုံလုံလောက်လျက် နေခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက် မိမိ ဆေးလွယ်အိတ်လေးကိုလွယ်ပြီး မကြာခဏရောက်ရှိလာကာ အတူတကွ နေထိုင်ဆုံးစားသောက်လေ့ရှိခဲ့လေသည်။ တောထဲမှာ ကောက်ညှင်းဖြင့် ချက်လုပ်ထားသော ကရင်မီးတောက်အရက် ချဉ်စူးစူးကို ဝါးကျည်ထောက်လေးထဲထည့်ကာ ဝါးခွက်ကလေးများဖြင့် ငွဲ့သောက်ပြီး ဆတ်ဆားခြောက်၊ ချေသားခြောက်နှင့် ဖြေသားခြောက်များဖြင့် အမြည်းမြဲအုပ်ကာ စားသောက်လေ့ရှိလေသည်။

မုဆိုးကြီးမှာ တောကောင်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရရှိလာခဲ့သော သားကောင်များ၏အဆီများကို ထုတ်ယူပြီး ပုလင်းလေးများထဲထည့် ထည့်သိုသိမ်းဆည်းထားတတ်သည်ကိုလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလေသည်။

ဤသို့ တိရစ္ဆာန်များ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှလည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်မှလည်းကောင်း အဆီအမျိုးမျိုးကို ထုတ်ယူပြီး ပုလင်းငယ်များဖြင့် ခြွင်းထုတ် ခွဲထားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ရရှိလာခဲ့သော တိရစ္ဆာန်များ၏ အဆီဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုက်ခဲနာကျင်သည့်အခါ သုတ်လိမ်းပေးခြင်းဖြင့် ဆက်သားပျောက်ကင်းကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

ဒါကြောင့် မုဆိုးကျော်ကြီး စောထူးဝါးတစ်ယောက် ထောင့်
ဝယ် မျက်စိလည်လမ်းမှားရောက်လာခဲ့သော ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို
မမျှော်လင့်ပဲ ပစ်ခတ်ပမ်းဆီးရရှိခဲ့လေသည်။ ၎င်းကျားကြီးအား ခုတ်
ပြီး အရေခွံကို အခြောက်လှမ်းကာ ကျားကြီးအိမ်ခွာကိုယ်မှ ထွက်
လာသော ကျားဆီကို ထုတ်ယူပြီး ပုလင်းလေးထဲမှ သိုမှီးထည့်သွင်း
ထားခဲ့လေသည်။

“ဒီလိုတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အဆီတွေကိုထုတ်ပြီး စုဆောင်းထားတာ
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးရှိပါသလဲ ဖထီး”

“ဖထီးအနေနဲ့ ဒီအဆီတွေကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ
ဘူး။ ဆေးဝါးအနေနဲ့ လိမ်းကျုံးပြီး အသုံးချခဲ့တာပဲ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ သစ်ဥသစ်ဖုအဆီတွေကို ထုတ်ပြီးထောင့်
တချို့လူနာတွေကို ဆေးထိုးအပ်နဲ့ အကြောသွင်းပြီး ကုသကြည့်အောင်
ရောဂါတွေ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းတာကို လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ရတာပဲ။
ဒီတော့ဖထီးရဲ့ တိရစ္ဆာန်အဆီတွေကနေ ဆေးဝါးသဘောမျိုး အသုံးချ
ကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့”

“ကောင်းတာပေါ့များ။ ဒါဆို ကျွန်တော်ပစ်ခတ်လို့ ပမ်းဆီး
လာခဲ့တဲ့ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေအတွက် ပိုပြီး အသုံးဝင်နိုင်တာပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ကရင်မီးတောက်အရည်ကလေးကို ထစ်
ခွက်တစ်ဖလားစီ သောက်လိုက်စားလိုက် စကားတွေပြောလိုက်နှင့်
အချိန်များ တစ်စတစ်စ ကုန်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှားပါးသော တိရစ္ဆာန်အဆီများကို သိုမှီးထား
သော ဖထီးစောထူးဝါး၏ အဆီပုလင်းများကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးစိတ်

ဆန်းများပေါ်ပေါက်လာကာ အလျဉ်းသင့်လျှင် အသုံးချနိုင်ရန် ကြံစည်
စဉ်ကျားနေခဲ့မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဖထီးစောထူးဝါးထံ မကြာခဏ ရောက်ရှိနေခဲ့
သောကြောင့် ယခုလို ကရင်မီးတောက်အရက်ကို သောက်ပြီးနောက်
ပစ်ယောက်သား ရောက်တတ်ရာရာစကားများကို ပြောဆိုနေခဲ့ကြရင်း
ဥအိမ်နေခဲ့လေသည်။

ဖထီးစောထူးဝါးကတော့ သူ့တံအိမ်လေးထဲရှိ တိရစ္ဆာန်အသုံး
အဆောင်များဖြစ်သော သားရေခွံများကို ထုတ်ယူလာကာ ကျွန်ုပ်အိမ်
နိင်ရန် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းပေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် အိမ်ရာခင်း
ပေးသောအရာမှာ ကျားအရေခွံကြီးတစ်ချပ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“ကောင်းတာပေါ့လေ၊ စမ်းသပ်မှုအောင်မြင်ရင်တော့ ကျွန်တို့
ယောက်အတွက် ပိုပြီး အကျိုးရှိလာနိုင်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်၏အဆိုပြုချက်အပေါ် ဖထီးစောထူးဝါးက လက်ခံ
ပြည်ခဲ့သဖြင့် နှစ်ယောက်သား တောကြောင်လေးကို လှောင်အိမ်
ထဲမှထုတ်ကာ ကျွန်ုပ်က ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့
သည်။ ဆေးအိတ်ထဲမှ ဆေးထိုးအပ်လေးကိုထုတ်ပြီး ပုလင်းပုပုပိုင်း
လေးထဲမှာရှိသော မြွေဆီထဲထည့်ပြီး စုပ်ယူလိုက်သည်။ ဖထီး
စောထူးဝါးက တောကြောင်လေးကို ချုပ်ကိုင်ပေးထားသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆေးထိုးအပ်ထဲမှ မြွေဆီများကို ဆေးထိုးအပ်ဖြင့်
စုပ်ယူပြီး တောကြောင်လေးတင်ပါးနေရာရှိ အကြောထဲမှာ ထိုးသွင်း
ပေးလိုက်သည်။ ဆေးထိုးလိုက်သည် အချိန်ကြောင့်ထင်သည်။ တော
ကြောင်လေးမှာ ခေတ္တခဏ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီး ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ
အိပ်နေသလို မျက်စိလေးမှိတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ တောကြောင်ကလေး၏
အောက်ကိုယ်မှာ လှုပ်ရှား၍ လာခဲ့လေတော့သည်။ ယင်းမှာ အိပ်နေသော
တောကြမ်းခင်းလေးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့သို့ တွားတွားပြီး သွားနေ
သည်။ မိမိ၏ မူလပင်ကိုစိတ်ပုံသဏ္ဍာန် ခြေလေးချောင်းဖြင့် လျှောက်
သွားနေသကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ တွားသွားနေခဲ့သည်။

မကြာမီ တွားသွားနေခဲ့ရာမှ ခေါင်းကလေးထောင်လာပြီး မြွေ
ဆီသို့ ပါးပျဉ်းလေးထောင်သလိုမျိုး လုပ်ပြီး လျှောက်လေးကို ပြုတစ်၊
ပြုတစ်လုပ်ကာ လျှောက်သွားနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖထီးစောထူးဝါး
နှစ်ဦးစလုံး အံ့သြပြီး မှင်တက်မိသွားသလိုမျိုး ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

| ၃ |

“ဖထီးရေ ... ဟောဒီပုလင်းလေးထဲက အဆီတွေက အ
တွေလဲဈ ...”

“ဒါက စပါးကြီးမြွေထဲက ထုတ်ယူထားခဲ့တဲ့ အဆီတွေပေါ့
စပါးကြီးသည်းခြေကိုတော့ ထုတ်ပြီး ဆေးဝါးအဖြစ်ဖို့ပဲဖို့ အရက်ထဲမှာ
စိပ်ထားတယ်”

“အေးဗျာ ... ဒီအဆီတွေကို ဆေးထိုးအပ်နဲ့စုတ်ယူပြီး
ဟောဟိုလှောင်အိမ်လေးထဲမှာ မွှေးထားတဲ့ ကြောင်လေးကို ထိုးကြည့်
ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရရင် ကောင်းမလားလို့၊ ဖထီး ဘယ်လိုသဘော
သလဲ”

အမှန်တကယ်ပင် မြှုပ်သတ္တုအလား ဝင်စားသွားခဲ့သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေပါသည်။ ဖထီးစောထူးကတော့ သူ့တောကြောင်ကလေး မြှုပ်တစ်ကောင်လိုဖြစ်သွားသောကြောင့် နှမြောသွားဟန်ဖြင့် လိုက်လံဖမ်းချုပ်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေခဲ့သည်။ တောကြောင်ကလေးမှာ မြှုပ်ပါးပျဉ်းလို ခေါင်းထောင်ကြည့်နေပြီး မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ ဝင်းဝင်းလက်လို့နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် နောက်ဖမ်းဖို့ချောင်ဘက်ဆီမှ ကြွက်ကလေးထစ်ကောင်ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ဟန်တူလေသည်။ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ဝပ်တွားနေခဲ့ရာမှ လျှင်မြန်စွာ တွားသွားလိုက်ပြီး လိုက်ဖမ်းဆီးနေခဲ့သည်။

ကြွက်ကလေးမှာ မိမိအသက်အန္တရာယ်ကို သိမြင်၍လားစင်သေတ္တာတစ်လုံးအောက်သို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။ တောကြောင်ကလေးက အပြီးလေးကို ထောင်လိုက်ကာလည်းကောင်း၊ ခေါင်းကလေးကို ထောင်လိုက်ကာလည်းကောင်း ပြုမှုနေပုံဖြင့်ရပြီး တောကြောင်ကလေးကို တစ်လစ်ထုတ်ကာ အနံ့ခံပြီး လိုက်လံရှာ ဖွေနေဟန်တူလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖထီးစောထူးဝါးတို့နှစ်ဦးသည် တောကြောင်ကလေး၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေကြရင်း ဆီလှင်းလှင်းမှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ အမှန်တော့ တောကြောင်ကလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝယ် စပါးကြီးမြှေး၏အဆီများ ပျံ့နှံ့စီးဝင်သွားခဲ့ဟန်တူလေသည်။ တောကြောင်ကလေးက မြှုပ်စိတ် ဝင်၍သွားဟန် တူလေသည်။ ဆေး၏တန်ခိုးအာနိသင်က အစွမ်းပြနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဤသို့ ဆေးတန်ခိုးပြနေခဲ့ခြင်းမှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ အခြားတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏အဆီက ဝင်ရောက်သွားကာ စိတ်ပြောင်းကိုယ်ခွာသလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်သွားခဲ့ဟန်တူလေသည်။

ဤကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်အဆီကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ခြင်းဖြင့် မူလပုံမှန်စိတ်ပျောက်သွားကာ အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆေးအာနိသင်အရှိန် ရှိနေတုန်းသာ မြှုပ်လိုပုံသတ္တုအုံ ကျင့်ကြံသွားလာနေခဲ့သော်လည်း နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာမှာတော့ တောကြောင်ကလေးသည် ဝါးကြမ်းခင်းလေးပေါ်မှာ ခေါင်းတင်မှေးကာ အိပ်ပျော်သွားသလို ငြိမ်သက်၍ သွားခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်ကား ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နားလည်သွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စမ်းသပ်ပြီး ထိုးသွင်းပေးလိုက်သော ဆေးရည်အနည်းအများပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်၏ စိတ်ပုံသတ္တုအုံ ခေတ္တပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖထီးတို့နှစ်ဦးသားမှာ မိမိတို့ စမ်းသပ်ချက်အောင်မြင်သွားခဲ့သည်ကို အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ သစ်ဥသစ်ဖုများမှ အဆီကိုထုတ်ပြီး လူနာများ၏ရောဂါများကို စမ်းသပ်ကုသကြည့်၍ အောင်မြင်လာခဲ့သည်ကို သိရှိပြီး ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ယခုတစ်ဖန် တိရစ္ဆာန်များ၏ အဆီကို အကြောထဲသို့ ထိုးသွင်းကြည့်ခဲ့ရာမှ မူလစိတ်စိတ်ပျောက်ကာ အခြားတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ စိတ်အသွင်သတ္တုအုံသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ဖထီးစောထူးဝါးသည်

ဆတ်သားခြောက်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ယူဝါးစားနေခဲ့ပြီး ခေနေ့တစ်
ခွက်မော့သောက်ရင်း ...

“ဆရာကြီး ... ဒီတိရစ္ဆာန်အဆီတွေကနေ အကြောထဲကို
ထိုးသွင်းပေးလိုက်တာနဲ့ မူလပင်ကိုစိတ်ပျောက်သွားတာ တော်တော်
ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... ဖထီးဝေ၊ ဒီလိုအဆီတွေကို အသုံးပြုပြီး
တော့ ဟိုနာဂတောင်တန်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ထမံသီရွာသားတွေဟာ
စမ်းသပ်ဖူးတဲ့သာကောတွေ ကြားသိခဲ့ရဖူးတယ်။ သူတို့ကတော့ လူ့အဖြစ်
ကနေပြီး ကျားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြတာကြောင့် ဒီလို စိတ်ပြောင်း
ကိုယ်ခွာလုပ်လို့ ရတယ်လို့ ယုံကြည်နေခဲ့ကြတယ်”

ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံကို ကြားသိလိုက်ရသောအခါ ဖထီး
စောထူးဝါးတစ်ယောက် ခေတ္တတွေခေတ္တ သွားခဲ့လေသည်။ တောတောင်
ထဲမှာပဲ နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ နေထိုင်သွားလာ ကျက်စားလာခဲ့သူလို
ပညာဗဟုသုတ ခေါင်းပါးနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ထံမှ နာဂလူမျိုး
များအကြောင်းကို ရုတ်တရက် ကြားသိလိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြတွေ
ဝေသွားခဲ့ဟန်တူလေသည်။

“လူစိတ်ကနေ ကျားစိတ် ပြောင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ တကယ်
ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဖထီးဝေ။ နာဂတောင်တန်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြ
တဲ့ ထမံသီရွာသားတွေဟာ သူတို့ဖမ်းဆီးရရှိခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဆီက
အဆီကိုထုတ်ယူပြီးတော့ လူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ စမ်းသပ်ထိုးကြည့်လိုက်တဲ့
အခါမှာ လူ့ရဲ့စိတ်ကနေ တိရစ္ဆာန်စိတ်အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြောင်း
ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရလို့ ယုံကြည်မှုရှိခဲ့ကြတယ်လေ”

သူရိန်စာပေ

“အေးဗျာ ... နားရှိလို့သာ ကြားခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်
နိုင်ဆိုတာကတော့ ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်မှပဲ သိနိုင်မှာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ ... ဖထီးဝယ် ...”

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် “စိတ်အသွင်သဏ္ဍန် ပြောင်းလဲဖြစ်
ပေါ်သွားသော ဖထီးစောထူးဝါး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကြည့်ပြီးတော့
ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်၍သွားခဲ့လေသည်။ ဖထီးစောထူးဝါးတစ်ယောက်
ကျွန်ုပ် လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရသော နာဂတောင်တန်းဒေသမှ ထမံသီရွာ
သားတို့၏ ဝေလေ့စရိုက်အပေါ် ယုံကြည်ရခက်ခဲနေဟန်တူလေသည်။

လူစင်စစ်မှနေ ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ဆိုခြင်း
အပေါ် ယုံရခက်ခက် မယုံရခက်ခက်ဖြစ်နေသည်။

“လူစင်စစ်ကနေ ကျားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟာ အမှန်တယ် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါ့မလား ဆေးဆရာရဲ့”

“ဟာ ... ရှိခဲ့ပါပြီကော ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တောင် စာထဲမှာပဲ ဖတ်ဖူးခဲ့လို့ သိခဲ့ရဖူးတယ်။ နာဂတောင်တန်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ထမံသီရွာဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲလေ။ အဲဒီရွာမှာ နေထိုင် နေခဲ့ကြတဲ့ နာဂတိုင်းရင်းသားအချို့ဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်သွေးကြောထဲကို ကျားရဲ့အဆီ ထိုးသွင်းပေးလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး လူ ကနေ ကျားအသွင်သဏ္ဍာန်ပေါက်ပြီး ခုန်ချင်ပေါက်ချင်သလို ဖြစ်လာ နေခဲ့ကြတယ်”

“အေးဗျာ ... တော်တော်ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲနော်။ ခုတွေ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်ရဲ့အဆီတွေဟာ သွေးနဲ့အတူလည် ဆတ်ပြီး ချက်ချင်းပုံစံပြောင်းသွားခဲ့တာဟာ အံ့ဩစရာပဲပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ... လူဟာ မကျန်းမာလို့ အားအင်ချည်နဲ့ နှစ်ပန်းနေခဲ့ချိန်မှာ ဒီတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့အဆီကို လူ့ရဲ့သွေး ခြွင်းကြောထဲကို ထိုးသွင်းလိုက်တာနဲ့ တခဏချင်းမှာ ချက်ချင်း လူ့ရဲ့ အဆီကိုစိတ်အသွင်သဏ္ဍာန် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး တိရစ္ဆာန်ရဲ့စိတ် ဝင်စား သွားတော့တယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျားဒီတိရစ္ဆာန်ရဲ့အဆီနဲ့ တောကြောင်ကိုထိုးပြီး စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးသလို လူတစ်ယောက်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကိုကော တိရစ္ဆာန်အဆီ တွေ ထိုးသွင်းပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ဖူးခဲ့သလား ဆရာကြီး”

“ဟာ ... ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီလို စမ်းသပ်ကြည့်ကောင်းခဲ့လို့လည်း ခုလို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ ပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျ”

ထောင်စိုင်းကြီး ဦးစိုးဝေတစ်ယောက် တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်၏ ဆေးဝါးကုသချက်များအပေါ် စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်း ကြည့်နေမိခဲ့လေသည်။ ဦးဒီပါကျော်ကတော့ မိမိတစ်သက်မှာ တိုင်းရင်း ဆေးပက်ဝင်ပင်များနှင့် သစ်ဥသစ်ဖုများ၏ အဆီများကိုထုတ်၍ လူနာ အခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းစမ်းသပ်ခဲ့ဖူးရာ အောင်မြင်မှုရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြနေခဲ့သည်။

ထို့အတူ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏အဆီ ကို ထိုးသွင်းစမ်းသပ်ခဲ့ဖူးသည့် သက်သေသာခကရှိခဲ့ကြောင်း ကြားသိ

ခွဲရသောအခါ အံ့သြထိတ်လန့်သွားခဲ့လေတော့သည်။ အမှန်တော့ နားတောင်တန်းဒေသမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသော ထမံသီရွာသားများသည် လူ့စစ်မှ ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို စာတွေ့အရင်း သိရှိခဲ့ရလေသည်။

ယခု ဦးဒီပါကျော်၏စကားအရ ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ကြောင်းကို ကြားသိလိုက်ရသောခါ အံ့သြသွားမိခဲ့လေတော့သည်။ လူစိတ်ဆိုတာမျိုးကလည်း ခက်သားကလေး။ မဖြစ်နိုင်မှန်း၊ မဟုတ်နိုင်မှန်း သိနေပါလျက်ခွဲ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒများ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာတတ်ခဲ့လေသည်။

ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ခြင်းပေလား။ တကယ်ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသည်ဟု ယူဆ၍ စမ်းသပ်ခဲ့ခြင်းလားဆိုသည်ကို ဝေခွဲမရပေ။ ၎င်းကိုယ်တိုင် အပ်ကျပ်ကျ ပြောပြနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ယုံရခက်ခက်မယုံရခက်ခက် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီစမ်းသပ်မှုမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သူ့လို စမ်းသပ်ပြီး ကြည့်ပေးပါဆိုလို့ တဖွဖွပြောဆိုတောင်းပန်နေခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးထိုးအပ်ခဲ့ တိရစ္ဆာန်အဆီကိုထုတ်ပြီးတော့ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လက်ဖျံသွေးကြောထဲကနေတစ်ဆင့် ထိုးသွင်းပေးခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူ့ကို စမ်းသပ်ခဲ့တာလဲ”

“မုဆိုးကြီး စောထူးပါးကိုပေါ့ဆရာ။ သူက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ကျားဆီနည်းနည်းထိုးသွင်းပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပေးဖို့ ပူဆာလွန်းတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး ဇွတ်လုပ်ကြည့်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့ သူ့ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“သူဟာ ဆေးထိုးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ကျားစိတ်ဝင်လာပြီးတော့ ခုန်ချင်ပေါက်ချင်စိတ်တွေ ဝင်လာနေခဲ့တယ် ဆရာကြီး”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိုးဝေ၏ မေးမြန်းချက်အပေါ်မှာ ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်က လေးကန်စွာတစ်လုံးချင်း ပြောဆိုရှင်းပြနေခဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက် ရွာထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရွာအစွန်ဘက်တောင်
ဘက်သို့ နေရာ ဆင်ခြေလျှောက်ကုန်းလေးပေါ် တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သန်းပြီး
ရွာကံလာနေခဲ့သည်။ လမ်းမှာ သီးပင်စားပင်အချို့ အလေ့ကျပေါက်
ပျက်နေခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်နေခဲ့ရလေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဒေသများစွာမှာ နွယ်မြက်သစ်ပင်
ပေါက်ဝင်အပင်များမှာ အလေ့အကျင့်ပေါက်ရောက်လျက် ရှိနေခဲ့
သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုယ်အသုံးပြုရန် လိုအပ်နေသော ဆင်တုံး
အသံလိုအပင်များ၊ တောစရောက်မြစ်၊ ရင်းပြားမြစ် စသည့်အပင်များ
အိတ်ထဲမှာပါလာသော စားမြောင်လေးထုတ်ယူကာ ခုတ်ဖြတ်ယူ
ဆောက်နေခဲ့သည်။

ထိုမှ ဆက်လက်လျှောက်လာသောအခါ နေ့မွန်းတည့်ချိန်ကျော်
အောက်လောက်မှာ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောက်အထက်နားဆီက ဖထီး
အာထူးဝါး၏ ဝါးတဲအိမ်လေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။ တဲ
အိမ်ငယ်လေးထဲမှာ လူသံသူသံမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သောကြောင့်
ဖထီးတစ်ယောက်တောပစ်များ ထွက်သွားလေသလားဟု စိတ်မှာထင်
မိနေခဲ့လေသည်။

ရွာထဲမှ အိမ်များက ကျွန်ုပ်အား ဆေးကုသပေးနေခဲ့ရင်း
ပင်းကွေးမွေးနေခဲ့သော်လည်း မစားပသောက်ခဲ့ဘဲ ဖထီးအိမ်ကျမှ
တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်ကို ချက်ခိုင်းပြီး ထမင်းစားသောက်မည်
ဟု စိတ်ကူး၍ လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ ချို့ ... ဖထီး ... ဖထီး ... ”

ကျွန်ုပ်နှုတ်မှ လှမ်း၍ အသံပြုကြည့်ခဲ့သော်လည်း တဲထဲမှာ
ဘာသံမျှ မြန်လည်မြေကြားခြင်းမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဖထီးတစ်ယောက်

[၅]

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ကာ
ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပင်ရွာဖွေခြင်း၊ လူနာများကို ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း
အလိုငှာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဖထီးစောထူးဝါးတို့နေထိုင်ရာ
ကရင်တောရွာကလေးဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လာခဲ့လေသည်။

ရွာထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကုသခဲ့သော လူနာအချို့၏ အခြေအနေကို
လှည့်လည်ပေးမြန်းရင်း တချို့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသော ကရင်
တိုင်းရင်းသားအချို့ကို သောက်ဆေးစားဆေးပေးတန်ပေး၍ တချို့အား
ထိုးဆေးထိုးကာ ဆေးဝါးဓာတ်စာများ ပေးနေခဲ့ရလေသည်။

အမှန်တကယ် တောပစ်သွားခဲ့ပြီဟု မှတ်ထင်ယုံကြည်နေခဲ့လေသော်လည်း ဖထီးနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီးသော ကောင်းဆွေကောင်းများဖြစ်နေသောကြောင့် ဖထီးတံထဲမှာပဲ အနားရင်းစောင့်ဆိုင်းနေရန် စိတ်ကူးခဲ့လေတော့သည်။ ဒါကြောင့် တဲအိမ်လေးပေါ်သို့ တက်ရန် ဝါးတဲလေးအိမ်ရှေ့ဝါးခင်းကို နင်းတက်လိုက်၍ အိမ်ထဲမှနေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ညည်းညူနေသံကို ကြားလိုက်လေတော့သည်။

“အင် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟာ ... ဖထီး ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဆေးဆရာမ ကျွန်ုပ် ... ငှက်ဖျားဖြစ်နေတာ အဖျားတက်နေလို့”

“နေ့ဦး ... ဖထီး ... ကျွန်တော်စမ်းသပ်ကြည့်ပေးမယ်။ ခြံနေခဲ့တာကြာပြီလား”

“လေးငါးရက်လောက် ရှိနေပြီ။ ဘာမှမလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ... ခင်ဖျားတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်နေမှာပဲနော်”

ကျွန်ုပ်သည် တဲအိမ်လေး၏အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းနေရာတွင် နေထိုင်ကာလေးပေါ်မှာ စောင်ခြုံကာ တဟီးဟီးတဟင်းဟင်းဖြင့် အဖျားထောင်နေသော ဖထီးဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီး အဖျားသွေး စမ်းသပ်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။ ဖထီးမှာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးအနိုးနေပြီး အဖျားတက်နေသောကြောင့် လူမှာ နုံးချည်နေခဲ့ဟန်တူလေသည်။ တစ်ယောက်တည်း နေ

ထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် ဘာမျှ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အိမ်ရာထဲမှာ နစ်ရက်သုံးရက်ခန့် လဲနေခဲ့ဟန်တူလေသည်။

“ဖထီး ... အဖျားဒီဂရီ တက်နေတုန်းပဲ။ ခု ဘာစားထားလဲ”

“ဘာမှမစားရသေးပါဘူး။ ဆရာရယ်။ လူက ငှက်ဖျားဖြစ်ပြီး မထနိုင်ဘဲ အိမ်ရာထဲလဲနေလို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပဲကိုင်နိုင်ဘဲ ထမင်းစားရတာ သုံးရက်လောက်ရှိနေခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်လား ...။ ဒါဆို ကျွန်တော်လောလောဆယ် အစာအာဟာရပင်သွားအောင် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်လိုက်ပြီး ဆတ်သားခြောက် နှစ်လေးခွဲ စားလိုက်ပေါ့”

“ဆရာကြီးကို အရမ်းအားနားပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ထဲဝင်သွားကာ မီးဖိုပေါ်တွင် ထင်းခြောက်များဖြင့် မီးပွေးနေလိုက်သည်။ နောက်ဆန်အိတ်ပိုင်းလေးထဲမှ ဆန်တစ်ဘူးခန့်အိုးထဲထည့်ကာ ရေဆေးလိုက်သည်။ ဦးမှမီးဖိုပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဖထီးရေ ... ဆန်ပြုတ်ရရင် အရင်သောက်ပြီးမှ ဆေးတိုက်ဆေးထိုးကြမယ်နော်။ ဆန်ပြုတ်ခဲ့တဲ့စားဖို့ ဟော့ဟို ထုပ်တန်းဆေးပေါ်က ဆတ်သားခြောက်လေးနှစ်မြောင်းလောက် မီးဖုတ်ထားလိုက်မယ်နော်”

“ဆရာကြီး ... အဆင်ပြေသလိုသာ စီစဉ်ပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ခေါင်မျက်နှာကြက်ထုပ်တန်းဆေးမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတာပဲ။ သားကောင်များအား အခြောက်လှမ်းထားသည့် ဆင်

သားတွဲထဲမှ ဆတ်သားချောင်းနှစ်ချောင်းလောက်ကို စားဖြင့် လိုကြောင်း ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မီးဖုတ်ရန် ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။
မီးဖိုပေါ်ရှိ ဆန်ပြုတ်အိုးမှာ ဆူပြီးဝေကျနေသဖြင့် အနံ့နံ့ကာ ဆန်ပြုတ်အိုးထဲသို့ ဆားနှင့်အချိုမှုန့်များ ခပ်ထည့်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထင်းမီးခဲလေး နည်းနည်းအပြင်ထုတ်ကာ ဆတ်သားခြောက်များကို မီးဖုတ်နေခဲ့လေသည်။ ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်မှုမှာ မီးဖိုချောင်ထဲဝယ် မွှေးယျံသင်းကြိုင်လို့နေခဲ့သဖြင့် ဝမ်းဗိုက်မှ ဆာထောင်လာနေခဲ့လေသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ အငွေ့တထောင်းထောင်း ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်လေးကို ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဖထီးစောထူးလဲလျောင်းနေရာဘေးဘက်သို့ မြန်စင်သွားပြီး ဆန်ပြုတ်အိုးချကာ ဓရေအိုး တည်ထားလိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို ကျွန်ုပ်အတွင်း ခပ်ထည့်ယူလာခဲ့ပြီး ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်ထားသည့် ပန်းကန်ခဲဆီဆမ်းကာ အိမ်ရှေ့သို့ ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။

“ဖထီးရေ ... ကျွပ်လည်း ဘာမှမစားလာရသေးလို့ ဖထီးအိမ်ကျမှပဲ စားမယ်ဆိုပြီး ရွာထဲကနေ တောက်လျှောက်လာခဲ့တာ ဒီကျတော့မှ ဖထီးနေထိုင်မကောင်းနေတာသိရလို့ ကျွပ်လည်း ဆန်ပြုတ်ပဲသောက်လိုက်တော့မယ်ဗျာ”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်။ ထမင်းချက်စားပါလား။ ဟိုပေါ်က အသားခြောက်တွေကိုယူပြီး ဟင်းချက်စားလို့ရနေတာပဲ”

“နေပါစေတော့ ဖထီးရယ်။ ခုလို ဆန်ပြုတ်လေးသောက်ပြီး ဆတ်သားခြောက်မီးဖုတ်ကလေးနဲ့ တွဲစားရတာ ပိုကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖထီးတို့နှစ်ဦးသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထဲသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုယ်စီဖြင့် ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက် ဆတ်သားခြောက်ပါးလိုက်ဖြင့် မနက်စာကို စားနေခဲ့ကြလေသည်။ ဖထီးမှာ လေးမီးချက်ခန့် အစာမစားရသဖြင့် လူမှာ နုံးချည်နေသလို ဖြစ်နေခဲ့ရာမှ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ပန်းကန်ထဲမှ ဆန်ပြုတ်များကို အငမ်းမရ သောက်နေခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် နောက်ဖေးဘက်မှ ဆန်ပြုတ်အိုးကို မယူလာခဲ့ပြီး ဝမ်းစားပွဲလေးပေါ်တင်ကာ ဖထီးအတွက်ရော ကျွန်ုပ်အတွက်ပါ ဆန်ပြုတ်များထပ်ထည့်ကာ မှုတ်သောက်နေခဲ့ကြလေသည်။ ဖထီးကတော့ ဆန်ပြုတ်နှစ်ပန်းကန်လောက်သောက်ပြီး ဝိုက်ဝသွားဟန်ဖြင့် စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း စားသောက်ခြင်း ပြီးစီးသွားသောအခါ စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းကာ နောက်ဖေးဘက်သို့ ယူသွားခဲ့သည်။ မီးဖိုပေါ်မှာ ဆူနေသောရေအိုးကို ယူဆောင်ကာ ဝေလုံလေးထဲသို့ ထည့်ပြီး ကျန်တာကို ရေအိုးကရားအိုးထဲ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ ဖထီးစောထူးဝါးအား အာဟာရကွေးမွေးပေးခဲ့ပြီးနောက် ဆေးသောက်ဆေးထိုးပေးနိုင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေခဲ့လေသည်။

“ဖထီးရေ ... ပြီးရင် ဆေးထိုးရအောင်နော်။ အားဆေးအပြစ်တို့တွဲထိုးပေးရမလား ပါလားတယ်။ ဒါမှမဟုတ် သစ်ဥသစ်ဖုတ်ပဲ ထိုးပေးရမလား။ စားဆေးကတော့ လောလောဆယ် ငှက်ဖျားကျသွားအောင် ဒေသတွက် ပန်းခါးဆေးပင်ရွက်ကို ရေအိုးနဲ့ပြုတ်ပြီးတော့ သောက်နိုင်ရင် မြန်တာပေါ့။ ခါးတော့တော်တော်ခါးတယ်နော်”

“ပန်းခါးဆေးပင်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ အလေ့ကျွမ်းပေါက်နေတဲ့ အပင်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖထီး။ ပန်းခါးပင်ဟာ အပူပိုင်းနွေသမုန်တိုင်း များများ ပေါက်ရောက်တတ်ပြီး ဟိမဝန္တာတောင်တန်း၊ ကရင်ပြည်နယ်နှင့် ကယားပြည်နယ်စပ်ကြားရှိ နတ်တောင်၊ ဂမုန်းတောင် မိတာကီးရာတို့ တစ်ဝှောင်းအမြင့်တွေမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်တယ်။ အလေ့ကျွမ်းပေါက်ရောက်သော အပင်ဖြစ်လို့ ဒီဒေသမှာ ဖေဖော်ဝါရီလလောက်မှာ ပွင့်တယ်။ ပန်းခါးပင်ရဲ့အရွက်ဟာ ဆိုင်ထွက်ပြီး ထိပ်ချွန်တယ်။ အပွင့်ငါးဖက်ရှိတယ်။ ခရမ်းရောင်လေးများ ကွပ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီပန်းခါးရွက်ကို အမှုန့်လုပ်ပြီး ပျားရည်နွဲ့စိပ်ပြီး တစ်ချောင်းနှစ်ကြိမ် တစ်ခါသောက် စတီးစွန်းနှစ်စွန်းခန့် သောက်ရတယ်။ ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ရောဂါတွေကတော့ ငှက်ဖျားပိုး၊ အသည်းရောင်အသားထိ ‘ဘီပိုး’၊ မြစ်ပွားနား၊ ကာလသားရောဂါ၊ ကူးစက်ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ၊ ဆီးချို၊ သွေးတို၊ သွေးကင်ဆာအပူနာစတဲ့ ရောဂါတွေပါ ပျောက်ကင်းတယ်ဗျာ”

“ဆရာကြီးက တော်တော်ဗဟုသုတ စုံတာပဲနော်”

“ဗဟုသုတစုံတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က တက္ကသိုလ်ကနေ ရုက္ခဗေဒဘာသာရပ်နဲ့ ဘွဲ့ယူလာခဲ့ပြီးတော့ အခြားအစိုးရအလုပ် မလုပ်ကိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်ငါသနာပါခဲ့တဲ့ အဲဒီသစ်ပင် ပန်းမန်တွေကို လေ့လာဝါသနာပါရင်း သုတေသနပြုလို့ တစ်ဖက်က ဆေးကုပေးနေခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးကို ကျွန်ုပ်တစ်ခုလောက် အကူအညီတောင်းခံချင်ပါတယ်”

“ဟာ ... ကူညီပေးပါ။ ဖထီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဖြစ်သလို ကျွန်ုပ်တောရွာတွေထဲမှာ လှည့်လည်ဆေးကုနေရင်း ဖထီးရဲ့အိမ်မှာ စားအိပ်သောက်အိပ်လုပ်နေခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေပဲဿ”

“ဆရာကြီးကို ဒါကြောင့် အကူအညီတောင်းကြည့်တာပါ”

“ဘာများလဲ ဖထီးရဲ့ ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုပါ ... ဟိုတစ်နေ့က တောကြောင်ကလေးကို မြွေဆီချင်းပေးလိုက်တာ ချက်ချင်း မြွေဘဝကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာကို အံ့သြစရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဆေးအနည်းအများပေါ် မူတည်ပြီး စမ်းဆပ်ကြည့်ခဲ့တာ ဆယ်မိနစ်လောက် မြွေဘဝကို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလေ”

“အဲဒါပေါ့ဗျာ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်သက်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကျားဘဝကို ကျားပြောင်းကြည့်မလားလို့ စဉ်းစားနေမိနယ်”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျွန်ုပ်လေ ခုလိုအသက်အရွယ် အိုမင်းချိန် ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းတော့ ဝယ်ငယ်တုန်းကလို ပြန်ပြီး သန်သန်စွမ်းစွမ်း ဖြစ်လိုက်ချင်သေးတယ်ဗျာ။ ခဏပဲ ဖြစ်ရဖြစ်ရပေါ့”

“ဟာ ... ခင်ဗျားပြောနေတာတွေက စိတ်ကူးပေါက်လို့ ပြောနေတာ။ မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေလဲ ဆရာရဲ့။ ဆရာပဲ ဟိုနာကတွေ့

နယ်က ထပ်သီရွာမှာ လူက ကျားဘဝပြောင်းသွားခဲ့တဲ့ သာဓက တယ်ဆို”

“ဟာ ... ဒါက စာတွေထဲမှာ ရေးထားခဲ့တာကို ပြောထားပါ။ တကယ်ရှိမရှိဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတည်မပြောနိုင်ပါဘူးများ”

“ဆရာကလည်း တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာမှန်လို့ စာထဲမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့တာနေမှာပေါ့။ ဟိုးတစ်နေ့က တောကြောင်လေးကို ခြေထိုးထိုးပေးလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ပြောဘဝပြောင်းသွားခဲ့တာ ဆရာ့အဖို့တော် မျက်မြင်သက်သေပဲလေ”

“အို ... ဒါက တိရစ္ဆာန်သို့လို့ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် စပ်သော်ကြည့်ခဲ့တာ။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့ တစ်ခုခု အမှားအယွင်းဖြစ်သွားခဲ့လည်း ဘာမျှ အန္တရာယ်မရှိဘူးလေ။ လူဆိုတဲ့ သက်ရှိလူသားအင်ယောက်ကို သွားစမ်းသပ်ခဲ့လို့ တစ်စုံတစ်ခု အမှားအယွင်းဖြစ်သွားခဲ့နိုင်ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်နေပါဦးမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လင်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ပြီးတာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီးပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဆရာဘာမှ မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့။ ကျုပ်လို အသက်အရွယ်အိုမင်းနေခဲ့သူတွေ အခန့်မသင့်လို့ သေဆုံးသွားခဲ့ရင်လည်း တောထဲမှာ လူ့ဘာသာ နေထိုင်မကောင်းလို့ သေသွားတယ်လို့ပဲ ထင်မှတ်နေကြမှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ နှုတ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ဘဝကိုပြောင်းပြီး ခုန်ပေါက်နေလို့ပဲ ချင်သေးတယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ရူးနေလား ဖထီးရား မဖြစ်နိုင်တာကို မလုပ်ဆင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ဖထီးစောထူးဝါးတစ်ယောက် ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ဇွတ်အတင်းလုပ်ဆောင်ခိုင်းနေ၍ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။ ဖထီးစောထူးဝါးကတော့ အထူးစိတ်အားထက်သန်နေသဖြင့် သူ့ဆန္ဒကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဖြည့်ဆည်းပေးပါရန် ဇွတ်အတင်းပူဆာနေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားရူးနေသလား ဖထီးရား .. မဟုတ်မဟတ်တွေ မစဉ်းစားပါနဲ့။ ခင်ဗျားက ထိုးချင်စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေတောင် ကျုပ်ကတော့ သဘောမတူနိုင်ဘူးများ။ ခင်ဗျားမှာ နဂိုကမှ ငှက်များရောဂါဖြစ်ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့တာပဲ လေးငါးရက်လောက်ရှိနေပြီ။ လူကလည်း အားအင်ချည့်ခဲ့ပြီ။ နေရတဲ့အထဲ ဒီဆေးကို သွားထိုးခဲ့လို့ ကျားစိတ်ပေါက်လာပြီး ခုန်ချင်ပေါက်ချင်ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားမှာ အားမှမရှိတာ ဒီဒဏ်ကို ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်က ခံနိုင်ချင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟာ ... ဆရာကြီး ... မေ့သွားပြီးလား”

“ဘာလဲဗျာ”

“ကျုပ်ရဲ့ မူလခန္ဓာကိုယ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ဖြစ်နေတော့မှာမဟုတ်ပါ။ တကယ်ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ကျားပေါက်စတင်ကောင်လို ကျုပ်ကိုယ်မှာ စီးနေတော့မှာလေ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... ဖထီးရယ်” ဝဉ္စမေ

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်မှလဲ ဆေး... နာရယ်။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လို့ အောင်မြင်ပြီးနေပြီလေ”

ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် အားအင်ချည့်ခဲ့စွာနှင့် ရောဂါဝေဒနာခံနေရသော လူမဟာဖထီး၏ စိတ်အားထက်သန်စွာ တောင့်တ

ပြောဆိုနေမှုကို ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဖထီးစောထူးဝါးမှာ ငှက်ဗျားရောက်အရှိန်ကြောင့် လူမှာပိန်လိုပြီး အား အင်မရှိသလို နုံးခွေနေသည့်ပုံသဏ္ဍာန် ပေါက်နေခဲ့လေသည်။

ဒီလို ခွန်အားပလမရှိသူက ကျားဆီထိုးပြီး စမ်းသပ်ကြည့် မည်ဆိုခြင်းမှာ လွန်စွာခက်ခဲနေပေမည်။ သို့သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် မှာ တောကြောင်ကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်အား စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရာ လူသားစင်စစ်တစ်ယောက်အဖို့ လွန်စွာ အန္တရာယ်ကြီးမားနိုင် ကြောင်း စဉ်းစားကြည့်နေမိခဲ့လေသည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟုတ်နိုင်မဟုတ်နိုင်သည်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် အခြေ အနေမှန်ကို သိချင်နေသောစိတ်ဆန္ဒများ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေခဲ့ လေသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဖထီးရ။ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ တော ကြောင်လေးဟာ ကြောင်စိတ်ပျောက်ပြီး မြွေစိတ်ပေါက်သွားတော့ သူ မူလရှင်သတ္တန်က ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကသာ မိမိ ပင်ကိုရှင်သွင်သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေခဲ့ပေမဲ့ စိတ်အဓမ္မတ္တသဏ္ဍာန်က မြွေစိတ် ဝင်နေခဲ့တယ်လေ။

ခုလည်း ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ထဲကို ကျားတစ်ကောင်ချီညာဉ်ထင် နိုင်းတာဟာ အထွေထွေအားရမယ် လုပ်ဆောင်မှုပဲ။ တောကြောင်ထေး လို ဖြစ်ပျက်ပုံကြည့်ပြီးမှ ခန့်မှန်းလို့တော့ ရနိုင်တာပဲလေဗျာ”

“ဒါပေါ့ ဆေးဆရာရဲ့။ ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ထဲကို ကျား ဆီတွေထိုးသွင်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နောက်က အလုပ်မလုပ်နိုင်လောက် ရုံ မှန်းဆပြီးထိုးနိုင်ဖို့ အရင်ဆုံးကျွန်ုပ်ကို အိပ်ဆေးကျွေးလိုက်။ အဲဒါ

အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီအချိန်မှာ စိတ်က လှုပ်ရှားနေပေမဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး က လိုက်ပါချင်မှ ပါမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဖထီးပြောပြနေသော အခြေအနေပေါ်မှာ အနုလုံ နဲ့လုံ ဆင်ခြင်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ဖထီး တွေးခေါ်ယူဆပုံမှာ ဆေးတန်ခိုးအာနိသင် ပြုလာခဲ့သည်နှင့် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိကြောင်း ခန့်မှန်း နိုင်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်အား အဖန်ဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုနေခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဖထီး၏ စိတ်အားထက်သန်နေမှုကို အံ့ဩမဆုံးအောင် ရှိနေ လေသည်။

ယခင်အခါက ဖထီးစောထူးဝါးသည် မိမိက မုဆိုးတစ်ယောက် နဲ့ အမဲလိုက်ဖူးခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် တောကောင်တို့၏ စိတ်နေစိတ် အား အမူအကျင့်များကို မှန်းဆရခက်ခဲလေသည်။ ယခု မိမိကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်း တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ပုံစံပြောင်းပြီး သားကောင်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲမည်ဆိုသောအခါ သားကောင်တို့၏စိတ်သဏ္ဍာန်ကို ခန့်မှန်း၍ ကြည့်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ကာယရှင်ကိုယ်တိုင်က စွန့်စားကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်ခံစား သောဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာလည်း မိမိလေ့လာလိုက်စားနေခဲ့သော ဆေးဝါး အတတ်ပညာဖြင့် စွမ်းဆောင်ကြည့်နိုင်ခဲ့လျှင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မည် ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖထီးစောထူးဝါး၏ ပစ္စက္ခ အခြေအနေပေါ်မှာ လုပ်ကိုင်၍ ဖြစ်မဖြစ်သာ စဉ်းစားတွေးတောနေခဲ့ ခဲ့ ...

“ကျွန်ုပ်ကလည်း အသက်အရွယ် အိုမင်းပစ္စမ်းချိန်ရောက်နေ ခဲ့ပြီဗျား။ ဒီလို ခရာအိုတစ်ယောက်ရဲ့ နေဝင်ချိန်မှာ လူကလည်း ဆောင်းကောင်းမကျန်းမာတော့ အိပ်ရာထဲမှာ လေးငါးရက်လောက်လဲ

နေရတာကို စိတ်ပျက်မိတယ်များ။ ကျွန်အသက်ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုံမင်တွမ်
တာစရာမရှိဘူး။ မလိုပါဘူး။ ကျွန်ဘဝက တစ်ကောင်ကြွက် အထီးကျန်
နေခဲ့ချိန်မှာ ခုလို စွန့်စွန့်စားစားကြည့်ချင်တဲ့စိတ်က ရှိနေသေးတော့
စမ်းသပ်ကြည့်ချင်လို့ပါဗျာ”

“အေးပေါ့ဗျာ...။ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါတော့ စိတ်တစ်
ကျယ်ဆိုလည်း ကျလောက်ပါပေတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ကြာရှည်
မြင့်စွာ ပေါင်းဖော်လာခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေပီပီ တစ်ဦးအခက်အခဲ
ကို တစ်ဦးက ဖြေရှင်းပေးနိုင်ရမှာပေါ့။ ကျွန်လို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
ရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒကို ပါရမီဖြည့်ပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားမှာလည်း မနှစ်နာ
နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စမ်းသပ်အောင်မြင်လာခဲ့ရင် ကျွန်တို့
နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးကျေးဇူးတွေ ရှိလာနိုင်မှာ မလွဲပါဘူး
ဗျာ”

ဖထီးစောထူးဝါးတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏လက်များကို ဆုပ်တိုင်း
ကာ အားတက်သရော ပြောဆိုနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှ ဖထီးစောထူး
ဝါးကို ဘယ်လိုပဲပြောဆို ငြင်းယမ်နေခဲ့ပေမဲ့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘဲ ဇွန်
သာ စမ်းသပ်ကြည့်စေချင်သော စိတ်ဆန္ဒများ မြင်းပြနေခဲ့သဖြင့် ကျွန်
လည်း မိမိစွန့်စားခန်းတစ်ခုအတွက် အကျိုးရှိနိုင် မရှိနိုင်ကို သိချင်
စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာနေသဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရန် စိတ်
ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့လေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီကျားဆီကို တကယ်ထိုး
ဝင်ခဲ့လား”

“ထိုးပစ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်က သူ့ဆန္ဒတွေ မြင်းပြနေလွန်း
လို့သာ ကျားဆီကို ထိုးပေးခဲ့ရတာ ဒီလို စွန့်စားရမယ့်ကိစ္စထဲမှာ ကျွန်
သဘောနဲ့ဆို မပါဝင်ပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားကတော့ ဆေးပညာရပ်တစ်ခုကို စူးစမ်းရှာဖွေတဲ့
အနေနဲ့ စမ်းသပ်ကြည့်တာမှန်ပေမဲ့ တစ်ဖက်သားမှာတော့ လူစင်စစ်
တနေ ကျားစိတ်ပေါက်သွားပြီး အန္တရာယ်ပေးလာခဲ့ရင် ထိန်းဖို့သိမ်းဖို့
မလွယ်ဘူးနော်။ ဒါမျိုးဆိုတာ တော်တော်စွန့်စားရမယ့် အလုပ်ပဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေလောက်ကိုပဲ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်ခဲ့တာပါ။ တစ်စုံတစ်ခု ပြဿနာဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း ဘာမှ ထိခိုက်နစ်နာစရာ မရှိနိုင်ဘူးလေ ခုတော့ ...”

“ခုတော့ ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့လဲဗျ”

ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်မှာ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်အထိ အနေများကို ပြန်လည်သတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ညှိုးထန်၍ သွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ ဝိသေစမြေနေသော ဆေးထိတ်တိုလေးကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်သွားဟန်တူလေသည်။ တိုက်ခန်းလေးထဲရှိ အုတ်နံရံ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စေ ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိုးဝေမှာ လူသားတစ်ယောက်ကနေပြီး တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်အထိ ကြုံကြုံဖန်ဖန် စူးစမ်းရှာဖွေကြည့်ခဲ့ကြသော ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်နှင့် မုဆိုးကြီး စောထူးထီးတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးကြည့်နေမိရင်း စိတ်မောနေခဲ့သည်။

ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်တိုင် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံကြုံကလာခဲ့ရသူဆိုတော့ ဘယ်လောက်များ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်ထာလေမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ဦးဒီပါကျော်ကတော့ ထင်တွေ့စမ်းသပ်ချက်အပေါ် ဦးဒီပါကျော် ဘယ်လိုများ ကောက်ချက်ချ လိမ့်မလဲဆိုတာကို ပြောလာမည်စကားအပေါ် ရင်ဖိုမောစွာ စောင့်စားနားထောင်နေခဲ့စဉ်မှာပဲ ...

“ခုတော့ ... ထောင်ပိုင်ကြီး အမြင်ပဲလေး ကျွန်တော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းကျားဆီကို လူခန္ဓာကိုယ်က သွေးပြန်ကြောထဲကို ထိုး

ကြည့်မိခဲ့လို့ တရားမဝင် ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ဆောင်မှု ဆေးကုသခွင့်မရှိဘဲ ဆေးဝါးကုသမှုတွေနဲ့ ထောင်ကျလာခဲ့ရပြီလေ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြဿနာဖြစ်ပွားသွားခဲ့ရတာလဲ။ ဒီလောက် တောနက်ထဲကနေရာမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ သိနိုင်တဲ့ ကိစ္စလေဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သိသွားခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော်ရယ်။ စောထူးထီးရယ် နှစ်ယောက်တည်းဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဆေးထိုးခဲ့ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာပဲ”

“ဘယ်လိုပြဿနာ ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ ... ထောင်ပိုင်ကြီးရယ် ...”

ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက် စာတ်လမ်းအရှိန် ကောင်းခန်းရောက်လာမှ သံတိုင်ရှေ့နားရှိ သောက်ရေအိုးမှရေကို ခွက်ဖြင့်ခပ်သောက်မိန့် ခပ်လိုက်ပြီး တရမန်းကြမ်း သောက်ချပစ်လိုက်လေတော့သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ သူကြုံကြုံကန်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်သည် ထူးဆန်းဆုံးအဖြစ်ပင်ရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့မှုအပေါ် မယုံရအခက် ယုံရအခက် ဖြစ်သွားဟန်တူလေသည်။

ဤမျှ ကြောက်မက်စရာဖြစ်လာမည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဆုံခဲ့ဖူးဘဲ ယခုလိုမျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် အံ့သြထိတ်လန့်သွားခဲ့ရပုံရသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အသုံးပြုခဲ့သော ကျားဆီမှာလည်း တောထဲသို့ မျက်စိလည်လမ်းမှား ဝင်ရောက်လာသော ကျားဆိုးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။ ရွာထဲမှ မျှစ်ချိုး

သွားခဲ့ကြသူ ကရင်မိန်းမပျိုလေးများ မျှစ်ချိုးသွားရင်းတောထဲမှာ ကျား ဆွဲခဲ့ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းကျားကြီးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် မုဆိုးကြီးစောထူး၏ တစ်ယောက် လင်စင်ထိုးပြီးတောထဲမှာ မကြောက်မရွံ့ သုံးညတိုင်တိုင် စောင့်ဖမ်းဆီးခဲ့ရသည်။ ကျားဆိုးကြီးလာမည့်လမ်းမှာ ငြောင့်ကိုထောင်ပြီး တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို ကြီးဖြင့် ချည်နှောင်ပျားခေါ်ယူစဉ် ကျားဆိုးကြီးမှာ အစာကိုသာခဲပြီး ဝင်ရောက်ခုန်အုပ် ဖမ်းဆီးလိုက်စဉ် ကျားတို့က ငြောင့်ထောင်ထားသည့်အထဲ ပြတ်ကျနေစဉ် စောထူးဝါးကိုယ်တိုင် တူးသေနှုတ်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှေ့လက်ပြင်ကြောထဲသို့ ပစ်ထည့်ခဲ့သောကြောင့် ကျားဆိုးကြီး သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယင်းကျားသေကောက်ကို ဖျက်ပြီး အရေခွံလှန်းကာ ကျားကိုယ်မှထွက်ရှိလာသော အသားများကို ခုတ်ထစ်ဝေငှပေးလိုက်သည်။ ကျားခေါင်းမှထွက်လာသော အဆီများကို ထုတ်ယူပြီး ပုလင်းလေးဆစ်မှာ ကိုက်ခဲနာကျင်မှုဝေဒနာများ လူးရန် သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေသည်။ ယခု ထိုကျားကြီးမှအဆီကို ထုတ်ယူထားခဲ့ခြင်းကြောင့် ဆေးထိုးပြီး လောက်ချိန်ဝယ် တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့သည် ဖထီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေးဆမိပြီး ရင်ဖိုသွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဒီလိုပါ ... ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ပါလာတဲ့ ဆေးလွယ်အိပ်ထဲကနေ ဆေးထိုးအပ်ခဲ့ လိုအပ်တဲ့ဆေးဝါးတွေထုတ်ပြီး တော့ ဖထီးကိုဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့တယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားနဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေခဲ့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးထိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးချိန် အောက်မှာ ဖထီးစောထူးဝါးက အိပ်ရာလေးပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားနဲ့ အင်းအားချည့်ခွဲစွာ လဲလျောင်းနေခဲ့တာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖထီးကို ပထမဆုံး အိပ်ပျော်သွားစေဖို့ အိပ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်တယ်။ မကြာမီမှာပဲ ဖထီးဟာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့တော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း ပုလင်းထဲက ကျားဆီထည့်ခယ်ကို ဆေးထိုးအပ်ခဲ့စဉ်ယူလိုက်ပြီး လက်ပြန်ကြောနေရာကို ခြည့်ပြီး ထိုးသွင်းပေးနေခဲ့တယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ် ခဲ့တာလဲ ...”

“အိုး ... ဘာပြောကောင်းလိုက်မလဲ ထောင်ပိုင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ကို တလှုပ်လှုပ်နဲ့ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေခဲ့တော့တာပဲ။ ဒါ့အပြင် ကိုယ်ကစမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ဆေးထိုးပေးနေခဲ့ပေမဲ့ အမှန်တကယ် ကျားစိတ်ဝင်လာခဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုအန္တရာယ်ပြုမှာလည်း စိုးရိမ်မိမိပဲလေ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆေးထိုးပြီးပြီးချင်း တဲအိမ်ငယ်ထဲမှာ နောက်ဘက်က တောင်စောင်းနေရာ အမြင့်လေးပေါ်ကနေပြီး အနေကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ပုန်းကွယ်တာတွေ တောင်ပေါ်အမြင့်ဘက်က ချုံပုတ်လေးနေရာကဆိုရင် ပြတင်းပိတ်နေ အိပ်ထဲကို စီးပိုးပြီး မြင်နေခဲ့ရတယ်”

“သူက အမှန်တကယ်ကော ကျားစိတ် ဝင်သွားခဲ့တာလား”
“ဟာ ... ဘာပြောကောင်းမလဲ ... ဆံရာကြီးရယ်”

ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်သည် ထိုနေ့က သူပြင်တွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေများကို အသေးစိတ် ပြောပြနေခဲ့လေတော့သည်။ သူ၏စမ်းသပ်ချက်အပေါ် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသွားခဲ့မိလေသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကျားဆီမှတစ်ဆင့် ကျားရဲ့ဝိညာဉ် ဝင်ပူးသွားခဲ့သည်ကို မယုံကြည်နိုင်စရာ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိုးဝေကတော့ နားရှိလို့သာကြားခဲ့ရသည် ဟုတ်မှဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယစိတ် ဝင်နေခဲ့မိလေသည်။ သူ့၏ နှစ်ယောက်၏ စူးစမ်းရှာဖွေစမ်းသပ်ခဲ့မှုအပေါ် ယုံကြည်ရမလို့ မြန်သွားခဲ့လေတော့သည်။ ဦးဒီပါကျော်ကတော့ သူ၏လုပ်ဆောင်ခဲ့မှုအတွက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ဆက်လက်ပြောပြနေခဲ့လေတော့သည်။

| ၇ |

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ဖထီးစောထူးဝါး နေထိုင်မကောင်း ခြစ်နေခဲ့သဖြင့် ကိုယ်တိုင် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်တိုက်ပြီး ဆေးသောက်ရန် နှင့် အားဆေးတစ်မျိုးကို ပထမ ထိုးပေးထားခဲ့လေသည်။ စောထူးဝါး မှ ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်သော စားဆေးနှင့် ဆေးတန်ခိုးကြောင့်ထင်သည် ထမ်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာနေခဲ့သည်။ လူကလည်း အစာရေစာပြတ် ဆပ်နေခဲ့ရာမှ ကျွန်ုပ်တိုက်ကျွေးသော ဆန်ပြုတ်နှင့် ဆတ်သားခြောက် တို့ကို စားသောက်ကာ အားအင်ပြည့်ဝသလို ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

ထိုစဉ် မိုးကလေးမှာ တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းစပြုလာနေခဲ့ရာမှတစ်ဆင့် ဆပြည်းပြည်း သည်းလာခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖထီးတို့နှစ်ဦး မှာ ရောက်တတ်ရာရာစကားများ ပြောဆိုနေရင်းမှ အထက်တွင်ဖော် မြဲခဲ့သလို ကျားဆီကိုထိုးသွင်းပေးပါရန် တဖွဖွပူဆာကာ တောင်းပန်နေ ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုသလို ဖထီး အိမ်မှာ အမြဲတမ်း စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်နေခဲ့သူမို့ သူ့လိုအင်ဆန္ဒ ကို ဖြည့်ဆည်းကူညီပေးနိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့လေတော့သည်။ ဖထီး စောထူးဝါးမှာ ၎င်းအမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဂျင်းဘောင်းဘီ ဟောင်းနွမ်းနွမ်းနှင့် တီရှပ်အပြာရင့်တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ သည်။

လူမှာ နေထိုင်ပကောင်းသဖြင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထား သော ဝှမ်းစောင်အစင်းကျားလေးတစ်ထည်ကို မြို့ကာ အချမ်းအထက်ကို အလူးအလဲ ကာကွယ်ထားဟန်တူလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဖထီး၏ တဖွဖွပူဆာနေမှုကြောင့် စူးစမ်းရှာဖွေကြည့်လိုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် စောစောက ဖော်ပြခဲ့သလို ဖထီးစောထူးဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အိပ်ဆေး ထိုးပေးထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်သွားသောအခါမှ ဖထီး၏ လက်ပြန်ကြော နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျားဆီကို ထိုးသွင်းပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိအန္တရာယ်မှ ကြိုတင်ရှောင်ရှားနိုင်ရန် တောင်ကုန်း အမြင့်လေးဆီ မိုးကြီးသည်ကြီးရွာနေချိန်မှာ ပြေးထွက်သွားခဲ့လေတော့ သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးသံတဝန်းဝန်းကြားမှာ လေကပါ ထန် လာနေခဲ့သည်။ စောစောကထဲမှာရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးများမှာ လေတို့ သံကြောင့် တာရဲ့ရဲ့ အော်မြည်နေခဲ့သည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပေါ်လာ တော့မည်ကို ကြိုတင်သိနေသော ကျွန်ုပ်အတွက် ထိတ်လန့်ချောက်ချား စရာ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ လူသံသူသံမကြား

ရသဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့လေသည်။ မိုးရွာပြီး လေတိုက်နေသံမှ လွဲ၍ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားသံ လုံးဝမကြားခဲ့ရပေ။

ထိုစဉ် တဲအိမ်ငယ်လေးဆီသို့ လှမ်းပျော်စောင့်ကြည့်နေခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားသံကို စတင် ကြားသိလိုက်ရလေတော့ သည်။ ယင်းမှာ တဲအိမ်ငယ်လေးထဲဝယ် ဖထီးစောထူးဝါးတစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီးနောက် ကျားဆီထိုးသွင်းပေးခဲ့ပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့် လောက်အကြာမှာ လူးလွန်လှုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်ရှိ ဖျာလေးပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုဆန့်ပြီး အိပ်ပျော် နေခဲ့ရာမှ ကျောက်ကြမ်းခင်းနှင့် ပွတ်တိုက်နေသလိုလို တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာခဲ့လေတော့သည်။ သူ၏မျက်စိနှစ်လုံးမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက် နေပြီး အရည်လည်လို့ပင် နေလေသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုဟကာ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်စဉ် ...

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ...”

မိမိချောင်းဆိုးလိုက်သံမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်၏ ချောင်း ဆိုးသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက် အာခေါင်ထဲမှ ခြစ်ခြုတ်အသံမြို့ ဆိုး လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဦးဒီပါကျော်မှာလည်း ချုံအကွယ်အမြင့်ဆီမှ လှမ်းပျော်စောင့်ကြည့်နေ ခဲ့စဉ် တဲအိမ်ငယ်လေးထဲမှနေ၍ ကျားဟိန်းသံကြီးကို စတင်ကြားလိ လိုက်ရချိန်မှာတော့ မိုးထဲလေထဲကြားမှာ ကြောက်ရွေးများ တဒီးဒီးကျ ကာ တဆတ်ဆတ် တုန်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဝရန်း ... ပုန်း ...”

တဲအိမ်ငယ်လေးထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြိုလဲကျသံလိုလို အသံဗလံများ ကြားနေခဲ့ရလေသည်။ စောထူးဝါးတစ်ယောက် အမှန်

တကယ် ကျားစိတ်ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပတ်လက်လှန်အိပ်နေရာမှ ချောင်းဆိုးကြည့်ခဲ့စဉ် ကျားဟိန်းသံလိုလိုအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး နောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ လေးဖက်ထောက်ပြီး ရပ်နေသလိုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ထုပ်တန်းပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သော အသားခြောက်တွဲများကို မြင်လိုက်ရသောအခါ မိမိစိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ချွတ်သိမ်းထားဆီးနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဝိုက်ထဲမှ တလိပ်လိပ်တက်လာကာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာခဲ့လေတော့သည်။ အမှန်တော့ မိမိကိုယ်တိုင်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာဖြင့် လေးငါးရက်တိုင် အစားမစားခဲ့ခြင်းကြောင့် ခုတ်ခြင်းတပ်လာဟန်တူလေသည်။

အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့သလို တဲအိမ်ငယ်လေးထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း စားသောက်ဖွယ်ရာ အမဲကောင်များ၏အနှံ့ကို ရှုရှိုက်မိခဲ့ပြီး နောက်မှာ လေးဖက်တွားရပ်နေရာမှာမှ ကျားတစ်ကောင်လို လျှင်မြန်စွာ ခုန်ပေါက်ပြီး ဆွဲယူစားသောက်ခဲ့စဉ် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများ ပြုတ်ကျသံ၊ လဲပြိုသံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

၎င်းသည် ခြောက်ပေခန့်လောက်မြင့်သော ထုပ်တန်းပေါ်ပေါ်မှ အသားခြောက်တွဲများကို တစ်ဟုန်ထိုးခုန်ယူကာ ပါစပ်ဖြင့် ကိုယ်ရှိစားသောက်လိုက်သဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အံ့ဩ၍ သွားခဲ့လေသည်။ အစာမစားခဲ့ရဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ အားအင်ချည့်နွံကာ လေးငါးရက်လောက် လဲပြိုနေရာမှ ခုလို ရုတ်တရက် အားမာန်ပါမီ ခုန်ပေါက်ပစ်လိုက်နိုင်သဖြင့် အံ့ဩသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ့ပါးလို့နေပြီး ကျားစိတ်ဝင်လာကာ သားကောင်များကို ချောင်းမြောင်းဖမ်းဆီးလိုသော စိတ်ဆန္ဒများ မြင်

ထန်လို့လာနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူ့လောကနှင့်မတူ ထူးခြားသော အငွေ့အသက်ဟိန္ဒြေ ဝိုင်းရံလှောက်နှိုနေလေသည်။ မြူခိုးနှုတ်များလို ကျွန်ုပ်၏အသိဉာဏ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်စမြစ်လာပြီးဖြစ်ရာ ယခင်ကမတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးသော အဖြစ်မျိုးကို တဖြည်းဖြည်း ခံစားလာနေမိခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တဖြည်းဖြည်း တွားသွားနေရာမှ တဲအိမ်ငယ်ပေါ်မှ မြေပြင်သို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး တောတောင်လျှို၍ရာသို့ ဝင်ချောက်သွားလိုစိတ် ပြင်းပြနေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နားခေါင်းသဏ္ဍာန်မှာ ဖွဖွစိစိဖြစ်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းမှာလည်း ကြီးထွားလာနေသလို ဖြစ်ပေါ်လာရာမှ ကျားတစ်ကောင်၏အသွင်သို့ ကျူးပြောင်းသွားခဲ့လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ခြစ်သွားပြီးနောက် လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်မိခဲ့စဉ် ...

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ...”

ဆိုသော ဟိန်းသံကြီးကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်သွားခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အော်ဟစ်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်၏လည်ချောင်းထဲမှ ခုတ်ပေါ်နေကျအသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ လိုဏ်ခေါင်းသံပါသော ဟိန်းသံကြီးထွက်ပြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် နားလည်လိုက်ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ မူလပုံမှန်စိတ်မဟုတ်တော့ဘဲ ကျားတစ်ကောင်၏ စိတ်ခံစားမှုနှင့် ခံစားလာနေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း မူလပုံသဏ္ဍာန်ပျောက်ကာ အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါက်သွားနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှန်းပင် မသိနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေက လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက်မှာလည်း မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို သိသိမိမိ

ချုံကွယ်နေရာမှ ပုန်းခိုကြည့်နေခဲ့ရာမှ ယခုလို ဖထီးစောထူးထီးထူး
ယောက် ကျားအသွင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဖထီးကတော့ ကျားတစ်ကောင်၏ အားဟန်ဖြင့် တဲအိမ်ထဲ
ရှေ့မြေကွက်လပ်နေရာဝယ် ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းပျားပစ်ကာ ဆွဲ
ဆောင်နေခဲ့ခြင်းကို ချုံကွယ်မှ ကြက်သေသေကာ စောင့်ကြည့်နေ
လေသည်။

ကျားကြီးမှာ ကျွမ်းပစ်ကစားသလို ပြုမူနေခဲ့ရာမှ ထောက်
သွားဟန်တူသည်။ တောကုန်းဆင်ခြေလျှောမှာတောင်ပေါ်မှ ဝါးဆစ်
လာနေသော စမ်းချောင်းလေးထဲမှ ရေကို သွားသောက်နေခဲ့သည့်
ထိုစဉ် တောင်ပေါ်မှနေပြီး မျှစ်ချိုးပြန်လာခဲ့ကြသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
မှာ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာဆီမှပင် စမ်းချောင်းထဲ ရေဆင်းသောက်
ဟန်ပြုနေသော လူလိုလိုကျားလိုလို အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်
စဉ် ...

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ...”

တောထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ အသံပြုဟိန်းဟောက်လိုက်၏
ကြောင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ထွက်ပြေးသွား
ခဲ့ကြလေတော့သည်။

“ကျားကြီး ... ကျားကြီး ... လာနေတယ်။ မြန်မြန်ပြေး
ကြ”

ဟူသော အသံများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းမှာ ဆူညံဖွယ်
လောရိုက်၍ သွားခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကရင်တောရွာလေးထဲ
အပူကိုစွတ်စိုစမ်းရန် ရောက်ရှိနေခဲ့သော ခဲတပ်ပွဲဝင်လေးပါးဦး၏

မှာ ကြားဟိန်းသံနှင့်အတူ မိန်းမပျိုလေးများ ကြောက်လန့်တကြား
အော်ဟစ်ထွက်ပြေးလာနေသဖြင့် သေနတ်ချိန်ရွယ်ကာ အခင်းဖြစ်နေရာ
ဆီ ပြေးလွှားသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဦးဒီဝါကျော်မှာ မိမိ မဆင်မခြင် စမ်းသပ်ခဲ့မှုကြောင့် ပြဿနာ
ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသောအခါ ထိတ်လန့်ကြောက်
ရွံ့၍ နေခဲ့လေသည်။ စိတ်မှာဆောက်တည်ရာပရိုင်းဘဲ ကယောင်ကတမ်း
ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ မိမိ၏ အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ ထိခိုက်နိုင်လာသဖြင့်
ပုန်းအောင်းနေရာမှ လျှင်မြန်စွာထွက်လာခဲ့ပြီး ရွာဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေး
ရန် ကြံရွယ်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်
ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီး ရွာမှလူများပါရုန်း၍ ဝိုင်းဝန်းလိုက်လာခဲ့သောကြောင့်
ကျားကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ကာ မိမိတဲအိမ်ဘက်ဆီ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ပြေး
ခဲ့လေသည်။ တဲအိမ်ငယ်လေးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှနေ၍ ဆော့ပြီး
ဦးဒီဝါကျော် လှမ်းမြင်နေခဲ့ရလေသည်။ ဒါကြောင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့
ဖြင့် ကျားကိုက်ခံရမည်ကိုစိုးရိမ်ကာ ရွာဘက်ဆီသို့ အော်ဟစ်ထွက်ပြေး
လာခဲ့ရသည်။

“အမလေး ... ကျားကြီးပျို ... ကျားကြီး ...”

ရွာဘက်မှထွက်လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ ခဲတပ်ပွဲဝင်
များသည် လက်ထဲမှ သေနတ်များပစ်ဖောက်ကာ ကျားကြီးထံ
လှန် ပစ်ခတ်ဟန်တားပြီး ပြေးလာနေခဲ့ကြလေသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...”

“ဝေါင်း ... ဝေါင်း ...”

တောခင်းစပ်နေရာလေးတစ်ဝိုက်မှာ သေနတ်သံများ

ဟိန်းသံများဖြင့် ဆူညံမြည်ဟည်း၍ သွားခဲ့လေတော့သည်။ ကျားကြီးမှာ လည်း လူသံသေနတ်သံများကြောင့် မိမိအသက်အန္တရာယ်သောမှ လွတ် ရာလွတ်ကြောင်း ထွတ်ပြေးလာခဲ့ရင်း တံအိမ်ငယ်လေးရှေ့ရောက်သော အခါ တဖြည်းဖြည်း တံအိမ်လေးပေါ်သို့ တက်သွားနေခဲ့လေသည်။

ကျားကြီးစိတ်ဝင်နေသော ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးထိုးထားစဉ် ဝှေးဦး သွက်လက်ဟန်ရှိနေခဲ့သော်လည်း အချိန်နာရီဝက်ခန့် အကြာမှာတော့ ကိုယ်လက်များ လေးလံလာနေခဲ့လေတော့သည်။ ဝါကြမ်းပေါ်လှဲနေ ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မကြာမီ တံအိမ်ငယ်ရှေ့သို့ ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်နှင့် အတူ ရဲများရွာသားများ ပိုင်းဝန်းကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ တံအိမ် ငယ်လေးအတွင်းမှာတော့ ဘာသံမှမကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ ခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်မှ လူများမှာ ရုတ်တရက် တံအိမ်ထဲသို့ မည်သူ့မျှ မတက်ရောက်ရဲသဖြင့် အပြင်မှအခြေအနေကို နားစွင့်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ ကြသည်။

“စခန်းမှူးကြီး... ဒီလူ ကျားစိတ်ပြယ်သွားပြီ၊ ပင်ကိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်။ ဘာမှ လှုပ်ရှားသံမကြားရတော့ဘူး။”

“ဘယ်လိုကျားစိတ်ဝင်ရာက စိတ်ပြယ်သွားတယ်လို့ ဆိုလို တာလဲ”

“ဒီလိုပါ ... စခန်းမှူးကြီး”

ဟု အစချီကာ ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်မှ ဖထီးနှင့်မိမိတို့ နှစ်ဦး တောကြောင်လေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ထံသို့ ကျားဆီထိုးသွင်းခဲ့စဉ် ကျားစိတ်ဝင်သွားကာ တိရစ္ဆာန်တစ် ကောင်လို လှုပ်ရှားပြုမူနေထိုင်ပုံ ပြောင်းသွားခဲ့သည်အထိ အစအဆုံး

ရှင်းလင်းပြောပြနေခဲ့လေသည်။ ဒီတော့မှ စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့မှာ စာတ်လမ်း သဘောပေါက်သွားကြပြီး တံအိမ်လေးပေါ်သို့ ထစေ့စေ့ တက်လာကြ ကာ အခြေအနေမှန်ကို အကဲခတ် ကြည့်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဝါးတံအိမ်လေးပေါ်ရှိ ဧည့်ခန်းနေရာတွင် ဖျားကြမ်းလေးပေါ် မှ ဖက်လက်အနေအထားဖြင့် မလှုပ်မယှက်ဘဲငြိမ်သက်ကာ အသက် ပိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော စောထူးဝါး၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေ တော့သည်။

“ဟင် ... ဒီလူ အသက်မရှိတော့ဘူးထင်တယ် ဆေးဆရာ ကြီး”

ကျွန်ုပ်သည် စောထူးဝါး၏ လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို စမ်း သပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ နှလုံးခုန်နှုန်းရပ်ကာ အသက်ပျောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေတော့သည်။ အမှန်တော့ စောထူးဝါးသည် ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒနာဖြင့် အစာရေစာပြတ်လပ်ပြီး နေထိုင်မှုကောင်း ဖြစ်နေရာမှ ကျားအသွင်သဏ္ဍာန်ဝင်စားလာပြီး ခုန်ပေါက်လိုက်သဖြင့် မောပန်းပြီး နှလုံးခုန်ရပ်သွားခဲ့ဟန်တူလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... စခန်းမှူးကြီး။ ဒီလူ အသက်မရှိတော့ ဘူး”

“ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုပုံပျံ၊ ခင်ဗျားတို့ချင်း ဘယ်လို အယူရှိရှိ သဘာဝလွန်ကဲတဲ့ စွန့်စားမှုမျိုးကို စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ကြတာလဲ ကိုယ်ခံအားနည်းနေတဲ့ ဖထီးစောထူးဝါးဟာ ကျားတစ်ကောင်လို အားမာန်ပြည့် လှုပ်ရှားခုန်ပေါက်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ ဘာသာနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက စိတ်ဆောင်ရာ လိုက်ပါလှုပ်ရှားနေခဲ့တာ ခုန်ပေါက် ဆေးတန်ခိုးအာနိသင် ပျက်ပြယ်သွားချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က

အားမရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့စိတ်ဟာ ကင်းကျော့ပြတ်တောက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတာပဲ”

“ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး စခန်းပျက်ခြင်းရဲ့ သူ့နဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်နဲ့ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတာဟာ ခင်ဗျားလို ဆေးဆရာတစ်ယောက်မှာ တရားမဝင်လို့စင်နဲ့ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ခွင့်မရှိဘဲ အသုံးချခဲ့လို့ လူ့အသက်ထပ်ရောင်း ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတာ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို တရားမဝင် ဆေးထိုးကုသခြင်းနဲ့ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ဆောင်မှုနဲ့ စမ်းဆီးရတော့မှာပဲ”

ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ထဲ သွားခဲ့လေတော့သည်။ မိမိတို့နှစ်ဦး၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ကျွေးထိုးထိုးပြီး စမ်းသပ်ခဲ့မှု အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသဖြင့် ဦးဒီပါကျော်တစ်ယောက် နောင်တအကြီးအကူးထိ ရသွားခဲ့လေတော့သည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲရှိ တိုက်ခန်းလေးထဲဝယ် စိတ်ချီယွင်းမှု ဖြစ်ပေါ်ခံစားကာ ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေခဲ့သော ဆေးဆရာကြီး ဦးဒီပါကျော်လို အကျဉ်းသားတစ်ဦး၏ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းလေးကို စူးစမ်းရေးပြုန်းခဲ့ပြီး ထောင်ပိုင်ကြီးဦးစိုးမောင်တစ်ယောက် တိုက်ခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

ဒီကျွန်ုပ်
ထောက်ခံသော
ဒီပျားခေါက်စား

ကျွန်ုပ်သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် အရက်သေစာကို သောက်စားပြီး အပေါင်းအသင်းများနှင့် ကာရာဆိုကေ သီဆိုပျော်ဖြူး နေခဲ့ရာမှ အရက်သမားအချင်းချင်း သီချင်းသီဆိုရာတွင် သူဆိုမည် ငါဆိုမည်နှင့် မိုက်ခွက်ကို လှည့်ပတ်ကြရာမှ မိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုဖြစ်ပေါ်လာ ခဲ့ပြီး ပုလင်းကွဲဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ရာမှ လူသေမှုဖြစ်ပွားကာ ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ် ကျခံလာခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်ဟောင်း အံ့ပွားကျောက်စား တို့သည် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲရှိ အမှတ် (၁) တိုင်ဆောင်ဘေးနားဝယ် တည်ထားကိုးကွယ်သော ထုံးဖြူဖြူစေတီလေး၏ ရင်ပြင်ပေါ်ဝယ် တွေ့ ဆုံနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရင်ပေါ်ဝယ် အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းစပ်စိတ်ရာ ပြောဆိုနေခဲ့ကြရာမှ အံ့ပွားကျောက်စား၏ ဘဝ ဓာတ်ကြောင်းကို တီးခေါက်ကြည့်ခဲ့ရာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေ ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ ထောင်တွင်းအယူခံရုံးတွင် တာဝန်ကျနေ သော အယူခံစာရေးအဖြစ် တာဝန်ယူပေးရသော အကျဉ်းသားဘာသာ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်ပမှထောင်ကျလာခဲ့ကြသော ထောင်ကျ အကျဉ်းသားများအတွက် ထောင်ကျရုံးရှိ အယူခံရုံးမှ အယူခံခေါ် အသနားခံစာများကို တာဝန်ယူရေးပေးနေခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့နေဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ပြင်ပ တွင်နေထိုင်ခဲ့စဉ်က အထက်တန်းရှေ့နေဘဝဖြင့် အမှုသည်များ၏ အမှု များကို ခြို့နယ်တရားရုံးအသီးသီးတွင် ကျွန်ုပ်၏ဆရာသမားဖြစ်သူ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးအံ့ဖွယ်နှင့်အတူ အမှုလိုက်လံဆောင်ရွက်ခဲ့ရလေ သည်။

| ၁ |

ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာများသည် ဓားပြ ခေါင်းဆောင်ကြီး အံ့ပွားကျောက်စား၏ အတွေ့အကြုံဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကာလများဝယ် အကျဉ်း ထောင်ကြီးထဲသို့ ပြစ်မှုအကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်လာခဲ့ပြီး ပြစ်ဒဏ်ကာလ အမျိုးမျိုးကျခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး သေဒဏ်ကျခံခဲ့ရသော ပြစ်မှုအား ကျူး လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ကြိုပေးကွပ်မျက်ခြင်းမခံရမီ အယူခံအဆင့်ဆင့်တင် သွင်းခဲ့ရာ နောက်ဆုံး နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ခံစားခွင့်ပြုသော လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်ကြောင့် သေဒဏ်မှလွတ်ငြိမ်းခွင့်ရကာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဖြစ်ဒဏ်သို့ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲခံခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိဆရာနှင့်အတူ ဗြူနယ်တရားရုံးများတွင် အမှု လိုက်ပါဆောင်ရွက်နေခဲ့ရင်း တချို့အမှုလေးများကို ကျွန်ုပ်အား တာဝန် ယူ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုသို့ အမှုများကို လိုက်ပါဆောင် ရွက်နေခဲ့ရင်း အမှုတစ်ခုတွင် အနိုင်ရခဲ့သောကြောင့် အမှုသည်များ ဘက်မှ ကျွန်ုပ်အား ညဘက်တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ ဧည့်ခံကျွေး မွေးခဲ့ရာမှ အရက်မူးပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကာ လူသေမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ် ကျခံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ထောင်ကျလာခဲ့စဉ် ထောင်ပိုင်ကြီးမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား ထောင်ကျမှတ်ပုံတင် စစ်ဆေးနေခိုက် အလုပ်အကိုင် မေးမြန်းခဲ့ရာ တွင် ကျွန်ုပ်သည် တရားရုံးများတွင် အမှုလိုက်နေသော ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ ထောင်ကျ ရုံးထောင်မှူးလေးအား ထောင်ကျရုံးရှိထောင်တွင်း အယူခံရုံးမှာ အယူခံ ကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန်လေဘာ (အလုပ်ဆိုင်) ချထားပေး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်မင်းသား အံပွားကျောက်ဖားမှာလည်း ကြိုးတိုက်ထဲ မှာ သေဒဏ်ကျခံနေခဲ့ရာမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် ကြိုးဒဏ် မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဖြစ်ဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခွင့် ရသွားခဲ့ပြီး နောက် နှစ်ကြီးအကျဉ်းသားဖြစ်၍ ဘုရားဘုတ်ကိုင်အဖြစ် တာဝန်ပေး ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်မင်းသား အံပွားကျောက်ဖားမှာ အသက်အရွယ်မှာ လည်း ပြောက်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိနေခဲ့ပြီး အသားညိုညို၊ တုတ် တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဥပမိရုပ် လွန်စွာကောင်းသူဖြစ်လေသည်။ မျက်နှာပေါ်

ဝယ် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုအသွင်လက္ခဏာရှိပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးအရှည် ဆားသောကြောင့် ဥပမိရုပ်မှာ တည်ကြည်ခုံညားလျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အံပွားကျောက်ဖားတို့နှစ်ဦးသည် ဘုရားရင်ပြင် ပေါ်ဝယ် ထိုင်စကားပြောနေစဉ် ၎င်းတွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကြီးသမားများ နှင့်ပတ်သက်၍ အမှုဖြစ်စဉ်ဇာတ်လမ်းများကို ပြောပြနေခဲ့ခြင်းအား ဖော်ပြပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၎င်း၏မိဘနှစ်ပါးစလုံးမှာ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဦးမြဘူး၏ လက်
အောက် ကျွန်ုပ်တို့သမီးတို့အား ခိုင်းစေခြင်းကို ခံနေခဲ့ကြရသည်။ လယ်
ကွင်းလေးထဲရှိ မခိုင်တံခိုင့်တံစုတ်လေးမှာ မိသားစုသုံးယောက် ချိုချို
ခွဲခွဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

မိဘများ၏ ချွေးနှင့် သွေးနှင့်ရင်းပြီး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သော
လယ်ယာပြေပေါ်မှ ထွက်ရှိလာသည့် အသီးအပွင့်များကို လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး
ဦးမြဘူးတို့မိသားစုမှ ခံစားနေခဲ့ကြရသည်။ မိမိတို့မှာတော့ မိသားစု
စားဝတ်နေရေးဖူလုံအောင် မနည်း ရုန်းကန်နေခဲ့ကြရလေသည်။

သည်လို ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
နေခဲ့ရသည့် မိဘများမှာ မလုံတလုံတံအိမ်စုတ်ကလေးမှာ နေထိုင်ခဲ့
ကြရပြီး မဝရေစာ စားသောက်နေကြရသည့်အတွက်ကြောင့် အစာ
အာဟာရချို့တဲ့ကာ ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။

ဒီကြားထဲ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ အလုပ်အကိုင်ပင်ပန်းသည့်အထိ
ကြောင့် လေဖြတ်ကာ အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ရှာသည်။ ယခုလို နာတာ
ရှည်ရောဂါသည်လင်ဖြစ်သူအား ဇနီးသည်မှ ရှေးရောင်းကျွေးရင်းတစ်
ဖက်နှင့် ပြုစုပေးနေခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ဘယ်လိုပင် ကျန်းမာအောင် နေထိုင်ခဲ့ကြ
ပေမဲ့ မရှိဆင်းရဲသားတို့ဘဝမှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးခတ်စာ
လုံလောက်အောင် မပြုစုနိုင်သောအခါ ဖခင်ကြီးမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရ
လေတော့သည်။ ထို့အတူ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း နေပူမရှောင် နိုးရွာ
မရှောင် လူမမာယောက်ျားအတွက် ရှေးလည်ရောင်းနေသည့် ပင်ပန်း
ဆင်းရဲဒဏ်ကြောင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေ
တော့သည်။

[]

□

စားပြခေါင်းဆောင်ကြီး အံ့ပွားကျောက်စားဆိုသူသည် ဧရာဝတီ
တိုင်းအတွင်းရှိ လပွတ္တာမြို့နယ်အတွင်း ညောင်ကန်သာရွာကလေးတွင်
မွေးဖွားလာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကတည်းကပင် ပင်လယ်
ကမ်းစပ်သံသောင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် ရွာထဲရှိ အပေါင်းအဖော်ကလေး
တစ်သိုက်နှင့် အတူတူ ဆော့ကစားကြစဉ် မိမိကိုယ်တိုင်စားပြလုပ်စား
သူနိုးပုလိပ်ကစားနည်းကို ခုံမင်နှစ်မြို့က်စွာ ကစားခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။

သူ၏မိဘနှစ်ပါးမှာ သာမန် လယ်ကူလီအဆင့်လောက်သာ
ရှိခဲ့သောကြောင့် စားဝတ်နေရေး ရောင်းလည်မှုမရှိဘဲ ငတ်တစ်လှည့်
ပြတ်တစ်လှည့်ဖြင့်သာ ဘဝကို ရုန်းကန်ကြိုးစား နေထိုင်နေခဲ့ကြရလေ
သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အံ့ပွားကျောက်စားတစ်ယောက်တည်း
လောကကြီးအလယ်မှာ ယောင်လည်လည်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့
သည်။ ထိုစဉ်က သူ၏အသက်အရွယ်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်ပတ်ဝန်းကျင်
အရွယ်လောက်ပဲရှိသေးသည်။

လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးမြဘူးက အံ့ပွားကျောက်စားကို
ခွားများကျောင်းသည့်တာဝန်ဖြင့် ဆက်လက်ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ထား
ခဲ့လေသည်။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ခွားဆယ်ကောင်နှင့်အတူ
ကျောက်စားတစ်ယောက် ရွာပြင်ရှိ ကွင်းမြင်ကျယ်ကြီးဝယ် လွတ်ကျောင်း
ကာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေခဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့် အံ့ပွားကျောက်စားတစ်ယောက် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး
ဦးမြဘူး၏အိမ်မှာ ခွားကျောင်းလိုက်၊ မြက်ရိတ်လိုက်ဖြင့် ကျွန်းလှုပ်ငန်း
မှန်သမျှကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးနေခဲ့ရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း
နှင့် အံ့ပွားကျောက်စား အရွယ်လေးရလာခဲ့ချိန်ဝယ် လူပျိုပေါက်ကာလ
သားလေးတစ်ယောက်အရွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းလယ်အလုပ်
များကို လုပ်ကိုင်ပြီးစီးခဲ့သည်နှင့် ရွာလယ်ရှိ ရေကန်ကြီးရှိရာသို့ သူငယ်
ချင်းရွှေရိုးနှင့်အတူ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အမှန်တော့ အံ့ပွားကျောက်စားနှင့်တို့နေသော ရွှေရိုးဆိုသူ
၏ ဦးဆောင်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အဖော်လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။ ထိုအချိန်ဝယ် ညနေခင်း ရေခပ်ဆင်းလာခဲ့ကြသော လှပျိုဖြူ
တစ်သိုက်ကို ကန်ပေါင်ကြီးဘေးမှ ငေးမောရင်း လူငယ်တို့တာသာတာစ
ကြည့်နူးခြင်းပျော်ရွှင်ခြင်းကို စံစားနေခဲ့ကြရသည်။ ရွာထဲမှ အမျိုး
သမီးလေးများကတော့ ရွာခံကာလသားများ ရွှေငေးနေကြသည်ကို ဟန်စရာ
တပြုပြုလုပ်ကာ ညနေတိုင်း ရေခပ်ဆင်းလာနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူရိန်စာပေ

ထိုစဉ် ရေကန်ကြီးထဲမှ သောက်ရေကိုခပ်ပြီး ရေအိုးလေးကို
ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ မိမိတို့မျှော်ငေးကြည့်နေသော ကန်ပေါင်ကြီးဘေး
မှ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့စဉ် အမှတ်မထင် ကုန်းကမူလေးကို ခလုတ်
တိုက်ပြီး ပြိုလဲမလိုဖြစ်သွားသော မြေပိုင်းဆိုသူ အမျိုးသမီးလေးအား
ကျောက်စားမှ ဖမ်းထိန်းထားလိုက်နိုင်၍ လဲမလို ဟန်ချက်ပျက်သွား
ရာမှ အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မြေပိုင်းဆိုသူ
ကွမ်းတောင်ကိုင်အချောအလှလေးမှာ သူကြီးဦးအာကာမိုး၏ သမီးချော
ဖြစ်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“ရပါတယ် ... ဘယ်များနာသွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မနာပါဘူး။ ကမူကို ခလုတ်တိုက်မိသွားခဲ့
တာ ကံကောင်းလို့ ပြိုလဲကျတော့မလို့ သူ့ကြောင့် ...”

အဲဒီလို သံယောဓဉ် တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့စရာ တီတာချိုသွဲ့သော
ဝကားလေးများကို ပြောဆိုရင်း မြေပိုင်း၏ အပြုံးပျက်နာလေးကို မမေ့
နိုင်အောင် အံ့ပွားကျောက်စားတစ်ယောက် တရွက်မက်မက် ငေးကြည့်
နေမိသည်။ သည်လို အံ့ပွားကျောက်စားတစ်ယောက် သူကြီးသမီးမြေ
ပိုင်းနှင့် ဆုံစည်းတွေ့မြင်ခဲ့ရာမှ လူငယ်တို့သဘာဝ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာ
စောင်းကြိုးက တီးခတ်နိုးလာနေခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ပိုင်း ညနေပိုင်း မိမိလုပ်ငန်းခွင်လေးပြီးသည်နှင့် အံ့ပွား
ကျောက်စားတစ်ယောက် သူငယ်ချင်းရွှေရိုးကိုခေါ်ကာ ရွာလယ်မှာရှိ
သော ကန်ကြီးဘေး အချိန်မှန်ရောက်နေခဲ့လေတော့သည်။ သူကြီးသမီး
မြေပိုင်းတို့မိန်းမပျိုတစ်သိုက် ရေခပ်ဆင်းလာချိန်ကို စောင့်မျှော်ကြည့်
တတ်လာခဲ့လေတော့သည်။

သူရိန်စာပေ

ထိုအခါ ရေခပ်ပြန်ချိန်တိုင်းဝယ် မြေရိုး၏ ချစ်ရည်ရွှန်းထဲ နေသော မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် အကြည့်စူးစူးကို ရင်မှာ ဖျတ်ဖျတ်တုန် အောင် နှလုံးသားမှာ လှုပ်ခတ်သွားသလို ခံစားနေခဲ့ရသည်။

သည့်နောက်မှာတော့ မြေရိုးနှင့် အံ့ပွားကျောက်စားတို့ မျက် ဝန်းချင်း ဆုံစည်းဖန်များလာခဲ့သောအခါ ချစ်သူတို့ဘဝလမ်းကို ရောက် ရှိသွားခဲ့ကြလေတော့သည်။ ချစ်သူသက်တမ်း ကာလရှည်ကြာလာခဲ့ချိန် မှာတော့ မခွဲမခွာအတူတကွ လက်တွဲပေါင်းဖော်နိုင်ဖို့အရေး တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလာခဲ့ကြရလေတော့သည်။ မိမိလို သူရင်းငှားတစ်ယောက်အား သူကြီးမှ သဘောတူ ကြည်ဖြူနိုင်လိမ့်မည်မထင်၍ အားငယ်နေခဲ့ရ လေသည်။

သည့်ကြားထဲ မြေရိုးကို သူကြီးက ဖြိုကြီးသားသူငယ်တစ် ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ချပေးရန် စီစဉ်နေကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိခဲ့ရချိန်မှာတော့ ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်ချောက် ချားသွားခဲ့ရလေသည်။ မိမိလက်ထဲမှာ စုမိဆောင်းမိငွေကလည်း ထုပ် ထုပ်ထည်ထည်မရှိနိုင်သေးဘဲ ငွေကလေးအနည်းငယ်နှင့် ချစ်သူကို ခိုး ပြေးနိုင်ဖို့အရေးကလည်း မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်နေခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းရွှေရိုးနှင့်အတူ ရွာထိပ်ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ထန်းရည်ထိုင်သောက်ရင်း ချစ်သူမြေရိုးကို ခိုးယူရရှိနိုင်ဖို့အရေး တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေခဲ့လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... အံ့ပွား၊ မင်းကောင်မလေးကို သတ္တိရှိရင် ခိုးပြေးကွာ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တော်ကြာ သူကြီးက ကျွန်တော့် ကိုဖမ်းချုပ်ပြီး အမှုဖွင့် အရေးယူခံနေရမှာ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ယောက်ျားပဲကွာ ဘာကြောက်စရာရှိ ချာလဲ။ ကိုယ်ချစ်လို့ ကိုယ်ခိုးပြေးတာဘဲဥစ္စာ”

“ချစ်တော့ ချစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုအကြမ်းဖက်ပြီး မလုပ်ရဲ ချားဗျာ”

သူငယ်ချင်းရွှေရိုးနှင့် အံ့ပွားကျောက်စားတို့နှစ်ဦး ထန်းရည် သောက်ရင်း ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြစဉ် ထိုဝိုင်းထဲသို့ ရွှေရိုး၏သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

“ဗျို ... ကိုရွှေရိုး၊ ဝိုင်းကောင်းနေပြီလား”

“ဟာ ... ဟာ ... ဝိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဟောဒီ ကောင် ရည်းစားပူမိပြီး အူနုကွဲခတ်ခံနေရလို့ ထန်းရည်သောက်ရင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြတာပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဒီလိုကွာ ...”

ဟုအစချီလျက် ရွှေရိုးက သူ့လူနှစ်ယောက်ကို ရှင်းပြပြော ဆိုနေလိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်က အခြေအနေပုန်ကို သိရှိသွား ခဲ့သောအခါ ...

“စိတ်ညစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တို့လည်း ငွေရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့ ကြတာပါ။ ဟိုဘက်ရွာက အသုဘအိမ်မှာ ဖဲကစားဖို့ ချိန်ပိုင်းရှိလို့ သွက်လာခဲ့တာ”

“ကျွန်မှ ဖဲမကစားတတ်တာပဲ”

“ခင်ဗျား မကစားတတ်လည်း ဘေးထိုးချင်တိုင်း ကျွန်တို့နဲ့ ပေါင်းချင်ပေါင်း၊ နိုင်ရင် တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူလို့ရတာပဲ။ ငွေ

လည်း နည်းနည်းပါးပါး ရင်းနိုင်ရုံနဲ့ ခင်ပွားလိုချင်တဲ့ ငွေအတိုင်းအစား ရသွားမှာပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အံ့ပွားရား မင်းကလည်း မိန်းမခိုးဖို့ ငွေ ရေးကြေးရေး လိုအပ်နေတာ။ မင်းမှာရှိတဲ့ ငွေတစ်ရာနဲ့ ရင်းလိုက်ရင် တိုးပွားလာမှာပါကွ။ ငါ့လူတွေက ရွာစဉ်လှည့် ဖဲရိုက်စားနေတာ စိတ်ချရပါတယ်ကွာ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထင်ပါတယ်။ တော်ကြာ ရှိတာလေးစီ ကုန်သွားမှ ပိုဆိုးပြီး ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်မှလဲ ... အံ့ပွားရား ငါ့လူတွေက ဖဲစိစွာ တွေ့ပါကွ။ မင်းလိုချင်တဲ့ငွေရအောင် ကစားပေးနိုင်ပါတယ်ကွာ”

“ကဲ ... ကိုအံ့ပွား ခင်ဗျားသဘောပဲ။ ဇွတ်မတိုက်တွန်းချင်ဘူးဗျား။ အချိန်ရှိတုန်း ဟိုဘက်ရွာကူးလိုက်ကြရအောင် သွားကြမယ်။ ဒီနေ့ ဝိုင်းကောင်းမှာ သေချာပါတယ်”

သည်သို့နှင့် အံ့ပွားကျောက်စားတို့အဖွဲ့သည် တစ်ဖက်ရွာရှိ အသုဘအိမ်ဆီသို့ အတူတကွ သွားရောက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ တစ်ဖက်ရွာမှ အသုဘအိမ်ဝယ် ဖဲကစားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားနေခဲ့လေသည်။ ယခုချိန်မှာ စပါးပေါ်ပြီးစ ငွေကြေးရွှင်နေကြချိန်မို့ လူတိုင်းလိုလို ငွေရေးကြေးရေး အဆင်ပြေနေခဲ့ကြလေသည်။ ဖဲဝိုင်းအတွင်းမှာရှိနေသော ငွေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး အံ့ပွားကျောက်စားတစ်ယောက် လိုချင်တပ်မက်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာနေခဲ့လေတော့သည်။

“ကဲ ... လက်ရှောင် လယ်မဖြစ်တဲ့အိမ် တင်မယ်”

“ဟာကွာ ... ခုနစ်ပေါက်နဲ့တင်လိုက်ရတာ နာတာပဲကွာ”

“ဒိုင်အိမ်က အနည်ဆုံး ကိုးပေါက်ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုဝေဖန်နေချိန်ဝယ် ဒိုင်လုပ်သူက လင်ဖြစ်သောအိမ်မှ ဖဲချင်များကို ကောက်ယူကာစားနေလိုက်သဖြင့် ကျန်နှစ်အိမ်မှာ စိုးရိမ်နေရသည်။ အံ့ပွားကျောက်စား၏ လူများက ကိုးပေါက်ကျနေခဲ့သဖြင့် အနည်းဆုံး ပြန်ချင်ပြန်၊ မပြန်လျှင် အလျော်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ ဖဲဝိုင်းမှာလည်း ထိုးသားတော်တော်များများ၏လက်ထဲမှ ငွေများ ပြောင်တလင်းခါနေပြီး ဝိုင်းသိမ်းခါနီးမို့ ရှိသမျှငွေကို ပုံအောထိုးချခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ် ဒိုင်လုပ်သူက ဖဲဝိုင်းထဲမှ လက်အောက်အိမ်များအား ငွေသိမ်း၊ ဖဲသိမ်းပြီးနောက် ကျန်နှစ်အိမ်အပေါ် အခြေအနေသိနိုင်ရန် အောက်ချထားသော ဖဲသုံးချပ်ကို အသာအယာ ကောက်ယူလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်လက်ဝါးပြင်ပေါ် ဖြန့်ရိုက်ချလိုက်စဉ် ...

“ဖြောင်း ...”

“ဟာ ... ကုလားသုံးကောင်”

ဒိုင်လုပ်သူက မိမိဖဲသုံးချပ်ကို လက်ဝါးပြင်ပေါ်ဖြန့်ချကာ ရိုက်လိုက်စဉ် ကုလားသုံးကောင်ဖြစ်သွား၍ တစ်ဝိုင်းလုံး စားခဲ့လေတော့သည်။

“တောက် ... အိမ်က ဖဲကောင်းနေလျက်နဲ့ ရှုံးခဲ့ရတာ နာတာပဲကွာ။ ရှိတာလည်း ကုန်ပြီး ပေါင်စရာနဲ့စရာကလည်း တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး။ ငွေပျောရင် ငွေနဲ့လိုက်ချင်ပေမဲ့ လောလောဆယ်ငွေမရှိတော့ ခက်ပြီပေါ့ကွာ”

ဤကဲ့သို့ ဖဲဝိုင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြရပြီးနောက် လင်းသွားနေရင်း ဖဲကစားခဲ့သူတစ်ဦးက ညည်းညည်းညာညာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အံ့ပွားကျောက်စားတို့ လေးဦးသားမှာ အထက်ပါအတိုင်း

ညည်းတွားပြောဆိုနေခဲ့ပြီး ရွာဘက်ဆီ လမ်းလျှောက်ပြန်လာနေခဲ့ကြလေသည်။ တစ်ဖက်ရွာမှ ညမှောင်မှောင်ကြီးအောက်ဝယ် လေးဦးသားအတူတူ လမ်းလျှောက်ပြန်လာနေခဲ့စဉ် မိုးများတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလာနေခဲ့လေသည်။

ညဘက် ရွာအပြန်လမ်းဝယ် တရုတ်အရက်ဆိုင်လေးမှာ ရှိတဲ့ ငွေလေးဖြင့် အရက်တစ်ပိုင်းဝယ်သောက်ခဲ့ကြပြီး အရက်မူးမူးနှင့် ရွာလမ်းကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြလေသည်။ ရွာနှစ်ရွာကြား လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကိုဖြတ်သွားစဉ် အရက်မူးမူးလူက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သီချင်းတွေ အော်ဟစ်သီဆိုနေပြီး ပြန်လာနေခဲ့ကြလေသည်။

မိမိတို့ရွာထိပ်ဆီ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရွာထိပ်ရှိသော တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်လေးမှာ ရေနံဆီ မှန်အိမ်လေးထွန်းပြီး ဖွင့်ထားဆဲ ရှိလေသည်။ ရွှေရိုးက ဆေးလိပ်သောက်ချင်လာသောကြောင့် ကုန်စုံဆိုင်လေးထဲသို့ ဆေးလိပ်ဝယ်ခဲ့လေသည်။

အပြင်ဘက်မှာ မိုးများ တဝုန်းဝုန်း ရွာသွန်းနေခဲ့သည်။ ရွှေရိုးက ကုန်စုံဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဆေးလိပ်ဝယ်ယူနေစဉ် တရုတ်မလေးက ကောင်တာခုံပေါ်မှာ စာတိုင်ဖတ်နေပြီး တရုတ်အဘိုးကြီးက ဆိုင်ထောင့်မှာ ဘိန်းပြောင်းကြီးကို ရှူနေခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် ရွှေရိုးက ဆိုင်အပြင်ဘက် မိုးရေထဲ ထွက်လာနေခဲ့ပြီး ဆိုင်တံစက်မြိတ်အောက်မှာ မိုးခိုနေသူများကို ဆေးလိပ်ဝေငှပေးလိုက်သည်။ ရွှေရိုးက ဆိုင်၏အခြေအနေကို တွေ့မြင်လာခဲ့သဖြင့် အပေါင်းအသင်းများကို ရှင်းလင်းပြောပြနေခဲ့သည်။ လောလောဆယ် မိမိတို့အတွက် လတ်တလောလိုအပ်နေသောငွေကို ဖန်တီးရှာဖွေနိုင်

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကောင်းကို တီးတိုးတိုင်ပင် ပြောဆိုနေကြသည်။

ယင်းသို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြပြီးနောက် ရွှေရိုးက နောက်တစ်ခါဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ ဆေးလိပ်ဝယ်ဟန်ပြုကာ ပိုက်ဆံပေးနေသည်။ တရုတ်မလေးက ဆေးလိပ်သွားယူနေစဉ် ကျန်လူများက ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ရွှေရိုးကတော့ ကောင်တာခုံပေါ်မှ တရုတ်မလေးဆင်းသွားစဉ် ကောင်တာအံ့ဆွဲကို လှမ်းဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် ခွက်ထဲမှ ငွေအထပ်ထပ်ကို ရုတ်တရက် နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ တရုတ်မလေးသားအဖမှာ ကမန်းကတန်း ဆိုင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်လိုက်လာခဲ့ပြီးနောက် ...

“တားပြ ... တားပြ ...”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေခဲ့လေသည်။ မိုးများသည် ထန်စွာ ရွာသွန်းနေသည့်ကြားမှ စူးစူးငါးငါး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်သံက မိုးသံကိုဖောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှအိမ်များ နိုးလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

အိမ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်များသည် တံခါးကိုယ်စီဖွင့်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်ဝယ်လမ်း ဓာတ်မီးတိုင်မှုန်မှုန်ငါးငါးအောက်မှာ လူလေးယောက် အပြေးအလွှား ထွက်ပြေးသွားသည်ကိုသာ လှမ်းမြင်နေခဲ့ရလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှာ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့စဉ် ညဘက်အသုဘအိမ်ခဲပိုင်းမှ ဖဲရွံ့ပြန်သွားကြသူများဖြစ်နိုင်ကြောင်း

ကောက်ချက်ချကာ လိုက်လံနံစမ်းခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ခြေရာခံလိုက်
နေစဉ် ရွှေဂိုဏ်း ငွေသုံးစွဲနေမှုကိုမသကာဘ၍ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ရာမှ အမှုနှုန်း
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။ တကယ်တော့ အံ့ပွားကျောက်ဖားတို့
အဖွဲ့မှာ ပထမဆုံးစားပြုမှုကို ဘာလက်နက်မှမပါဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်
သော်လည်း စားပြုမှုဖြင့် ရုံတင်တရားစွဲဆိုခြင်း ခံခဲ့ရလေတော့သည်။

ယင်းအမှုနှင့် ထောင်ဒဏ်ခန့်နှစ်စီ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံခဲ့ရပြီး
အံ့ပွားကျောက်ဖားတို့လေးဦးမှာ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲကို ရောက်ရှိလာ
ခဲ့လေတော့သည်။ မိမိချစ်သူမြူနီမိုးနှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနိုင်ခွင့်
ရမအေးဆိုပြီး ဖဲပိုင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ငွေကလေး ဝင်ပွားလိုက်ရာမှာ နောက်
ဆုံး ဖဲအကြီးအကျယ်ရှုံးကာ ဘုမသိဘမသိ စားပြုမှုဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက်
ထောင်ခန့်နှစ်စီ ကျလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က အကျဉ်းသားများမှာ ထောင်ကျခဲ့သည်နှင့် ခေါင်းတုံး
ရိတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားမှာ ဖျင်းအင်္ကျီလက်ထို
V ပုံသဏ္ဍာန် လည်ပင်းပေါက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ခါးတွင် ဝတ်ဆင်ထားရ
သော နံငယ်ပိုင်းမှာလည်း နှစ်ကိုက်မျှသာရှိသော လုံချည်ကွင်းမျိုးကို
ဝတ်ဆင်ထားရသည်။ ခြေထောက်တွင် နှစ်ဖက်စလုံး သံခြေချင်း
ခတ်ထားသည်။ လည်ပင်းတွင် သံပတ်ကွင်းဖြင့် သံပြားတစ်ခုချိတ်
ဆွဲ၍ ထောင်ဝင်နံပါတ်ကို ဖော်ပြထားလေသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နေထိုင်စဉ် အချိန်ဝယ် ယင်းသို့သော
ထောင်ဝင်နံပါတ်မှာ အဓိကဖြစ်လေသည်။ ထောင်ထဲတွင် မိမိနှင့်အမည်
တူများ ရှိနေနိုင်သဖြင့် ထောင်ဝင်နံပါတ်ဖြင့် အမည်ကို ခွဲခြားသိရှိ
နိုင်လေသည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ကျွေး

ပေးသောဆန်မှာ လုံးတီးဆန်ခေါ် ဆန်ညိုဆန်ကြမ်းကြမ်းကြီးများ ဖြစ်
လေသည်။

နံနက်စာကို ပဲဟင်းရွည်ကျဲနှင့် ငါးပိစိမ်းစားကို ဆီဖြင့်ကြော်
ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အစိမ်းလိုက်ကို ဆီအနည်းငယ်ဆမ်းကာ နယ်ထား
သော ငါးပိတစ်ကော်ပေးလေသည်။ ညနေစာကိုတော့ ဟင်းသီးဟင်း
ရွက်များကိုခုတ်ထစ်ပြီး ဒယ်ပိုင်းကြီးထဲမှာ ရေခဲနွေးပွက်ပွက်ဆူအောင်
တည်ထားသည့်အထဲ ပစ်လည်ထားကာ ဆားအနည်းငယ်ထည့်၍
ဟင်းချိုမကျတကျဟင်းမျိုးကို ကျွေးလေသည်။

ဤသို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ထောင်ကျနေခဲ့သော အံ့ပွား
ကျောက်ဖားမှာ အကျဉ်းထောင်ထဲမှ မြန်မြန်လွတ်မြောက်လိုသောဆန္ဒ
ဖြစ်ပေါ်နေကာ ဆုမှတ်ရက်များများရရှိနိုင်မည့် အကျဉ်းထောင်လုပ်ငန်း
များကို မညည်းမညူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေခဲ့လေတော့သည်။

ယင်းမှာ မိလ္လာထမ်းရသောဘုတ်မှာ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ
ဝယ် ဆုမှတ်ရက်အများဆုံးရသော လုပ်ငန်းဘုတ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။
ဒါကြောင့် အံ့ပွားကျောက်ဖားမှာ ရှုံရှာမနေဘဲ မိလ္လာဘုတ်မှာ ဘုတ်သား
အဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။ သည်အခါ ထောင်၏
ဆုမှတ်ရက်ဖြစ်သော မိလ္လာရက်မှာ တစ်ပတ်ကိုတစ်ရက် ရရှိခံစားခဲ့ရ
သည်။

ထောင်ကျအကျဉ်းသားရိုးရိုးတစ်ယောက်မှာ ထောင်ဒဏ်ကျခံ
ကာလဝယ် တစ်လကိုလေးရက်သာ ခံစားခွင့်ရှိခဲ့လေသည်။ ယင်းမှာ
အလုပ်အကိုင် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဆုမှတ်ရက်
နှစ်ရက်ရရှိပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်၍ ထောင်တွင်းစည်းကမ်းများ

ကို ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ကျင့်ကြံခြင်းအတွက် ဆုမှတ်နှစ်ရက် အစီအစဉ် လေးရက်ဖြစ်လေသည်။

ထောင်ကျနေသော မိလ္လာဘုတ်တွင် လုပ်အားပေးလုပ်ဆောင်နေခဲ့သော အကျဉ်းသားတစ်ဦးမှာ မိလ္လာကို ကိုင်တွယ်လုပ်ဆောင်နေခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်ပတ်တစ်ရက်နှုန်းဖြင့် လေးရက် ထပ်မံခံစားခဲ့ရလေသည်။ ဒီကြားထဲ တနင်္ဂနွေနေ့လို ရုံးပိတ်ရက်များမှာလည်း အထူးအားလပ်ခွင့်မရှိဘဲ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက်တစ်ရက်ကို ထပ်ဆောင်းရရှိခဲ့ပြန်လေသည်။

ဒါကြောင့် မိလ္လာဘုတ်တွင် တာဝန်ကျနေသော အကျဉ်းသားများမှာ တစ်လလျှင် ဆုမှတ်ရက် ကိုးရက်ထိ ရရှိခဲ့လေသည်။ ထို့အပြင် သုံးလတစ်ကြိမ် အထူးဆုမှတ်ရက်များကိုလည်း ရရှိနိုင်လေသည်။ ယင်းသို့ အထူးဆုမှတ်ရက်ပေးရာတွင် က၊ ခ၊ ဂ အဆင့်များ သတ်မှတ်ပေးသော 'က' အဆင့်မှ ခံစားခွင့်ရခဲ့လေသည်။

သုံးလတစ်ကြိမ် အထူးဆုမှတ်ရက်ပေးသော 'က' အဆင့် အတန်းများ 'က' အဆင့် ရရှိခံစားရသူမှာ ဗြူနယ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှ ခံစားခွင့်ဆယ်ငါးရက်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်မှ ခုနစ်ရက်၊ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးမှ ခုနစ်ရက်ပေးခဲ့သဖြင့် ပေါင်းနှစ်ဆယ့်ကိုးရက်ကို ရရှိခံစားခဲ့ရလေသည်။ ရိုးရိုးထောင်ကျ အကျဉ်းသားများထက် မိလ္လာဘုတ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်သော အကျဉ်းသားများသည် ထောင်တွင်းဆုမှတ်ရက်များ ပိုမိုရရှိ ခံစားခဲ့ကြရလေသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓားပြတိုက်ရာတွင် ကြံရာပါအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ အံပွားကျောက်ဖားသည် ဖြစ်ဒဏ်ထောင်ခုနစ်နှစ် ကျခံနေခဲ့ရာမှ အထက်ပါ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲဥပဒေပါ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများ

ကို လိုက်နာကျင့်ကြံ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အကျဉ်းထောင်မှ လျော့ရက်များကို ခံစားရရှိကာ ဆုမှတ်ရက်များ ရရှိခဲ့သောကြောင့် မိမိအပြစ်ဒဏ်ခံ ဖြစ်ဒဏ်ကာလနှစ်နှစ်လျော့ကာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သဖြင့် မိမိချစ်သူမြီရိုးရိုးရဲ့ရဲ့ အပြေးသွားရောက်ခဲ့လေသောအခါ မြို့ကြီးသားနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေခဲ့ပြီး လေးနှစ်အရွယ် သမီးကလေးတစ်ဦးပင် မွေးဖွားထားခဲ့ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သျှောင်နေောက်ဆံထုံးပါဆိုသလိုပင် လင်ဖြစ်သူရှိရာ မြို့ပေါ်မှာပဲ နေထိုင်နေကြသဖြင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်ခွင့် မရှိခဲ့တော့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ ချစ်သူကလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားခဲ့သလို မိဘများကလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီပဲ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ကာ ထောင်ထွက် ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးအဖြစ် နာမည်ဆိုးကျန်ရစ်နေခဲ့လေတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မိမိစားပြမတိုက်ခဲ့ရတာနှင့် ထောင်ကျသွားခဲ့ရသည်အဖြစ်ကြောင့် ချစ်သူကိုပါ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သဖြင့် စိတ်အနာကြီးနာကာ မထူးဇာတ်ခင်ခဲ့လေတော့သည်။

ယင်းမှာ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲဝယ် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော ဓားပြအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အုံကြီးမောင်ဆိုသူထံ သွားရောက်ဆက်သွယ်ပြီး ဓားပြကြီး၏ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ အုံကြီးမောင်ကလည်း အံပွားကျောက်ဖားကို လိုလိုလားလားပင် လက်ခံကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။

နှစ်လသုံးလခန့်လောက် ဓားပြခေါင်းဆောင် အုံကြီးမောင်နှင့် လက်တွဲလုပ်ကိုင်နေစဉ် တစ်နေ့မှာ ညောင်ပင်ပိုင်းရွာထဲ

တိုက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။ ယင်းရွာရှိ ဓားပြဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက် မှ လက်ထောက်ချခဲ့၍ တောင်သူဦးချစ်ဟန်၏အိမ်ကို ညဘက်အချိန် ဓားပြဝင်တိုက်ကြရန် ရွာထိပ်ရှိ ညောင်ပင်အိုကြီးခြေရင်းမှာ သစ္စာဆိုခဲ့ ကြလေသည်။

ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဂျပန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ငှက်ကြီးတောင်စားနှစ်လက်ကို ထောင်ကာ သစ္စာဆိုပြီး ဆုတောင်းခဲ့ ကြလေသည်။ ညသန်းခေါင်ယံ လူခြေတိတ်ချိန်ကျမှ ရွာထဲသို့ တိတ် တဆိတ်ဝင်ရောက်ကာ တောင်သူဦးချစ်ဟန်၏အိမ်ပေါ်သို့ ဓားပြတိုက် ရာ ရွှေ ငွေပစ္စည်းပေါင်း တစ်သိန်းကျော်ခန့် ရရှိသွားခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ယင်းဓားပြမှုအား ပိပိမိမိ အကွက်ချကျွန်းလွန်ခဲ့ ကြခြင်းကြောင့် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ အမှုမှန် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ဤကဲ့ သို့ ဓားပြမှုများကို အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်းလွန်နေခဲ့သော အံပွားကျောက်ဖား တို့အဖွဲ့သည် အမှုမှ ကင်းလွတ်နေသောအခါ ပိုမိုအတင့်ရဲလာခဲ့လေ တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဓားပြဂိုဏ်းကိုဦးစီးပြီး ခေါင်းဆောင်အဖြစ် အံပွားကျောက်ဖားမှနေ၍ အုပ်ချုပ်တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။ မိမိတပည့် နောက်လိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် အင်အားရှိလာခဲ့ပြီး လက်နက်ခဲယမ်းများကို ပါ တစ်ဆင်ကာ ဓားပြတိုက်၊ လူယက်မှုများကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ကျွန်းလွန်နေခဲ့သည်။

တကာယ်တော့ အံပွားကျောက်ဖားဟု အမည်ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ သော်လည်း အံပွားလေးတစ်ခုပါပြီး ယင်းအံပွားမှာ အစွမ်းထက်မြက် သည့် စွမ်းသောအံပွားမဟုတ်ချေ။ တုတ်ပြီးဓားပြီးဟန်ဆောင်၍ ခေါင်း

ဆောင်နေရာယူကာ သူ့ကို အထင်ကြီးလေးစားလာအောင် ဟန်ကိုယ့် နို့ လုပ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း တပည့်ဖြစ်သူများက သူ့ဆရာ၏စာမည်ရှေ့ မှာ အံပွားကိုတပ်ခေါ်ကာ အံပွားကျောက်ဖားဟူသော နာမဝိသေသန ဖြင့် ဓားပြမှုများကို ဦးဆောင်နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရာဖဝတ်ဘေး ဆိုသည်မှာ ပြေးလွတ်ရိုးထုံးစံမရှိ ဆိုရိုးအတိုင်း မိမိ၏ တပည့်ဖြစ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ လက်ထောက်ချကာ ဓားပြစခန်းဌာနချုပ်ကို ဖော် ကောင်လုပ်ပေးခဲ့သဖြင့် ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့မှ လာရောက်ခိုင်းကာ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဓားပြခေါင်းဆောင် အံပွားကျောက်ဖားကို သက်ရ အရှင်ဖမ်းဆီးမိသွားကာ ဓားပြမှုများဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ရာမှ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကျသွားခဲ့ရလေတော့သည်။ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကျခံလာခဲ့သော အံပွားကျောက်ဖားအား ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ဆစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်အမျိုးအစား ချမှတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အုန်းကျွန်းသို့ သင်္ဘောဖြင့်ပို့ဆောင်ခြင်း ခံခဲ့ရလေတော့သည်။

အုန်းကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ တာဝန်ခံထောင်ပိုင်ကြီးမှ ကျွန်းပေါ်တွင် အလုပ်တာဝန်များကို ခိုင်းစေခဲ့လေသည်။ ကျွန်းသို့ ရောက်သူများမှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံခဲ့သူများဖြစ်သောကြောင့် ပြည်မကြီးနှင့် လုံးဝ ဆက်သွယ်မှုမရှိတော့ချေ။ တစ်လတစ်ကြိမ် ရောက် ခဲ့လာနေကျဖြစ်သော သင်္ဘောကြီးမှာ ကျွန်းပို့ရမည့် အကျဉ်းသားများ နှင့် ရိက္ခာများကို သယ်ဆောင်၍ ရောက်ရှိလာတတ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး နှစ်လသုံးလခန့်ကြာ သောအခါ အံပွားကျောက်ဖားအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခုကို ကျွန်း

သို့ရောက်လာသော သင်္ဘောပေါ်မှ ကြားသိလာခဲ့ရလေသည်။ ယင်းစာရန်ကုန်ထောင်ကြီးဝယ် ထောင်ကျနေခဲ့စဉ် အယူခံတင်ထားခဲ့သောအမှုမှ ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်အစား ထောင်ဒဏ်ခုနစ်နှစ်သို့ ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲခဲ့သော အမိန့်စာ ယိုရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ အုန်းကျွန်းတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်ကြီးမှနေ၍ အံ့ပွားကျောက်ဖားအား အယူခံနိုင်သွားခဲ့သောကြောင့် ဆက်လက်ကျခံရမည့် ထောင်ဒဏ်ကို ပြည်မထောင်ကြီးမှ ပြန်လည်ကျခံနိုင်စေရန် သင်္ဘောကြီးဖြင့် ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။ တစ်သက်တစ်ကျွန်းပြစ်ဒဏ်မှတစ်ဆင့် ထောင်ဒဏ်ခုနစ်နှစ်သို့ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးဝယ် ထောင်ဒဏ်ဆက်လက် ကျခံနေခဲ့ရလေသည်။

အံ့ပွားကျောက်ဖားမှာ ဓားပြတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း လူထူချင်း နိုင်ထက်စီးနင်းစော်ကားပြီး ဆက်ဆံမှုမျိုး မရှိပေ။ အမှန်တရားဘက်မှ အပြစ်ရှိသည်ကား ရဲရဲခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း ပြောဆိုတတ်သဖြင့် ထောင်ထဲမှ အကျဉ်းသားများကပါ လေးစားကြည်ညိုနေခဲ့ကြလေသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်ဟူသော ဝိသေသဂုဏ်ထူးက အံ့ပွားကျောက်ဖားကို ဝိုပြီး ရွံ့ကြောက်စေခဲ့လေသည်။ ဓားပြခိုင်လည်းဖြစ်ပြန် ကျွန်းပြန်ကြီးလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အံ့ပွားကျောက်ဖားမှာ အကျဉ်းသားအများစု၏ ကြောက်ရွံ့ရှိသေလေးစားမှုထိခံနေခဲ့ရသည်။

သည်လို အံ့ပွားကျောက်ဖားကဲ့သို့သော အကျဉ်းသားထစ်ယောက်အပေါ် ကျန်အကျဉ်းသားများအား ဩဇာအာဏာရှိနေအောင်

အုပ်ချုပ်စီမံနိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် (၈) မှတ်ဘာသာအဆင့်မှနေ (၁၂) မှတ်သန္ဓေအဆင့်ကို ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေတော့သည်။

ထိုအခါ အံ့ပွားကျောက်ဖားမှာ ရိုးရိုးသန္ဓေထက် ပိုမိုပြီး ဩဇာအာဏာရှိကာ ခြောက်ထောင်ပိုင်သန္ဓေဟု ခေါ်လေသည်။ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာရှိသော အဆောင်ခြောက်ဆောင်တိတိကို အုပ်ချုပ်နိုင်ခွင့်ရှိလေသည်။ အံ့ပွားကျောက်ဖားလို ကျွန်းပြန်ဓားပြကြီးအား ထောင်ထဲမှာရှိသော လူခိုက်များကပါ ယှဉ်မဝံ့ဘဲ ရွံ့ကြောက်နေခဲ့လေသည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များ၏ကိုယ်စား အကျဉ်းထောင်ထဲမှ လုပ်ငန်းအားလုံးကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် ခြောက်ထောင်ပိုင်အား တာဝန်ပေးခိုင်းစေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ထောင်ထဲမှာရှိသော အိပ်ဆောင်များထဲမှ အကျဉ်းသားများ၏ ဓားရေ၊ နေရေ၊ ထိုင်ရေအားလုံးကို ခြောက်ထောင်ပိုင်မှ စီမံဆောင်ရွက်ပေးရလေသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အံ့ပွားကျောက်ဖားတစ်ယောက် အကျဉ်းသားများ၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကိုရရှိကာ ထောင်ထဲမှာ "ထောင်မင်းသားဘွဲ့ထူး" ကို ရရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

သည်လို ထောင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုတော့လည်း ထောင်ထဲမှလုပ်ငန်းများကို ရိုးရိုးထောင်ကျ အကျဉ်းသားများလို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာမလိုဘဲ မိမိလက်အောက်မှာရှိနေသော (၈) မှတ်၊ (၁၂) မှတ် ဘာသာများကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲတာဝန်ပေးကာ အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။ ထိုအခါ (၈) မှတ်ဘာသာတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ရန် ထောင်ကျနေသား ခြောက်ပုံတစ်ပုံ ကျခံပြီးသူများကို ဘာသာခန့်ထားခဲ့လေသည်။

ယင်းတို့မှာ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အမှုကင်းရှင်းသည့် 'အမှုကြောင်း' ရှင်းသူများဖြစ်ရန် လိုသည်။ ထောင်တွင် ပြစ်ဒဏ်ကျမှုထွက်ခဲ့သူများအား နံပါတ်ကြီးခေါ် (History Ticket) တွင် ဖော်ပြပါရှိသော ရှေးချယ်ခန့်ထားခွင့်မရပေ။ ဒါကြောင့် ထောင်တွင်းပြစ်ဒဏ်မရှိဘဲ အမှုကြောင်းကင်းလွတ်သူများကိုသာ ဘာယာအဖြစ် ခန့်ထားရလေသည်။

ထောင်မင်းသားအံပွားကျောက်စား၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကျွန်းကျင်မှ၊ လိမ္မာပါးနပ်မှုအပေါ်မှာ ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်များကလည်း သဘောကျနှစ်မြို့က်လာသောအခါ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်လုံးကို စီမံပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အမိန့်ပေးခိုင်းစေထားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ အံပွားကျောက်စားကဲ့သို့ ထောင်မင်းသားတစ်ယောက်က ထောင်ကြီးထဲရှိ မည်သည့်နေရာကိုမဆို အထက်မှခိုင်းစေချက်ဖြင့် ဝင်နိုင်ထွက်နိုင် ကူးသန်းသွားလာနိုင်ခွင့် ရခဲ့လေတော့သည်။ ဒါကြောင့် အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင် ဒုက္ခကြုံတွေ့နေခဲ့ကြသော အကျဉ်းသားများ၏ လိုအပ်ချက်ဖြစ်သော မိမိတို့အိမ်နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်လိုခြင်း၊ စားစရာမှာကြားလိုခြင်း စသည့် ကိစ္စရပ်များကို အံပွားကျောက်စားထံ အကူညီ တောင်းခံခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ထောင်ကျအကျဉ်းသားများ၏ လိုအပ်ချက်များကို ထောင်ဥပဒေစည်းကမ်းဘောင်ထဲမှ ပါဝင်ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များထံ အကျဉ်းသားများ၏ အခက်အခဲများကို ထောင်မင်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကူညီပြောဆို တင်ပြပေးနိုင်သော ပေါင်းကူးသံတမန်တာဝန်ခံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒါကြောင့် ထောင်မင်းသားတစ်ယောက်၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဘောင်ထဲမှနေ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ထောင်မင်းသားအံပွား

ကျောက်စားကို အားကိုးအားထား ပြုလာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအပြင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခက်အခဲများသာမက တရားရုံးမှာ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံမှုမရှိခဲ့သော အဖြစ်အပျက်အမှန်များကို အံပွားကျောက်စားထံ ရင်ဖွင့်ပြောဆိုတတ်လေသည်။

မကြာမီမှာ အံပွားကျောက်စားအတွက် ပြစ်ဒဏ်စေ့ရောက်ခဲ့ပြီး ထောင်သက်ငါးနှစ်ခန့်မှာ လျော့ရက်စည်းမျဉ်းများအရ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့လေတော့သည်။ မိမိလို ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲပြီး ဓားပြမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေခဲ့ရသော ပြစ်ဒဏ်များ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ မိမိကျင့်လည်ကျက်စားခဲ့ရာ နေရာဒေသဆီသို့ မပြန်လိုတော့ပေ။ မိမိချစ်သူမြတ်မိုးမှာလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျနေခဲ့ပြီ ဦးလုံးဝ မေ့မစ်ထားလိုက်သည်။ အထက်အညာဘက်ဆီသို့ မိမိဘဝသစ်ကိုစတင်ရန် ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့လေသည်။ ရထားဖြင့် ခရီးသွားလာခဲ့၍ ဘူတာရုံထဲဝယ် မိမိတို့ ဓားပြတိုက်ခတ်မှုအား လက်ထောက်သူပေးခဲ့သော တပည့်ထွန်းသာဆိုသူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ မိမိခရီးစဉ်ကိုဖျက်ကာ မိမိအား တစ်ကွန်ဒဏ်ခံရအောင် ဖန်တီးခဲ့သော သစ္စာဖောက်ထွန်းသာဆိုသူကို လက်စားချေချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ဒါကြောင့် ရထားပေါ်မှဆင်းကာ ထိုသူ၏နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်သွားခဲ့လေသည်။

ရွာကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပြီးသွားနေသော ထွန်းသာ၏နောက်မှ မယောင်မလည် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ ထွန်းသာဆိုသူကလေး မိမိဘေးအန္တရာယ်ကို လုံးဝ မပိုင်စားမိဘဲ စားစရာခေါက်ဆွဲသစ်များကိုဆွဲကာ ရှေ့မှ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် သွားနေခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ရွာအစွန်နားရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ အံ့ပွားကျောက်ဖားက မြဲအပြင်ဘက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ မိမိအပေါ်သစ္စာဖောက်သွားခဲ့သော ထွန်းသာဆိုသူကို ပြန်လည်လက်တွဲပြန်ရန် အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားနေခဲ့လေသည်။ ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်လောက်ရောက်မှ ဓားရှည်တစ်လက်ကိုင်ဆောင်ကာ လှေကားမှတစ်ဆင့် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ...

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

တံခါးရွက်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာခေါက်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲမှ နေ၍ ...

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ ...”

အိမ်ထဲကလူမှ ပြောပြောဆိုဆို တံခါးချက်ကို မြှုပ်လျက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်စဉ်ဝယ် ...

“ဟေ့ကောင် ... ထွန်းသာ၊ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမှတ်မိရဲ့လားကွ”

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ်မသိဘူး”

“ဟား ... ဟား ... မင်းကတော့ စခန်းထဲက ရွှေငွေတွေ ထားတဲ့နေရာက ဖော်ထုတ်ယူသွားခဲ့ပြီး ကောင်းစားနေခဲ့တော့ ငါတို့လို ထောင်ထဲကိုမရောက်ဘဲ ဖိမ်နဲ့ နေနေရတာကိုးကွ”

“ခင်ဗျား ... ဘယ်သူလဲ”

“အေး ... ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမှတ်မိဘူးဆိုရင်တော့ ပြောပြသေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ့နာမည် ... အံ့ပွား။ အံ့ပွားကျောက်ဖားလေကွာ”

“ဗျာ ... ခင်ဗျား တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသွားခဲ့တာ။ တယ်လိုထောင်ပြီး လွတ်လာခဲ့တာလဲ။ တစ်ကျွန်းကနေပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာကွာ”

“ဟား ... ဟား ... ကျွန်းပြန် အံ့ပွားပါကွ။ မင်း လက်ထောက်ချပေးလိုက်လို့ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး သေသူသေ၊ ထောင်ကျသူကျ နဲ့ ဒီလိုပြစ်နေချိန်မှာ မင်းက တို့ဂှက်ထားခဲ့တဲ့ တိုက်ရာပါရွှေငွေတွေကို အပိုင်စီးသွားပြီး ဖိမ်ကျကောင်းစားနေခဲ့တာကိုး။

ခုတော့ မင်းကို ငါလိုက်ရှာနေခဲ့တာ။ ဒီနေ့မှပဲ ဘူတာရုံထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရလို့ မင်းကို ပြန်လည်လက်စားချေဖို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... မှား ... မှားပါတယ် ဆရာရယ်။ ခုဆို ကျွန်တော် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေပြီး အိမ်ထောင်ကျလို့ သားကလေးနှစ်ယောက်တောင် ရနေခဲ့ပါပြီဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဒါတွေ ငါစိတ်မဝင်စားဘူးလေကွာ”

ထွန်းသာကတော့ မိမိအမှားအတွက် ဝန်ချတောင်းပန်နေခဲ့ပေမဲ့ အံ့ပွားကျောက်ဖားကတော့ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဒါကြောင့် သစ္စာဖောက်တို့သွားရာလမ်းကို ပို့ဆောင်ရန်သာ စိတ်က လှုံ့ဆော်နေခဲ့လေသည်။

ထွန်းသာကတော့ ဇနီးနှင့် သားလူမမည်ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဘဝသစ်တစ်ခုကိုထူထောင်ပြီး အထက်အညာဘက်မှာ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ယခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ အံ့ပွားကျောက်ဖားနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ရသဖြင့် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာမပေးခဲ့ပေ။

ဒါကြောင့်လည်း အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ခုခံတုံ့ပြန်ရန် ကြ

စည်နေခဲ့လေသည်။ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုဖက်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေရှာလေသည်။

“ကဲ ... ထွန်းသာ၊ မင်း ငါတို့တိုက်ရာပါရွှေငွေတွေ ဘယ်မှာလဲ။ ငါ့ကို ပြန်ပေးစမ်းကွာ”

“မ ... မရှိတော့ပါဘူး ... ဆရာရယ်”

“ဟ ... ဘာလို့မရှိရမှာလဲ။ ရွှေတွေနဲ့ ငွေတစ်သိန်းလေးကွားမင်း ဒီလို မောင်ပိုင်စီးချင်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် သုံးစွဲပစ်လို့ ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဒီလိုပြောလို့ ရရိုးလားကွား။ ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေးထုတ်ပေးမလား။ မထုတ်ပေးဘူးလား ... ပြောစမ်း”

ထွန်းသာမှာ အခြေအနေမဟန်မှန်းရိပ်မိ၍ မည်သို့မည်ပုံ ခုခံတုံ့ပြန်ရမည်ကို ဆင်ကြံကြံနေခဲ့လေသည်။ ထိုနောက် အိမ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသောပစ္စည်းကို ထုတ်ပေးပါမည်ဟု အကြောင်းပြခေါ်ဆောင်သွားပြီး ဝိရှိအားဖွင့်နေစဉ် အံ့ဆွဲထဲမှ ဓားမြှောင်ကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်ယူလျက် အနားကပ်လာသော အံ့ပွားကျောက်ဖားကို ထိုးရန်ကြံရွယ်လိုက်စဉ်မှာတော့ အံ့ပွားကျောက်ဖားက လက်ထဲမှာ အသင့်ကိုင်လာသောဓားရှည်ဖြင့် စလွယ်သိုင်း ခုတ်သိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

“အား ...”

ဟူသော သံနက်ကြီးဖြင့် သွေးအိုင်ထဲဝယ် ထွန်းသာတစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ အံ့ပွားကျောက်ဖားသည် ဝိရှိထဲမှ အံ့ဆွဲများကိုဆွဲဖွင့်ကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ တွေ့သမျှ ရွှေငွေများထည့်နေစဉ် ...

“ဓားပြ ... ဓားပြပါရှင် ...”

အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ထွန်းသာ၏မိန်းမဖြစ်သူက ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ ရွာထဲသို့ လှမ်းအော်အကူအညီတောင်းသံ ကြားလိုက်သဖြင့် ထွန်းသာ၏အိမ်အား ဓားပြတိုက်နေသည်ဟု လူအများထင်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် အံ့ပွားကျောက်ဖားမှာ အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ မိန်းမ၏ အော်ဟစ်နေသံကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရွှေငွေပစ္စည်းများ ထည့်ပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်ပြေးလာခဲ့စဉ် ...

“ဟောဒီမှာ ... ဓားပြတိုက်နေတယ်။ လာကြပါဦး”

ဟု အော်ဟစ်နေသော ထွန်းသာမိန်းမကို ဆက်လက်အော်ဟစ်ခြင်း မပြုနိုင်စေရန် လက်ထဲမှဓားဖြင့် ခုတ်သိုင်းချလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ဘေးအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ တုတ်ဓားဆွဲကာ ဝင်ရောက်ပိုင်းပြီးလာနေစဉ် နောက်ဖေးပေါက်မှခုန်ချကာ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှတော့ အံ့ပွားကျောက်ဖားတစ်ယောက် ပုံရွာဘက် ဆီရောင်တိမ်းသွားကာ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့လေသည်။ ထွန်းသာမိမ့်မှ ပြန်လည်ရရှိလာခဲ့သော ရွှေငွေတချို့ကို ထုခွဲရောင်းချကာ အရောင်းအဝယ် သမားအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေခဲ့လေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် အခြားမြို့များဆီ လှည့်လည်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ အံ့ပွားကျောက်ဖားတစ်ယောက် မည်သို့ပင် ဇာတ်မြှုပ်ကာ ခြေရာဖျောက်နေခဲ့ပေမဲ့ လူသတ်မှုကျူးလွန်သွားခဲ့သော တရားခံပြေးအဖြစ် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ခြေရာခံလိုက်နေခဲ့လေသည်။ ယခုဖြစ်ပွားသွားခဲ့သော လူသတ်မှုမှာ ဓားပြတိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဓားပြအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးအား လက်စားချေ သတ်ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ခြင်း

အိမ်ပေါ်တွင် ထွက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော အံပွားကျောက်ဖား၏ ထောင်
လက်မှတ်ကလေးက တရားခံကို ဖော်ညွှန်းပြနေခဲ့လေသည်။ ဒါကြောင့်
အမှုအကြောင်းကို ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အံပွားကျောက်ဖား
ကို ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီးမိသွားခဲ့လေတော့သည်။

ယခုကဲ့သို့ တွန်းသားတို့လင်မယားကို ဖားဖြင့် ခုတ်သတ်ခဲ့မှု
ဖြင့် အံပွားကျောက်ဖားကို တရားရုံးက သေဒဏ်ချမှတ်သည်အထိန်ကို
ချမှတ်ခဲ့လေတော့သည်။ အံပွားကျောက်ဖားသည် မိမိဘဝ၏ နေဝင်
ချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု စိတ်ဓာတ်ကုသင်းကာ အယူခံအဆင့်ဆင့်
တင်သွင်းထားခဲ့လေသည်။

ဒီကြားထဲ ကြိုးသမားဘဝဖြင့် မိမိကိုယ်ကို တရားဓမ္မဘက်
သို့ လှေလာလိုက်စားနေခဲ့လေသည်။ အချိန်ရလျှင်ရသလို ကြိုးတိုက်
ခန်းလေးထဲဝယ် ပုတီးစိပ်ခြင်း စသည့် ကောင်းမှုများကို လုပ်ဆောင်
နေခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ကျင့်ကြံပွားများနေခဲ့သော်
လည်း မိမိတင်သွင်းထားခဲ့သော ဗဟိုတရားရုံးမှ အယူခံကို ဖယ်ချခဲ့လေ
သည်။ တစ်ဖန် ထပ်မံပြီး စောဒကမှု တင်သွင်းထားခဲ့ပြန်လေသည်။
မိမိကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကြီးက သိသာထင်ရှားနေသောကြောင့် အယူခံ
ရုံးမည့်အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့လေသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း တရား
ဘာဝနာကို ပိုမိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်လုပ်ဆောင်နေခဲ့လေ
သည်။

မကြာမီမှာပဲ ကြိုးသမားများအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု
ကြားသိလာခဲ့ရလေတော့သည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရသည် အကျဉ်းထောင်
အတွင်း ထောင်ဒဏ်အသီးသီး ကျခံနေခဲ့ရသော ရာဇဝတ်သားများ

ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်များ ပြုပေးမည်ဟု သတင်းသို့သို့ ကြားသိလာ
ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခါ အံပွားကျောက်ဖားတို့လို ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုးသမား
များအတွက် ကံကြမ္မာက မျက်နှာသာပေးခဲ့ဟန်တူလေသည်။ မိမိတို့၏
အသက်ကို ကြိုးစင်ပေါ်မှာ အဆုံးသတ်ရတော့မည့်ဆဲဆဲ နိုင်ငံတော်မှ
နေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နှစ်လခန့်ကြာသော
အခါ တရားဝင်အမိန့်စာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီး လူသတ်မှုအားလုံးကို ထောင်
ဒဏ်ဆယ်နှစ်သို့ လျှော့ချပေးလိုက်သည်။

ဒါကြောင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံနေရသူများအားလုံးနှင့်
ကြိုးဒဏ်ခံနေရသူများအားလုံးမှာ ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကျခံစေရန်
အတွက် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ပေးခဲ့လေသည်။ ယင်းအမိန့်စာကို လက်ခံ
ရရှိခဲ့ချိန်မှစ၍ ကြိုးသမားများအား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးခဲ့လေ
သည်။ သေဒဏ်ကျခံနေရသော ကြိုးသမားအားလုံးမှာ ထောင်ဒဏ်
ဆယ်နှစ်စီ ဆက်လက်ကျခံနိုင်ကြစေရန် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှထုတ်၍
အိပ်ဆောင်အသီးသီးသို့ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့ရလေသည်။

ဒါကြောင့် အံပွားကျောက်ဖားမှာလည်း ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်
ကို ဆက်လက်ကျခံနိုင်စေရန် အမှတ် (၁)အိပ်ဆောင်ဆီသို့ ပြောင်း
ရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ယခင်အချိန် ထောင်ဒဏ်ကျခံလာခဲ့စဉ်
အချိန်တုန်းက အိပ်ဆောင်အမှတ် (၁) မှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေခဲ့ရသဖြင့်
အံပွားကျောက်ဖားအား ထောင်မင်းသားတစ်ယောက်မှန်း အာဇာတိုင်
များက သိရှိနားလည်ထားခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် အိပ်ဆောင်ကြီးထဲရှိ အကျဉ်းသားများကို ထိန်း
သိမ်းအုပ်ချုပ်စေရန် အဆောင်မှူးနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့မှ တာဝန်ပေး

အပ်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ အံပွားကျောက်ဖားသည် ထောင်မင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးပေါ်မှာ ဩဇာညောင်းနေခဲ့လေသည်။

မိမိအခြေအနေကလည်း ကြီးတိုက်ထဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့သလို အဆောင်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်တို့ကြီးဟူသောဘွဲ့၊ ကြီးသမားဘဝမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သူအဖြစ် ထောင်ထဲဝယ် လူသိများနေခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် အံပွားကျောက်ဖားအား လုပ်ငန်းများအပေါ် စိမ်းခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်ခိုင်းစေရန် တာဝန်ကို ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တို့မှ ခွင့်ပြုပေးခဲ့လေသည်။ အံပွားကျောက်ဖားကတော့ မိမိ၏အလုပ်တာဝန်များကို အထက်အရာရှိများ ခိုင်းစေသည်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပြီးသွားခဲ့ပါက အိပ်ဆောင်ဘေးနားရှိ ထုံးဖြူဖြူဘုရားစေတီလေးပေါ်မှာပဲ တရားဓမ္မအလုပ်ကို စောက်ချလုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေခဲ့လေသည်။

သည်လို ဘုရားပေါ်မှာ နေ့စဉ်လာပြီး ဘုရားဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ဆောင်ရင်း တရားထိုင်ခြင်းများ ဆောင်ရွက်နေခဲ့စဉ် ကျွန်ုပ်မောင်ကျောက်တံနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထောင်မင်းသား အံပွားကျောက်ဖား၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို အတော်အတန်သိထားခဲ့သဖြင့် ၎င်းပြစ်မှုဖြစ်ပွားလာခဲ့ပြီး မြန်မာပြည်အကျွင်းထောင်အသီးသီးမှာ ဓားပြမှုများဖြင့် ထောင်ကျလာခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းများကို မေးမြန်းမှတ်သားနေခဲ့လေသည်။

ထောင်မင်းသား အံပွားကျောက်ဖား၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းများထဲမှ ၎င်းဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အချိန်ကာလများဝယ် ထောင်တွင်းမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းအမြောက်အမြားကို မှတ်တမ်းပြုစုထားခဲ့လေသည်။

၎င်းအမှုအခင်းများအား ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့သည့်အခါတိုင်း ဖောက်သည်ချ ပြောဆိုပြခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ထောင်မင်းသား အံပွားကျောက်ဖား၏ ဇာတ်ကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်ကလည်း ထောင်ထဲမှာ ထောင်ကျနေခဲ့စဉ် မှတ်သားလောက်စရာ ဇာတ်လမ်းများကို စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းစုဆောင်းထားရှိခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ အခြေအနေပေးအပ်လာခဲ့ပါက ထောင်ထဲမှာကြုံတွေ့ရသော ဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက်ရေးသား ဖော်ပြသွားပါဦးမည်။

စိတြာဇာင်